

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:35 • 5 Nisan'97 • 80 000 TL. (KDV dahil)

Düzen pisliğini örtüyor

Çetelesen devletten hesabı emekçiler soracak!

*DHKP-C'nin İdeolojik Kimliği
ve Taktik Çizgisi-5*

**"Gerçekçi Politika"nın
oportünist sonuçları**

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan.....	2
Başyazı.....	3
Susurluk, DGM hukuku.....	4-5
İşsizlik, Sınıf Hareketi.....	6-7
Beybi Çuval Deneyimi.....	8-10
DİSK-Tekstil.....	10-11
Kamu çalışanları hareketi.....	12-13
Orta Sayfa: DHKP-C Eleştirisi-5.....	14-16
Roportaj: Nasıl Bir 1 Mayıs?.....	17
Zorunlu göçün sosyal sonuçları.....	18-19
Faaliyetlerimiz.....	20-21
MRTA; Eylem Sürüyor, Rusya.....	22-23
Avrupa Birliği Çıkmazda,.....	24-25
Marksizm ve Sanat.....	26
Mücadele Postası.....	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:35 • 5 Nisan 1997

Fiyatı:80 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gonca Balyemez
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.**Yönetim Adresi:**Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail : kb@arti.net.tr**Baskı:**SERLER Matbaacılık
İSTANBUL**Genel Dağıtım:**
BİRYAY**EKSEN Yayıncılık Büroları:**Hacı Halil Mah. 1219' Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92Ünlü Cd. San Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Kızıl Bayrak'tan

"Yaşamak Direnmektir!"

Sevgili Ahmet,

Seni
yine uslanmaz
bir dirençte,
filizlenmiş bulduk.

"Cesaret... ha cesaretl.." dedi,
bize gülümseyerek.

Zamanı durdurmaya
ne kaldı?

Hüzne güneş vurdu.
Gölgeye yangın.

Yeni güne...
Günlere.

Merhaba demeye ne kaldı?

Yüreğimizle, bilincimizle
daima seninle beraberiz.
Senin şahsında, sesimizi
susturmak istiyorlar, buna
asla izin vermeyeceğiz.

Sana yapılanların
hesabını mutlaka
soracağız.

Alinteri, Atılım,
Özgür Gelecek,
Kızıl Bayrak,
Partizan Sesi,
Kurtuluş,
Odak, DMP
İzmir Temsilçileri

Kızıl Bayrak'tan köşesini bu kez, Atılım, DMP ile Partizan Sesi çalışanı arkadaşlarımızla birlikte gerçekleştirdiğimiz destek ziyaretinde, bizi "kavgaya devam" sözcükleriyle uğurlayan Ahmet Subaşı'na ayırmak istiyoruz. Bilindiği gibi yoldaşımız, İzmir Kızıl Bayrak çalışanlarına dönük polis operasyonunda ağır yaralanmış, 3 saatlik bir beyin ameliyatının ardından, günler sonra komadan çıkmıştı.

Şu anda Ahmet hafızasına daha yeni yeni kavuşuyor. Fakat olay anını halen hatırlayamıyor. Kendisiyle konuştuğumuzda yoldaşımızın oldukça morali olduğunu ve iyileşmeye doğru hızlı adımlar attığını gördük. Ahmet ise okuduğu kitapları anımsayamadığını, algılamakta güçlük çektiğini ifade ediyordu. Olay anını sorduğumuzda ise şöyle diyordu: "Polis kaçarken düştüğümü iddia ediyor. Düştüğüm iddia edilen yer ise bir kat yüksekliğinde dar bir aralık. Kafamdaki yarığın oluşması için balıklama atlarımış olmam gerekir. Gözü kapalı bildiğim bir yerde böyle düşmem mümkün değil.

Kaldı ki, böyle dar bir aralığa düşen birinin vücudunun başka yerlerinde ezikler, kırıklar olmaması düşünülemez. Bunu doktorlar da söylüyor. Yine çevrede oturan insanlar yer konusunda polisin iddialarını yalanlıyor. Olayı hatırlamasam da, polisin beni aşağıya attığından eminim!"

Ahmet'in bugün en çok istediği şey gözlüklerine kavuşmak. Polis saldırısı sonucunda bir gözü şişerek kapanan, gözlüklerine ise el konan Ahmet şu anda çok sevdiği kitapları ve sürekli getirmemizi istediği Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği dergilerini okuyamıyor. Yoldaşımızın şahsi eşyalarına el koyan DGM tüm müracaatlarımıza rağmen gözlüğü ve diğer eşyaları bize vermiyor.

Hastanede komadayken polis gözetimi altında tutulan, kendisini ziyaret edenler dahi gözaltına alınan Ahmet, en çok bilinci yerine gelmeden ifadesinin alınmış olduğuna kızıyor. "Lise mezunuyum ama polisler imza yerine parmağımı basmışlar" diyor Ahmet ve şöyle ekliyor: "Bir kez daha ifadem alınması söz konusu olabilir. Fakat ben ifade vermeyi reddediyorum. Yaşamak direnmektir!"

Evet, kapitalist barbarlık düzeninde tek onurlu varoluş biçimidir direnmek! İlk çıktığı andan itibaren işçi sınıfı davasını inatla savunan, sermayenin tüm baskı ve terörüne direnen, devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmek için hiç bir bedel ödemekten çekinmeyen Kızıl Bayrak olarak tüm duyarlı kamuoyunu Ahmet'in sözlerine kulak vermeye çağırıyoruz. Devrimci-sosyalist basını susturma çabalarına, devrimci basın çalışanlarına yöneltilen saldırılara karşı direnelim! Faşist sansür yasalarına ve devlet terörüne karşı direnişimizi birleştirelim!

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :
6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL.
Yurt Dışı 130 DM.
1 Yıllık Yurt içi 4000 000 TL.
Yurt Dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Abone Formu

Kızıl Bayrak

Geçen sayımızda yayınlanan abone formundaki ücretler yanlış yazılmıştır. Doğrusu yukarıdaki gibidir. Düzeltir, özür dileriz.

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel
Değerlendirmeler

EKİM 3. Genel Konferansı

Örgütsel
ve
Siyasal
Tartışmalar
(Tutanaklar)

EKSEN YAYINCILIK

Düzen Pisliğini Örtüyor

Çeteleşen Devletten Hesabı Emekçiler Soracak!

Susurluk Komisyonu, boğazına kadar pisliğe batmış ve tüm dünya kamuoyu tarafından çete başı olarak bilinen Çillerlerin ifadesini almayı gereksiz gördü. 20 kilit isim hakkında soruşturma açmaktan vazgeçildi. İşkenceci polis şefi Mehmet Ağar ve kirli savaş zengini Sedat Bucak'ın dokunulmazlıklarının kaldırılması istemiyle meclise sunulan fezleke hasıraltı edildi. İstanbul 6 No'lu DGM Susurluk dosyasına bakmayı reddetti. TBMM Adalet Komisyonu çete üyelerine af getiren yasa tasarısını kabul etti. Böylece uyuşturucudan silah ticaretine, fuhuştan çek senet mafyasına, yargısız infazlardan gözaltında kaybetmelere dek her türlü pis işe karışan, devlet adına en iğrenç insanlık suçları işleyen çete üyeleri, teslim olduklarında ceza almaktan kurtulacak, hatta yargılanmalarına bile gerek duyulmayacak.

Daha dün "temiz siyaset", "temiz toplum" yaygaraları koparan, "devleti çetelerden kurtarmak" için kollarını sıvayan burjuva sözcülerinin temizlikten anladıkları bu olsa gerek! Gerçekte, kurulan tüm sahte araştırma komisyonları, kirlenmişlik üzerine koparılan tüm ikiyezli fırtınalar tek bir amaca hizmet ediyordu. Bir avuç asalak sermayedarın egemenlik aracı olan devleti aklamak!

Oysa kirli ve kanlı ilişkiler devletin en son hücrelerine dek öylesine işlemiştir ki, tüm suçları seçilmiş bir kaç kurban üzerine yıkma planı dahi hayata istenilen düzeyde geçirilemedi. Bu iğrenç insanlık suçlarına bulaşmış en sıradan bir uşağın dahi konuşması halinde, açıklamanın en temel devlet kurumlarına ve üst düzey devlet bürokratlarına dek uzanacağı açıktı. Çeteler arası kızışan rekabet savaşında bunun önü tümüyle alınamadıysa da, çeşitli manevralarla kamuoyunun dikkati başka taraflara çekildi.

Burjuva medyanın Susurluk dosyasını tozlu raflarına kaldırdığı haftalar oldu. Susurluk rezaletini unutturmak için son bir aydır topluma durmaksızın şeriat tehlikesi ile darbe tehditi pompalanıyor. Yaratılan bu sahte ikileme ve ordunun "laik kemalist düzenin bekçisi" olarak parlatılmasıyla Susurluk'taki sermaye düzeninin üstü örtülme, emekçi yığınlarından çeteleşen devlete karşı yükselen tepkiler ise saptırılarak, yeniden düzene eklenmek isteniyor. Türkiye'nin en yakıcı sorunu temel

eğitimin süresi olarak yansıtılırken, ordu-Refağ gerginliği tozu dumana katarken sermaye egemenliği işçi ve emekçi yığınlarına, kardeş Kürt halkına karşı topyekün saldırılarına olanca hızıyla devam ediyor.

Bir avuç asalak sermayedar saltanatını sürdürebilmek için işçi ve emekçileri her geçen gün daha derin bir sefaletle sürüklüyor. Özelleştirme, tensikat, TİS ihanetleri yıkım üzerine yıkım getiriyor. Hak ve özgürlükler pervasızca gaspediliyor. Devletin ölüm mangaları öncü ve devrimci güçlere karşı terör kusuyor. Eşitlik ve özgürlük mücadelesi veren kardeş Kürt halkı kirli savaşla ezilmek isteniyor. Bu vahşi saldırılar ezilen emekçi yığınların direnciyle karşılaştığı, resmi sömürü yasalarıyla istenilen düzeyde kar ve rant sağlanamadığı zaman ise devreye devletin illegal kontr-gerilla, mafya güçleri giriyor.

Açıktır ki, kapitalist sınıfın egemenlik aracı olan devlet adeta işçi ve emekçi kitlelerine, onların devrimci öncülerine ve ezilen Kürt halkına karşı bir özel savaş aygıtı olarak kurumsallaşmıştır. Ordu, polis, yargı gibi tüm temel kurumlar bu özel savaşın hizmetindedir. Sermaye devletin uyuşturucu ticareti, fuhuş ve silah kaçakçılığı gibi klasik mafya pisliğine boylu boyuna uzanması yalnızca ağgözlü kapitalistlerin rant ve çıkar kaygısından kaynaklanmıyor. Esasta kirli savaşın, topyekün mücadelenin faturası bu tür kaynaklarla sağlanıyor.

Tüm bunlar bir kez daha gösteriyor ki; sermaye iktidarı için herşey sömürü çarklarının döndürülebilmesine, baskı ve terörle ayakta kalmasına bağlıdır. Çeteleşmenin, çürümenin, kokuşmanın kaynağı tam da burada yatmaktadır.

Bir yanda bu pislik devleti, bu barbar sömürü düzeni dururken, bizden şeriat-laik kemalist düzen ikilemi arasında saf tutmamız isteniyor. Bu aldatmacayla oyalanacağımız bekleniyor. Oysa bu sahte hesaplaşmada bizim yerimiz olamaz. Esas mücadele düzen ve devrim güçleri, işçi sınıfı ile burjuvazi arasında sürüyor ve sürecek!

Çeteleşen devletin, çürüyen düzenin hesabını emekçiler soracak! Temizlik, sermaye iktidarına ve onun kirli, kanlı düzenine karşı devrim ve sosyalizm bayrağını kaldıran işçilerle gelecek! Karanlığı devrim aydınlatacak!

Hesabı emekçiler soracak!

Meclis Susurluk Komisyonu'nun raporu nihayet açıklandı. Orta yere döken onca pislikten sonra bazı tekil gerçeklerin bu raporda dile getirilmemesi ölçüsüz bir ciddiyetsizlik olurdu. Rapor bu kadarını lütfen yaptı. Ama herhangi bir soruşturmaya gerek görmedi. Böylece pisliğe artık çıplak gözle bile tanık olabilecek durumdaki milyonlarca insanla alay etmiş oldu. Öylesine ki, komisyonun bir kısım üyeleri bile bu kadar kaba ve arsız bir tutumun sorumluluğunu üstlenmeye yanaşmadılar.

Skandal patlak verip devletin kanlı ve kirli icraatlarına ilişkin sarsıcı gerçekler açığa çıktığında, kitlelerdeki öfke ve tepkiyi yatıştırmak için "uç koldan" araştırma başlatıldığı duyurulmuştu. İdari kol zaten herhangi bir inandırıcılık taşııyordu. Yargı kolu göstermelik bir kaç tutuklamanın (ki bunlar da kumarhane patronu ve MİT muhbiri cinayetleriyle bağlantılıydı) ardından yargılamaları kamuoyunun denetimine kapatarak gerçek niyetini ortaya koydu.

Geriye bir dönem için kitleler ve kamuoyunu oyalamayı az-çok başaran meclis komisyonu kalmıştı ki, onun da pisliği örtmeye hazırlandığını bizzat komisyonun bazı üyeleri haftalar öncesinden bildirmişlerdi. Sonuç dedikleri ve beklendiği gibi oldu.

Toplam tablo beklenen bir sonucun ifadesidir. Susurluk'un açığa çıkardığı pis işler ve ilişkiler deşilemedi, deşilemezdi de. Zira arkasında bizzat devletin kendisi vardı. En üst karar ve yönetim organı olarak MGK vardı. MGK'nın gerisindeki ordu vardı.

Bunun böyle olduğu, daha en baştan M.Ağar'ın küstah ve pervasız açıklamalarıyla teyid edilmişti. Ağar açık açık, devletin bilgisi dahilinde ve çıkarları için bugüne kadar "bin operasyon" yaptık diyebilmişti. Bunun böyle olduğu, gündelik yaşamın ayrıntılarını bile gündemine alabilen MGK'nın 5 aylık toplam gündeminin başköşesinde olan bir soruna karşı takındığı anlamlı sessizlikle teyid edilmişti. Bunun böyle olduğu, kontr-gerillanın merkezinde olan generallerin meclis komisyonuna herhangi bir bilgi ve belge veremeyi reddetmeleriyle teyid edilmişti.

Devlet bizzat MGK'nın karar ve uygulamaları çerçevesinde kendi halkına karşı kanlı bir suç çetesi olarak çalışmış ve bunun bir kısım giderlerini de uyuşturucu ticareti gibi pis işlerden sağlama yoluna gitmiştir. Bunu soruşturmaya kalkmak, rejimin temelleriyle oynamak olurdu.

Susurluk sonrasında esip gürleyen muhalefetteki burjuva politikacıları bunu çok geçmeden anladılar ve kuyruklarını kısıp oturdular.

Sonuçta "uç koldan" araştırma iddiası pisliği örtmeye sonuçlandı. Bunun siyasal sorumluluğunu ise Erbakan ve Refağ Partisi çok fazla zorlanmadan üstlendi. Böylece Refağ'ın dört dörtlük bir sistem partisi olduğu kontr-gerillaya suç ortaklığıyla da teyid edilmiş oldu.

Ama pislik örtülecek gibi değil ki! Skandalın patlak vermesi ve büyümesi aynı zamanda devlet çeteleri arasındaki bir iç dalaşmanın ifadesi olduğu içindir ki, bugün ortada karşılıklı olarak sızdırılmış ya da açıklanmış tonla bilgi ve belge durmaktadır. Pislik örtüldü derken bu belge ve bilgilerin dosyalanıp rafa kaldırılmasını kastediyoruz yalnızca. Bundan ötesini isteseler de yapamazlar.

Devrimciler ortaya çıkan sonucu rejime karşı saldırının yeni bir olanağına çevirmek zorundadırlar. 1 Mayıs'ı önceleyen süreç bu açıdan iyi bir fırsat sayılmalıdır. Suç kanıtları etkili bir teşhir ve ajitasyon çalışmasının konusu haline getirilmelidir. "Çeteleşmiş devlet hesap verecek!", "Hesabı emekçiler soracak!" türünden şiarlar kitleler içerisinde yaygınlaştırılmalıdır.

Komünistler "Güncel Gelişmeler ve Devrimci Görevler"e ilişkin değerlendirmelerinin sonuç bölümünde, konuya ilişkin olarak şu tespiti yapmışlardı: "Öncelikle düzenin tüm manevralarına karşın, devletin çeteleşmesi gündemi kaybedilmemelidir. Bu rejimin bugün en zayıf noktasıdır. Özel bir yoğunlaşma ile bu noktaya yüklenmek gerekir. Düzenin resmi muhalefeti, laiklik-şeriat tartışması eksenine bilinçli bir tutumla kayarak ya da bunu fırsat sayarak, ucu devlete dayanan bu 'zor' gündemi şimdiden tümüyle bir yana bıraktı. Çok geçmeden orta sınıf inisiyatifleri de çözülecek ve zamanla sönecektir. Bu gelişme, tersinden ve şimdiden devrimci inisiyatifin önplana geçmesiyle birleşebilmelidir."

Bu belirlemeler şimdi çok daha önemli, çok daha günceldir.

Kızıl Bayrak

Burjuvazi peynir gemisini lafla yürütüyor!

Laiklik-şeriat tartışmalarıyla Susurluk'taki devletin üstü örtülüyor!

Şeriat-laiklik ve laikliğin güvencesi olarak ordu tartışması kamuoyuna medya tarafından adeta pompalanıyor. Son bir haftanın ana gündem maddesini ise kesintisiz temel eğitimin 8 yıla çıkarılması ve bu çerçevede de ordu-refah gerginliği kaplıyor.

“Şeriat tehlikesi”, “laik-demokratik düzenin korunması” yaygaraları ortalığı toz dumana boğarken, burjuvazi adeta peynir gemisini lafla yürütüyor! Şeriat ve darbe üzerine tümüyle sahte ve ezilen emekçi kitleleri oyalamaya dönük onca laf kalabalığı ile bir yandan Susurluk’la birlikte iyice teşhir olan çeteleşmiş devletin, kokuşmuş düzenin üstü örtülmeye çalışılıyor. Diğer yandan ise, çalışan yığınların dikkati pervasızca sürdürülen özelleştirme saldırısından, TIS ihanetlerinden, tensikatlardan, sefalet ücretinden, sosyal ve siyasal haklara saldırılardan, kirli savaş gerçeğinden... başka yöne çekilmek isteniyor.

Çillerler, Ağarlar aklanıyor, çete üyelerine af getiriliyor!

Sözde Susurluk gerçeğini ortaya çıkarmak için çalışmalarına başlayan, gerçekte ise son hücrelerine kadar çeteleşmiş, çürümüş devleti aklamak üzere kolları sıvayan TBMM Susurluk Komisyonu bu aynı süreçte Çillerleri soruşturmaktan vazgeçti. Susurluk’tan bu yana dünya alem tarafından çete ve kontr-gerilla başları oldukları bilinir hale gelen Çiller gibilerinin çağrılmasını gerektirecek herhangi bir şey olmadığına kanaat getirildi. Susurluk Komisyonu pisliğin odağında yer alan kişileri huzuruna çağırmaktan bile kaçındığı bir sırada ise TBMM Adalet Komisyonu çete üyelerine af getiren yasa tasarısını kabul etti. Böylece, İbrahim Şahin, Ayhan Çarkın, Ayhan Akça, Oğuz Yorulmaz, Ziya Bandırmalıoğlu gibi çete mensuplarının, teslim oldukları için, hiç bir ceza almadan, hatta yargılanmadan serbest bırakılmalarının da yolu açılmış oldu. Kısacası, Susurluk, Adalet vb. gibi komisyonlarda yer alan düzen bekçileri, düzenin kirli işlerinden, rüşvet, talan ve yağmalarından pay almanın borcunu devleti kurum ve temsilcileriyle temize çıkarak layıkıyla ödediler.

Özel savaş suçları hasıraltı ediliyor, ordu parlatılıyor!

Susurluk’taki devletin üstünü örtme çabaları ile MGK’nın “laik düzenin kahraman bekçisi” olarak gündemin baş köşesine oturması içiçe yaşandı. Böylece ordu, özel bir tarzda Susurluk tartışmalarından soyutlanmak istendi. Oysa Susurluk’ta ortaya çıkan, ulusal kurtuluş isteyen Kürt halkına, ekonomik-demokratik hakları için mücadele eden emekçi kitlelerine ve

onun devrimci öncülerine karşı bir özel savaş aygıtı olarak kurumsallaşan, yürüttüğü “topyekün mücadele” sonucu çeteleşen ve kokuşan bir devlet gerçeği idi. Ordu, bu çürüme ve çeteleşmedeki birinci derecedeki sorumluluğunu boğuntuya getirmekte belli bir başarı gösterdi. Hatta, yapılan tarihi uzunluktaki MGK toplantısı ve sonraki süreç de gözönüne alındığında, etkinliğini daha da artırdı. Oysa, yalnızca özel savaş kuruluşlarının ve devlet temsilcilerinin satır aralarında itiraf ettikleri dahi, ordunun mafyalaşmanın ve kontralaşmanın odağında yer aldığını kanıtlamaya yeterlidir.

Öyle ki, “Türkiye Stratejik Araştırma ve Eğitim Merkezi” adlı özel savaş kuruluşu ‘96 Raporu’nda açıkça kirli savaş finanse etmek için uyuşturucu ticaretinin devlet kontrolüne alınması ve bu alanın salt kendi kişisel çıkarları için çalışan çetelerden temizlenmesi gerektiği belirtiliyor. Polis şefi Hanefi Avcı, JİTEM ve ordunun uyuşturucu, cinayet, fide, haraç gibi suçlara karıştığını itiraf ediyor. Devlet tarafından siyasi cinayetler, işkenceler, silah ve uyuşturucu kaçakçılığı için kullanılan itirafçı ve ajanlar ordudaki bazı kilit isimlerle girdikleri kirli ilişkileri anlatıyor...

Devletle hesaplaşma eğilimlerine karşı darbe sopası ve şeriat öcüsü!

Bu iğrenç suç çetelelerin ortalığı kapladığı bir evrede tarihi uzunluktaki toplantılarını yapan MGK kurmayları, Susurluk olayına ilişkin bir iki göstermelik laf dahi etme gücü bulamadı kendinde. Giderek daha geniş yığınlar mafyalaşmış, çeteleşmiş devlete karşı tepkilerini sokaklarda ifade ettikleri bir sırada, onlar “laik kemalist düzen elden gidiyor”, “şeriat tehlikesine karşı ordu güvencesi” teraneleri ile Susurluk sonrası yükselen toplumsal muhalefeti düzene eklemlenmeye çalıştılar. Bunun yeterli olmadığı yerde ise darbe tehditlerinin sindirici rolüne güvendiler.

Açıktır ki, sermaye egemenliği, emekçi kitle muhalefeti bir yanda şeriat, diğer yanda darbe tehditi ile dizginlemek, devletle hesaplaşma eğilimi içerisine giren yığınların mücadele dinamiklerini şeriat-laiklik ikilemi arasında boğmak istemektedir.

Çeteleşmiş devletten hesabı emekçiler soracak!

Kuşkusuz sermaye devleti, Susurluk’la birlikte geçirdiği

“DGM'lere Hayır!” girişimi oluşturuldu!

İHD, ÇHD ve DGM mağduru aileler Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kapatılması için bir kampanya başlatma amacıyla bir toplantı düzenledi. İstanbul Girişimi adıyla çalışmalarına başlayan oluşum sözcüleri, DGM'lerin kapatılması kampanyasının, ağır hapis cezalarına çarptırılan öğrenci ailelerinin imza kampanyası başlatma talebiyle İnsan Hakları Derneği'ne başvurmaları sonucu gündeme geldiğini belirttiler. DGM'lerin 12 Eylül hukukunun bir ürünü ve anayasal bir sorun olduğunu kaydeden konuşmacılar, uzun soluklu bir çalışma hedeflediklerinin altını çizdiler. Güçlü ve kitlesel bir basın açıklamasıyla kampanyayı kamuoyuna duyurmayı planlayan girişim, Avukat Eren Keskin, Kamil Tekin Sürek ve Eşber Yağmurdereli'den bir hukuk komisyonu oluşturdu. İstanbul il temsilciliğini de seçen oluşum, çalışmalarını diğer illere de yaymayı amaçladığını, Ankara, İzmir ve Diyarbakır'da benzer girişimlerinin olduğunu açıkladı.

DGM'lerin kapatılması için ÇHD, İHD ve DGM mağduru aileler tarafından başlatılan bu girişim, <https://frantey.org>

ve devrimci kamuoyunun yakın ilgisi ile karşılandı. Ne var ki, çeşitli kitle örgütlerini kapsayan/kapsamaya çalışan ve birey düzeyinde katılıma açık olan oluşumun kendini devrimci yapılar ve legal devrimci-sosyalist basın kuruluşlarına kapatmaya çalışması ciddi bir zaaf olarak görülmelidir. DGM'lerin kapatılması gibi olumlu ve etkin bir desteği hakeden bir kampanyanın, DGM'lerin başlıca mağduru olan devrimci yapı ve devrimci basın kuruluşlarıyla birlikte örgütlenmemesi, bunun önüne set oluşturulması ciddi bir kayıp olacaktır. Unutulmamalıdır ki, bugün DGM'lerin başlıca faaliyet alanlarından biri muhalif ve devrimci yayınları toplatmak, sorumlularını ağır hapis ve para cezalarına çarptırmak, işkenceli sorgulardan geçen devrimci gazete çalışanlarını zindanlarda çürümeye mahkum etmektir.

DGM'lerin kapatılması talebi ile yükseltilecek bir kampanya gerçek gücüne, başta devrimci güçler, sosyalist ve yurtsever basın, demokratik kitle örgütleri olmak üzere toplumun tüm ilericisi, duyarlı kesimlerini kapsadığı, talebi işçi ve emekçi kesimlere malettiği ölçüde ulaşacaktır.

sarsıntıdan sonra, uyuşturucudan fuhuşa, yüzlerce siyasi cinayetlerden en iğrenç insanlık suçlarına dek ortaya saçılan pislikler karşısında tümüyle bir şey olmamış gibi davranamazdı. Ancak, kimi özel tim şeflerinin teslim olup DGM'lerde yargılanmaya başlaması, suçun “devletin içine sızmış” bir kaç çetenin sırtına yıkılmaya çalışılması, gözaltı süresinin kısaltılması, DGM kapsamına giren suçların daraltılması tartışması vb. tümüyle gözboyamaya dönük manevralardır. Susurluk Komisyonu’nun Çiller ve onun gibi 20 kilit ismi soruşturmaktan vazgeçmesi, Ağar ve Bucak’ın dokunulmazlıklarının kaldırılması için verilen fezlekenin sümen altı edilmesi, İstanbul 6 No’lu DGM’nin Susurluk’la bağlantılı çete dosyasına bakmayı kabul etmemesi, çete üyelerine af çıkarılması devletin bu konudaki zayıflığını yeterince ortaya koymaktadır. Düzeni boydan boya saran kirli ilişkiler öylesine şapa sarmıştır ki, sıradan bir tetikçinin açıklamaları dahi devletin kilit kurum ve kişilerine kadar uzanmaması düşünülemez bile.

Daha bir kaç hafta önce “temiz siyaset”, “temiz toplum” yaygaraları kopartan, “devleti çetelerden temizleme” işi için sözde kollarını sıvayan burjuva sözcü ve medyatörlerinin bugün bu tartışmayı neredeyse tümüyle bir yana bırakması biraz da bundandır. Dün ana gündem maddesi devleti çetelerden kurtarmak olan burjuva basın, şimdilerde topluma dönemin en yakıcı sorunu olarak temel eğitim 5+3 mü, 8 yıl mı olsun suni tartışmasını pompalıyor. Boydan boya kir ve kana bulanmış sermayenin topyekün saldırısı altında her geçen gün daha büyük bir yıkıma sürüklenen, baskı ve terörle ezilmek istenen işçi ve emekçi kitlelerle adeta alay ediliyor.

Her şeyiyle ortadadır ki, sermaye devleti ve onun ordu, parlamento, medya gibi temsilcileri Susurluk gerçeğinin üzerine gidemez, gitmeyecektir! Zira Susurluk kazasıyla ortaya çıkan gerçekler, köhnemiş, iliklerine dek çürümüş, kokuşmuş sermaye düzenin ve onun bir özel savaş aygıtı olarak kurumsallaşmış devletin kendi gerçekliğidir.

Yalnızca bu iğrenç insanlık suçlarına bulaşmamış, kirli-kanlı ilişkiler ağı içerisine girmemiş, rüşvet ve şantajla satın alınmamış güçler Susurluk’un karşısına dikilebilir. Yalnızca, emeğiyle geçinen, onuruyla yaşayan işçi ve emekçiler Susurluk’taki devletin hesabını sorabilir. Geline aşamada toplumu da dejenere eden pislikler ise ancak kokuşmanın ve çürümenin kaynağı sermaye iktidarını hedef alan bir mücadele ile temizlenebilir.

Susurluk’taki sermaye düzeninin hesabını emekçiler soracak! Karanlıklar devrimle aydınlanacak!

DGM, 1976'da sınıfın militan mücadelesiyle ezildi!

DGM'ler, '70'li yıllarda yükselen toplumsal muhalefeti ve güçlenen devrimci hareketi faşist terörle bastırma mücadelesinin bir uzantısı olarak şekillendi. 26 Haziran 1973 tarihinde kurulan DGM'ler ilk günden itibaren ezilen emekçi kitlelerin ekonomik, demokratik ve siyasal mücadelesinin karşısına dikildi. Ne var ki, o dönemin güçlü kitle muhalefeti sonucu devlet DGM'leri Ekim 1975'te kapatmak zorunda kaldı.

Giderek yükselen devrimci kitle hareketi karşısında iyice sıkışan sermaye iktidarı, birinci MC hükümeti eliyle yeniden DGM silahına sarılmak istedi. Fakat bu girişim Türkiye işçi sınıfı tarafından, tarihinin en yaygın ve kitlesel eylemleriyle yanıtlandı. O dönemde, bu saldırının esas olarak ezilen işçi-emekçi kitlelerin mücadelesine yöneldiği, başta örgütlenme ve sendika hakkı olmak üzere siyasal hak ve özgürlükleri pervasızca gaspetmeyi hedeflediğini iyi kavrayan işçiler Türkiye'nin dört bir yanından "DGM'ye Hayır!" şiarını yükseltti. Üretimden aldığı güçle birleşik ve militan bir tarzda DGM'lerin karşısına dikilen Türkiye işçi sınıfı, Profilo'da gerçekleşen fabrika işgalinde bir sınıf kardeşini şehit verdi. İşçi sınıfının bu öncü çıkışı toplumun geniş kesimlerini de harekete geçirdi. Dönemin çeşitli demokratik kitle ve meslek örgütleri "DGM'ye Hayır!" kampanyasına aktif bir tarzda katıldı. Sonuçta Ekim '76'da DGM Direnişi, kurulduğundan beri çok sayıda işçi ve devrimciyi uzun yıllar zindanlarda çürümeye mahkum eden DGM'lerin kapatılmasıyla başarıya ulaştı. Türkiye işçi sınıfı DGM'leri ezmişti!

DGM'lerin yeniden yasallaştırılması ancak 12 Eylül faşizmi ile birlikte mümkün olabildi. Türkiye işçi sınıfının uzun mücadelelerle ve ağır bedeller ödeyerek kazandığı tüm kazanım ve mevzileri darbenin kanlı şiddetiyle ezen sermaye iktidarı 1982 faşist anayasasıyla DGM'leri anayasal güvence altına aldı. O günden bugüne DGM'ler, adeta bir giyotin gibi, düzen muhalifi güçleri biçmektedir. Kardeş Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında kirli savaş mahkemeleri olarak iş gören, devrimci güçlere karşı yargısız infaz, gözaltından kayıp ve işkence uygulamalarının "hukuksal" devamı olan, işçi sınıfının ve emekçi yığınların ekonomik, demokratik ve siyasal talepleri uğruna yükselttiği mücadeleyi "terör suçu" sayan, yüzlerce düşünce suçlusunu binlerce yıl hapse çarptıran DGM'ler bugün de siyasal hak ve özgürlükleri ve sınıf mücadelesini hedef alan faşist kurumlardır.

Sermayenin topyekün saldırısını birleşik-militan bir karşı saldırı ile püskürtmek görevi ile yüzyüze olan işçi sınıfı, tıpkı '70'lerde parlak bir mücadeleyle DGM'leri ezdiği gibi, bu kez de DGM'lere karşı eylem silahını yükseltmeli, bir daha ortaya çıkartmamak üzere DGM'lerin karşısına dikilmelidir!

Kontr-gerilla devletinin güvenliği ve DGM hukuku

Manisalı gençlerin davası; Metin Göktepe davasında katliamcı polislerin savunusunu üstlenen avukatın eski bir işkenceci çıkması; yaşlarından büyük cezalara çarptırılan üniversiteli gençlerin mahkeme salonlarında vahşice dövülmesi; İstanbul 6 No'lu DGM'nin Susurluk'la bağlantılı çete dosyasını kabul etmemesi... Yakın dönemde yaşanan tüm bu gelişmeler Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni yeniden toplumun gündemine soktu.

Kendilerine haftalar boyu en iğrenç insanlık dışı uygulamalarda bulunan polisleri mahkeme salonlarında teşhis eden Manisalı gençler ağır hapis cezalarına çarptırılarak cezaevi yolu tutarken, işkencecilerin kolunu sallaya sallaya duruşmayı terketmesi DGM'lerin mantığını çarpıcı bir tarzda ortaya koymaktadır.

DGM'lerin asıl işlevi adı üstünde devletin güvenliğini sağlamaktır. Söz konusu olan iliklerine kadar çürümüş, çeteleşmiş bir devlet olduğuna göre, DGM'lerin işkenceci polislerle, özel tim ve kontr-gerilla çeteleri ile içiçe çalışması, tıpkı Manisa davasında olduğu gibi işkence zoruyla imzalatılan ifadeleri mahkeme kararlarının temeli sayması şaşırtıcı değildir. Köhnemiş, kokuşmuş düzene yönelen toplumsal muhalefeti ezmek, çete devletinin ayakta kalmasını sağlamak sorunu ile yüzyüze olan DGM'lere burjuva yasallığı çoğu kere dar gelmektedir. Bu mahkemeler biçimsel burjuva hukukunu dahi çiğnemekte, hiç bir hak hukuk tanımamaktadır. Hükmü geçen yalnızca ve yalnızca iliklerine dek çürümüş sermaye egemenliğinin siyasi ve askeri kararları olmaktadır.

Oysa mevcut yasal çerçeve dahi DGM'lerin faşist niteliğini yeterince ortaya koymaktadır. Öyle ki günümüzde DGM'lerde:

- * sorgusu yapılan sanığın ve avukatın savunması alınmadan karar verilebilir,
- * hakim, "uygun olmayan söz ve

davranışlarda bulunmak" gibi keyfi gerekçelerle sanığı, hatta avukatını duruşmalardan dava sonuna kadar çıkartabilir,

* mahkemelerdeki sözlere yayın yasağı konulabilir,

* tüm kamu binaları ve personeli, istendiğinde DGM'lerin emrine girebilir,

* sıkıyönetim ilan edildiği takdirde o bölgedeki DGM'ler, kadrosu ile birlikte, sıkıyönetim mahkemesine dönüştürülebilir,

* ...

Kısacası Ortaçağ'da engizisyon mahkemelerinin, Cumhuriyet tarihinde İstiklal Mahkemeleri'nin, darbe dönemlerinde askeri mahkemelerin üstlendiği görevi günümüzde Devlet Güvenlik Mahkemeleri yerine getirmeye çalışmaktadır. Tarihte olduğu gibi bugün de bu tür mahkemeler bir tek amaca hizmet etmektedir. Zerre kadar hukuk kaygısı taşımadan toplumsal muhalefeti bastırmak, sindirmek ve yok etmek. Tarihte olduğu gibi bugün de DGM'ler, sermaye iktidarının düzen muhaliflerine, ezilen halklara, emekçi sınıflara karşı sürdürdüğü topyekün mücadelenin kirli bir aracı durumundadırlar. DGM'lerde devletin savcısı, hakimi ve polisi birbirlerinin kanlı ellerini yıkamakta, böylece sermaye diktatörlüğünün "adaletini" yerine getirmektedir. Eski DGM savcısı Nusret Demiral'ın resmi açıklamalarda "devlet için kurşun sıkın" kontr-gerillayı ve yüzlerce yargısız infazın sorumlusu katliamcı çeteleri açıktan savunması, DGM hakimi Sedat Karagül'ün Susurluk'la bağlantılı çeteleri yargılamayı reddetmesi bunun en son ve çarpıcı kanıtlarıdır.

Devletin güvenliği için yargılanan polisler, askerler, öğrenciler, Yüzlerce siyasi cinayetten gözaltında

kayıplara, uyuşturucu ticaretinden mafya ve fuhuşa dek halka karşı en iğrenç suçları işlemiş güçler değil, bizzat ezilen halkların ve işçi-emekçilerin öncü, bilinçli ve mücadeleci kesimleri olmaktadır. Sanıklar duruşmalara getirilmemekte, avukatlarıyla görüştürülmemekte, ellerinden savunma hakkı alınmakta, işkencede susma hakkını kullanan sanıklar dahi işkencecilerin tutanakları doğrultusunda cezalara çarptırılmaktadırlar. Siyasi polis DGM salonlarında cirit atmakta, yargılama sürecinde dahi tutsakları işkenceye çekebilmekte, davanın seyrine dolaysız olarak müdahale edebilmektedir. Sorgusuz sualsiz verilen tüm cezalar düzen muhalifi ve karşıtı güçleri sindirmeye, ezmeye yöneliktir. Ancak burjuva hukuk sisteminde varolan en ağır cezalar dahi toplumsal muhalefete karşı yürütülen topyekün savaşın kirli ve barbar mantığına yetişemediği içindir ki, bugün DGM'lere egemen olan, karşı devrimin en karanlık biçimi olan kontr-gerilla güçleridir.

DGM'lerin kontr-gerillanın resmi kurumları olması gerçeği, bu kokuşmuş devletin bir temsilcisi olarak Çiller'in "DGM kapsamındaki suçları daraltacağız" manevrasına da açıklık getirmektedir. Hiç kuşku yok ki, bu açıklama ikiyüzlü bir gözboyamadan ibarettir. Sermaye egemenliği, batılı emperyalist güçlerin biçimsel bir burjuva yasallığı çerçevesinde dayattığı "hukuk devleti" imajını yaratmak istemektedir. Gözaltı süresinin kısaltılması, DGM kapsamındaki suçların daraltılması gibi, biçimsel olduğu kadar da aldatıcı olan bazı hukuksal düzenlemelere bunun için ihtiyaç duyulmaktadır. Öyle ki, DGM'lerin kapsamı daraltılıp bazı yasal esnemelere gidilse dahi, bu yalnızca ve yalnızca gayri-resmi, yasa dışı kontr-gerilla odaklarının daha etkin bir tarzda devreye sokulmak istenmesi anlamını taşımaktadır.

Köhnemiş kapitalist sistemin tüm katlarına çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğun hakim olduğu bir evrede, faşist yargı ve ceza organlarının hiç bir meşruluğu kalmamıştır.

Bugün toplumsal muhalefeti boğmayı amaçlayan devlet terörünün resmi aygıtları olan mahkemeleri etkisizleştirmenin tek yolu toplumsal muhalefeti daha fazla yükseltmektir. Sinmek değil, başkaldırmaktır! Protestolarımızla eylemlerimizle, direnişlerimizle DGM'leri teşhir ve tecrit etme mücadelesini yayalım! Kirli savaşın ve topyekün mücadelenin faşist uzantıları olan DGM'lere meşruluk tanımayalım! "DGM'ler kapatılsın!" şiarını militan bir tarzda yükseltelim!

Kapitalizm'in Vebası: İŞSİZLİK!

Bugün işgüvencesi işçi sınıfının çalışan kesimlerinin en yakıcı taleplerinden biridir. Özelleştirme saldırısıyla birlikte, daha da yaygınlaşan tensikatlarla işsizler ordusu büyümektedir. Henüz işten atılmayan işçileri de taşeronlaştırma, geçici işçilik vb. uygulamalarla örgütsüzleştiren işverenler, işten atma tehdidi ile en ağır kölelik koşullarını, her türlü hak gaspını dayatmaktadır.

İşsizlik işçiler için açlık demektir. İşverenler için ise özgürce işçi atabilmek, kendi düzenlerinin bunalımını işçi sınıfına yıkmak ve ücretleri düşük tutmanın en temel ve vazgeçilmez bir aracıdır. Bugün, Türkiye'de çalışabilir nüfusun %25'i işsizdir. Bu oran sürekli artmaktadır.

Artan işsizlik düşen ücret demektir!

Kapitalizmde işsiz kitlesinin büyüklüğü, işçilerin ücret düzeyini aşağıya çeken, sömürüyü bir bütün olarak ağırlaştıran en önemli faktörlerden birisidir. Daha fazla ücret isteyen işçilerin karşısına, asgari ücretin de altında çalışmaya hazır işsiz kitlesinin "kapıda hazır beklediği" söylenir. Kapitalizmin mantığında işçiler basit birer üretim malıdır. En ucuz kim satarsa ondan almak isterler. Bu nedenle işsiz kitlesinin varlığı ve büyüklüğü işverenler için vazgeçilmez bir imkandır.

Kapitalizmin varlığı bir yandan ekonomik sosyal gelişmenin önünde engeldir, sistem sürekli kriz üretir, işsizliği yaratır. Diğer yandan egemen sınıf bunun sonuçlarından kendi egemenliğini sürdürmek için yararlanır. En gelişmiş kapitalist ülkelerde bile tam istihdam hiçbir zaman sağlanamaz. Avrupa ve Amerika'da işsizlik oranları sürekli artmaktadır. Onların dilinde bu, "işgücünün serbest dolaşımı"dır. Emekçilerin dilinde ise "işgücünün serbest sömürüsü"dür.

Az işçiyle, en yüksek üretimi sağlamak isteyen işverenler zorunlu fazla mesai uygulamalarıyla 3 işçinin yapması gereken işi 1 işçiye yaptırmaktadırlar. Bu ise hem istihdam oranını düşürmekte, hem de çalışan işçilerin iliklerine kadar sömürülmesini sağlamaktadır. Teknolojik gelişmelerle üretim süreçleri daha az işgücüne ihtiyaç duymaya başlamıştır. İşverenler de bu avantajı sonuna kadar kullanmaktadırlar. En son emeklilik yaşını da yükselten sermaye devleti işçilerin mezarında emekli olmasını da garantiye almıştır. Oysa ki yasal çalışma süresi bile uygulansa, istihdam oranı 3 katı kadar artırılabilir.

İşçi sınıfı tensikat saldırılarıyla örgütsüzleştiriliyor!

İşverenler işsizliğin sadece ücretleri düşürücü etkisini değil, emekçiler üzerindeki örgütsüzleştirici, sınıf mücadelesini zayıflatıcı ve bölücü

Sosyal Sürünme Kurumu

etkisini de sonuna kadar kullanırlar. Her türlü örgütlenme ve mücadele işten atma tehdidine maruz kalır. Grev ve direnişleri kırmak için işsizler ordusundan faydalanılır. İşçi ücretlerinin çok yüksek olduğu, bu nedenle yeni iş imkanları yaratılmadığı vb. demojileri ile işçilerle işsizler birbirlerine karşı kışkırtılır. vb.

İş yasasının 13., 17. ve 24. maddeleri işverenlere istedikleri gibi işçi atma özgürlüğü sağlamaktadır. Üstelik 17. maddeden işten atılan işçinin kıdem tazminatı da işverenler tarafından gasp edilir. Bu yasalar işverenleri işçi atmaya adeta teşvik eder. İşten atılan işçilerin haklarını korumak için direnmekten başka seçenekleri yoktur. Çünkü yasal olarak hak aramaya kalkışmak tam bir dipsiz kuyuya inmeye benzer. Mahkeme kararıyla işine geri dönen işçilerin tekrar işe alındığı hiç görülmemiştir. İşverenlerin mahkeme kararlarına uymasını sağlayacak hiçbir yaptırım yoktur. Burjuva hukuk özel mülkiyet düzeninin ve kapitalistlerin sınıf çıkarları doğrultusunda işler. İşyeri sahibi istediği işçiyi istediği kadar çalıştırmakta ve istediği anda da işten atmakta özgürdür. Özel mülkiyete müdahale kimin haddine düşmüş! İşçiler ise çok iyi bilirler ki; onların özel mülkiyet dedikleri şeyler, işçi sınıfının, işveren tarafından gaspedilen değerlerinden oluşmaktadır.

İşsizliği sürekli büyüten kapitalistler işçilere doğum kontrolü öneriyor!

Sermaye devleti timsah gözyaşları dökerek, işsizliğe karşı mücadele ettikleri yalanlarını söylüyorlar. Tek somut adımları ise işçi ve emekçileri doğum kontrolüne teşvik etmek! Nüfus artışının azalmasıyla işsizliğin azalacağı palavralarını atıyorlar. Bırakın işsizliği düşürmeyi, yürütülen ekonomik, siyasal politikalar (özelleştirme, mezarda emeklilik, kirli savaş vb.) işsizliğin büyük bir hızla artmasına hizmet ediyorlar.

'80 sonrası kapitalizmin artan

bunalımı sonucu iflas eden, mülksüzleşen küçük burjuvazi ve Kürdistan'da yürütülen kirli savaş sonucu kentlere göç etmek zorunda kalan milyonlarca Kürt köylüsü nedeniyle işsiz kitlesi hızla büyümüştür. Kadın ve çocuk emeğinin de işgücü pazarına yoğun olarak çekilmesi işsizlik oranını arttıran diğer bir faktör olmuştur. Bunlara paralel olarak işçi ve emekçilerin reel ücretleri de düşmüştür. Sözleşmeli personel, kapsamdışı personel vb. uygulamalarla işçi sınıfını parçalara ayrılması uygulamaları başlamış ve bunlar her geçen gün geliştirilmiştir. Taşeronlaşma, geçici işçilik, gündelikcilik vb. ile çalışan işçiler ise yarı işsiz konuma getirilmiş, hiçbir işgüvenceleri kalmamıştır.

Karın tokluğuna çalışmaya razı olmak noktasına kadar çaresizleştirilen işsiz kitlesi ya kahve köşelerinde ya da fuhuş, mafya vb. kirli işlerin içine çekilerek çürütülmektedir. Sokak satıcılığı veya dilencilik mahkum edilen işsiz kitleyi toplum dışı ve aşağılar. İşsizlik sonucu çıldıran, cinnet geçiren emekçi sayısı hiç de az değildir. Bütün bu nedenlerden dolayı, işsizlerin örgütlenmesi ve ortak hareket etmesi de güçtür. Onları mücadeleye çekmek ve sorunlarının çözümü için örgütlemek öncelikli olarak sınıf bilinçli işçilerin görevidir. İşsiz kitlelerinin işçi sınıfının bir parçası olduğu ve kurtuluşlarının ortak mücadeleyi gerektirdiği gerçeğinden hareketle, işsizlerin de sınıf mücadelesine kazanımları zorunludur. Aksi takdirde bu öfkeli ve dinamik kitle sermaye sınıfının ideolojik etkisinden kurtulamaz. Sınıf kardeşlerine karşı kullanılır.

Mücadelemizi işsizliğin kaynağına, sermaye düzenine yöneltelim!

Bugüne kadar tam istihdam yalnızca sosyalizmin eksikli de olsa uygulandığı dönemlerde, Sovyet Bloku ülkelerinde sağlanabilmiştir. Çalışma saatleri düşürülerek yeni üretim alanları yaratılarak, işçi sınıfının "herkese

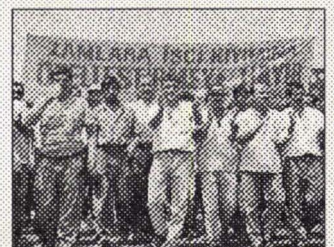
çalışma hakkı" talebi karşılanmıştır. Aynı zamanda "yeterli" dinlenme hakkı da sağlanarak insanca yaşama ve çalışma ortamı yaratılmıştır. 1928-1936 arası dönemde bütün dünyada işsizlik oranları ve çalışma süreleri hızla artarken, SB'de işsizlik unutulmuş ve çalışma saatleri ortalama 7 saate ve haftalık çalışma 5 güne kadar indirilmiştir. Ücretler ise her yıl ortalama %6 oranında artırılmıştır. SB'de '89 sonrası kapitalizme geri dönüş uygulamaları ise işsizlik vebasını yeniden hortlatmıştır.

İşsizlik sorununun tam ve kalıcı anlamıyla çözümü sosyalizmde olacaktır. Ancak bugünden işsizliği azaltıcı tedbirlerin alınması ve kapsamlı bir işsizlik sigortasının uygulanması için mücadele etmek gerekir. Ücretler düşürülmeksizin çalışma saatlerinin kısaltılması, emeklilik yaşının düşürülmesi, yeterli dinlenme ve senelik izin hakkı, çocuk sömürüsünün sınırlandırılması gibi önlemlerle işsizlik azaltılabilir. Bu talepler için mücadeleyi yükseltmek ve işsizleri de mücadeleye çekmek gerekmektedir. İşsizlik batağının gerçek sorumlusu kapitalist düzene karşı mücadele içinde bütün bu haklar kazanılabilir. "Herkese iş, bütün çalışanlara iş güvencesi!" talebi sadece bugün işsiz olan kesimlerin değil, tüm işçi ve emekçilerin sahip çıkması ve ortak mücadeleyi yükseltmesi gereken bir taleptir. Bugün işsiz kesimlerin sorunlarına sahip çıkmayan işçi ve emekçiler, yarın aynı felaketle kendileri karşılaştıkları zaman dayanışma talep etseler de bu karşılıksız kalacaktır.

İşsizliğe karşı mücadele, sorunların gerçek kaynağı olan kapitalist düzeni ve sermaye iktidarını hedeflerse başarıya ulaşacaktır. İşçi ve emekçilerin insanca çalışma ve yaşama hakkını sağlayamayan, ezilen sömürülen yığınların sefaleti üzerinde bir avuç asalağın sefalet sürmesi anlamına gelen bir düzenin de yaşamaya hakkı yoktur. İşçi sınıfı kapitalizme, yani ücretli köleliğe ve işsizliğe mahkum değildir. Kurtuluş sosyalizmedir.

**Herkese İş!
Tüm Çalışanlara İş Güvencesi!
Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!**

Dünyada ve Türkiye'de
Özelleştirme Saldırısı

Y E K S E N Y A Y I N C I L I K

Çukobirlik'te Yeni Saldırı Dalgası

Çukobirlik'te TİS görüşmelerinin sonuçlanmasının üzerinden yaklaşık üç ay geçti. İşçilerin bu son TİS'le elde ettikleri tek bir kazanımdan dahi söz edilemez. Hatta bir önceki sözleşmede bulunan bir çok kazanımın kendisi, bu sözleşmeyle gasp edilerek ortadan kaldırıldı. Sendika bürokratlarının mevsimlik işçilere kadro verileceği vaatlerinin koca bir yalan olduğu da geçen süre zarfında ortaya çıktı. Çukobirlik işçilerinin yeni dönem sözleşmeyle kazandıkları tek şey daha fazla açlık ve sömürü oldu.

Aslında TİS sonrası dönemde işçiler kendilerini hiç de iyi bir geleceğin beklemediğini biliyorlardı. Sermayenin işten atma saldırısının başlayacağını hemen herkes tahmin edebiliyordu. Saldırı, Çukobirlik işçisinin herhangi bir karşı koyuşu örgütlemekten uzak duruşunun getirdiği rahatlıkla işverenin ayan beyan ilan ettiği, aylar öncesinden kamuoyuna açıkladığı, bu nedenle herkesin beklediği bir durumdu.

Fakat tüm bu açık gerçekler bile Çukobirlik işçisini harekete geçirmeye yetmedi. Yapılması gereken, bu saldırıyı püskürtecek, militan ve kararlı bir mücadele hattı ortaya koymak, direnişe geçip işverene ağzının payını vermektir. Oysa bir çok işçi daha çıkışlar yaşanmadan, kendi isteğiyle işten ayrıldı. 800 kadar işçi böylelikle tazminat gibi en doğal hakkına dahi sahip çıkmayıp, fabrikayı terk etti. Geride kalanlar ise umutsuz bir bekleyiş tercih etti. Bazı işçiler ise işlerini koruyabilme umuduyla hain sendika bürokratlarının yaymaya çalıştığı sahte hayallerle avunmakla yetindi.

Kötü sonun gelmesi fazla uzun sürmedi. İşveren uşağı sendikacıların "çıkışlar olmayacak, buna izin vermeyeceğiz" vb. açıklamalarının bildik palavralarından ibaret olduğu anlaşıldı. TİS sonrası hemen ilk çıkış listeleri oluşturuldu. Sendika bürokratları önce sınıftan yana, sert ve katı bir rolü oynamaya başladılar. Büyük bir "yiğitlik" ve "cesaret" örneği davranış sergileyerek, asılan bu ilk listeleri yırttılar. Bu "takdire değer" davranış izleyen hamasi nutuklar, keskin çıkışlar oldu... Burjuva ayak oyunlarında uzmanlaşmış Tekstil

bürokratlarının her zamanki oyalama, ve tepki boşaltma taktikleri yine gündeme geldi.

Sendikacıların itirazları çıkışlara değil, bunun biçimine olduğu kısa zamanda anlaşıldı. İşveren hemen kabarık bir çıkış listesi hazırlayarak bu işe bir son vermek, Çukobirlik sorununa nokta koymak istemiştir. Bürokratlar ise bunun yaratabileceği tehlikeleri farkederek, çıkışların sürece yayılmasının daha doğru olacağını düşünmüşlerdir. Listeyi yırtarak sermayeye dostça uyarıda bulunmuşlardır. İşveren bu "samimi" uyarıyı dikkate alarak daha dar bir çıkış listesi hazırladı Böylelikle çıkışlar başladı. Çıkışlar boyunca bürokratlardan çıt sesi bile duyulmadı. Başlangıçta aslan gibi kükreyen bu hain güruh, dut yemiş bülbül gibi, bu sorunu ağızlarına bile almadılar

Nisan ayına girdiğimiz şu günlerde ise, Çukobirlik işçilerini ikinci bir saldırı dalgası bekliyor. İşten atma saldırısının ikinci raunduna ramak kalmış durumda. Hala sesizlik içerisinde bekleme tutumu kırılabilmiş değil. Bir önceki saldırı, daha çok bugüne kadar öne çıkmış öncü işçilere yönelikti. Saldırıyı işten atılan bu öncü işçiler de sessizce karşılamışlardı. Şu an bir çoğu işten atılmış durumda. Bir kaçının sınırlı bir çaba ve gayreti olduysa da (basın açıklaması, radyo programı gibi), bu sürecin gidişatını ne yazık ki değiştiremedi. Sınırlı sayıda öncü işçilerin sözkonusu girişimleri, kısa vadede herhangi bir olumlu sonuca yol açmayınca, gerisin geri yeniden yıldınlığa zemin hazırladı.

Çukobirlik işçilerini şimdi yeni bir saldırı dalgası bekliyor. Eğer bu kez de bireysel yaşam kaygıları, kendini kurtarma tutumları devam ederse kaybeden yine işçiler olacak. Açlık ve sefaletle açılan kapıya sürükleneceklerdir. Buna artık bir son verilmeli, militan ve kararlı bir mücadele hattı ortaya konulmalıdır. İşverenle aynı gemide bulunan mafya gibi örgütlenmiş bürokratlardan kurtulunmalıdır. İşçi sınıfı kendi sınıf çıkarlarını doğrultusunda harekete geçmelidir.

Zafer Direnen Emekçinin Olacak!
Kızıl Bayrak/ADANA

Küçükçekmece Belediyesi İşçileri Eylemde

Küçükçekmece Belediyesi işçileri sözleşmeden doğan farklarını bir senedir alamıyorlar. Alacaklarını isteyen işçiler yürüyüş ve basın açıklaması yaptılar. Saat 10. 00'da Cennet Mahallesi'nde başlayan yürüyüş, 12. 00'da belediye başkanlığı önünde yapılan basın açıklamasıyla son erdi. Yaklaşık 700 işçinin katıldığı eyleme Fatih Belediyesi işçileri de destek verdiler. Genel-İş merkez ve şube yöneticileri de eyleme katıldılar. Yürüyüş süresince işçiler tarafından "İşçiye ücret, halka hizmet!", "İşçiler değil, çeteler yargılansın!", "İşçi memur el ele, genel greve!" vb. sloganlar atıldı. Eylemde işçiler coşkulu ve disiplinli, sloganlar ise gürdü. Fatih Belediyesi işçilerinin eyleme destek vermesi, eyleme ayrı bir hava ve coşku kattı. Yürüyüşün ana caddeden değil de polisin yönlendirmesiyle ara sokaklardan yapılması, işçiler arasında tepkiyle karşılandı. Bu yürüyüş 860 işçinin çalıştığı Küçükçekmece Belediyesi'nde son dönemde yapılan eylemlerin en kitleseliydi.

1 Mart'tan itibaren zamlı maaş alması gereken işçilere ek maaştan bordroların kesilmesi, maaş farklarının verilmek istenmemesi üzerine gelişen tepkiler eyleme dönüştü. Eylem sonrasında işçilere ücretleri zamlı olarak ödendi. Geriye dönük yüz milyona varan alacaklarını ise bir yıldır alamıyorlar.

Belediye yönetimi işçilerin eylemine aynı gün saldırıyla cevap verdi. Flaş TV'de belediye başkanı Nurettin Şen

yüzü kızarmadan; "İşçilerin hiçbir alacakları kalmadı. İşçiler aralarındaki sorunlar nedeniyle eylem yapıyorlar", diyerek kamuoyunu yanıltmak çabasıydı. Sermaye medyası ise, her zaman olduğu gibi işçilerin meşru eylemini vermezken, belediye başkanının açıklamalarına geniş yer verdi. Belediye başkanı Şen işçileri işin aksatılmasından dolayı disiplin kuruluna vererek, iki günlük ücretlerinin kesilmesini sağladı. İşçilerde tüm bu saldırılara karşı tepkilerini yükseltiyorlar. Sendikanın birimlerde yaptığı toplantılarla bir dizi pasif eylemleri hayata geçirmesi, Küçükçekmece halkını bilgilendirmesi için bildiriler dağıtılması kararlaştırıldı.

90 günlük eylemlerde olduğu gibi Küçükçekmece işçileri çocuklarını ve eşlerini de eyleme katmalı, çevre fabrika ve işyerlerindeki işçilerin desteğini kazanmalıdırlar. Küçükçekmece halkını eylemlere destek olmaya çağırmalıdırlar. İşçilerde muhtarlardan, kaymakamdan, burjuva partilerden medet umma şeklinde yanlış bir eğilim vardır. Oysa şu açıktır. Sermaye partilerinin, devlet bürokratlarının ve sermaye medyasının çıkarları ortak olduğuna göre, onların işçi ve emekçilerden yana olmaları beklenemez. Onlar işçi ve emekçilerin sınıf düşmanlarıdır. İşçi ve emekçilerin sınıf kardeşlerinden, devrimcilerden ve komünistlerden başka dostu yoktur.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Sokağa, eyleme, genel greve!

Basın açıklaması

Daha önce de basına ve kamuoyuna yaptığımız açıklamada, Küçükçekmece halkına dağıtılan bildirilerde belirttiğimiz gibi, Küçükçekmece Belediyesi çalışanlarının sorunları devam etmektedir.

Biz Küçükçekmece Belediyesi işçileri olarak toplu iş sözleşmesi ihlallerinin giderilmesini istiyoruz. TİS'ten doğan ücret farkı, ikramiye ve diğer sosyal haklarımızı alamıyoruz. (...)

Değerli Küçükçekmece sakinleri;

Belediye gelirlerinin en yoğun olduğu belediyemizde, Ocak ayından beri tüm girişimlerimize rağmen belediye yönetiminin sorunlarımıza karşı kulakları sağır, gözleri kördür.

Vurdum duymaz, savurgan ve rüşvetçi politikaları devam etmektedir. Belediyenin Ocak ayı gelirlerine bir göz attığımızda, geçici ruhsat harçları, kaçak inşaat gelirleri, emlak, tabela ve çevre temizlik vergilerinin Ocak ayı içindeki toplamı 230 milyardır. İller Bankası'ndan aktarılan 45 milyar para ile birlikte bu para 275 milyardır.

Bu gelirlere rağmen, Ocak ayı içinde işçi alacaklarının toplamı 137 milyardır. Bu gelirlere rağmen işçilere ödenen miktar ise 70 milyardır.

Değerli basın mensupları;

Bu belediyeyi yönetenlerin belediye gelirlerini nerelere aktardığını Küçükçekmece halkı ve çalışanları çok iyi bilmektedir.

Belediyede yaşanan olumsuzluklar, rüşvet, talan ve hatta mütaahhitlerden alınan %25'lerden %40'lara varan komisyonlar, Küçükçekmece sokaklarında ve kahvehanelerinde konuşulmaktadır.

Bir "çeteleşme" de Küçükçekmece Belediyesi'nde yaşanmaktadır. Bu "çete"nin ortaya çıkarılmasında bir taksinin kamyona çarpmasını beklemekten yetkilileri ve basını göreve çağırıyoruz. (...)

Bir senedir alacaklarımız ödenmediği halde, fedakarca hizmet etmeye devam ediyoruz ve Küçükçekmece halkını bölgesindeki sorunlara sahip çıkmaya ve işçilerle dayanışmaya çağırıyoruz.

Küçükçekmece Belediyesi İşçileri

Beybi Çuval işçileri birleştiler ve kazandılar!

Deneyimlerimiz kavgamıza ışık tutuyor...

Tekstil İşçileri Bülteni'nin Beybi-Çuval'daki örgütlenme mücadelesini işleyen özel sayısından bir bölüm aktarıyoruz:

Güç Örgütlülüktedir!

Sendikalarda örgütlenerek, sorunları bir nebze de olsa azaltıyoruz. Ücret, mesai, vb. konularda görece bir iyileşme sağlıyoruz. Fakat sorunlar sendikalaşmakla bitmiyor. Aldığımız ücretler enflasyon nedeniyle eriyip gidiyor. Ücretlerimizden kesilen vergi, fon vs.'ye yeni vergiler ve kesintiler ekleniyor. Sorunumuz sadece ücretlerden mi ibaret? Emegimizin onlarca yıllık birikimi olan SSK bugün talan ediliyor. Hepimiz mezarda emeklilik dayatılıyor. Parasız ve herkese eşit olarak verilmesi gereken sağlık ve eğitim özelleştirilerek, çocuklarımızın okunması engelleniyor...

Bu saldırıların uygulanabilmesi için de çeteleşmiş devlet tarafından dizginsiz bir terör uygulanıyor. Greve, direnişe geçen işçi, karşısında sermayenin resmi ve sivil faşist çetelerini, cinayet şebekelerini buluyor. Özgürlük, devrim ve sosyalizm için onurlu bir mücadele yürüten devrimciler vahşice katlediliyorlar. Gözaltında ve zindanlarda kaybedilme tehditi altında insanlık dışı bir zulme ve işkencelere maruz kalıyorlar. Yıllardır onuru için, özgürlük ve eşitlik için mücadele yürüten Kürt halkına, kanlı ve kirli bir savaş yürüten çete devleti tarafından yokoluş dayatılıyor.

Bütün bu sorunlar ancak sermaye egemenliğine son vermemizle, onun çeteleşmiş devletini parçalayıp ortadan kaldırmamızla çözülebilir. Bu nedenle sendikalaşmak ekonomik ve siyasi bütün alanlardaki mücadelemizin bir aracı, onun bir parçası olmak zorundadır. Sendikacıların bilincimize yaymaya çalıştığı burjuva yasallığını bu nedenle de aşmalıyız. Yasallığı dayatanlara "burjuvazinin kendisinin bile uymadığı sömürü yasalarına biz neden uyalım?" diyebilmeliyiz. Gücümüzü sömürü yasalarından değil, üretimdeki yerimizden, haklı ve meşru davamızdan almaliyiz.

Çözücü Halka Bağımsız Siyasi Örgütümüzü Kurmaktır!

İşçi sınıfı devrimcileri bunu başarmanın çabası içinde oldular. Geline yerde işçi sınıfının komünist partisi için önemli bir mesafe katetmiş bulunuyorlar. Beybi Çuval işçilerinin örgütlenme mücadelesinin başarısı onların iddiasının gerçekliğini gösteriyor. Bütün fabrikalardaki işçiler, en başta da öncü işçiler buna güç katmak, destek olmak, bizzat bu çabayı vermek sorumluluğuna yüzyüzedirler. Bizim ve çocuklarımızın geleceği buna bağlıdır. İnsanlığın geleceği buna bağlıdır... Unutmayalım ki "Zafer, bedel ödemeyi göze alıp onu kazanmaya cüret edebilenlerindir!"

Yaşasın Beybi Çuval işçilerinin örgütlenme mücadelesi!

Beybi fabrikası Ümraniye Organize Sanayi Bölgesi'nde yer alıyor. Toplam 700 işçinin yer aldığı Beybi Plastik A.Ş.'ye bağlı olan Çuval Bölümü'nde 250 işçi çalışıyor. Fabrikaya sendika sokma alanında başarıyla sonuçlanan örgütlenme mücadelemizin deneyim ve derslerini tüm sınıf kardeşlerimize ışık tutması gerektiğini düşünerek kaleme aldık.

Nasıl Bir Süreçten Geçtik?

Daha üç ay öncesine kadar yoğun sömürü ve baskı koşullarının değiştirilemeyeceğini düşünüyorduk. Ulusal, mezhepsel ve bölgesel farklılıklar nedeniyle birbirimize güvensiz ve bölünmüş durumdaydık. Patron ve şefler tarafından haksızlığa uğrayan, aşağılanan, tehdit edilen ya da işten

atılan arkadaşlarımızı yalnız bırakıyor, sahip çıkmıyorduk. Sermaye düzeninin bir parçası olan Beybi patronu tarafından dayatılan ağır çalışma koşulları ve düşük ücret politikası karşısında çaresiz kalıyor, bireysel kurtuluş yolları arıyorduk. Ya aynı ücretle nasıl olsa başka bir yerde de iş buluruz diye düşünerek fabrikayı terk ediyorduk. Ya da işsiz kalma korkusuyla sindirilmiş olduğumuzdan herşeye boyun eğiyorduk. Kimilerimiz işe alınmış olduğu için kendini işverene borçlu ve köle olarak görüyordu. Bu nedenle kölelik ücretinin yanısıra şeflerin her türlü

keyfi yaklaşımına sessiz kalıyor, buna karşı çıkan arkadaşlarımıza gerekli desteği vermiyorduk.

Aralık ayı içerisinde işyerinin isminin değiştirilmesi ve işçilerin tümüne girdi-çıkı yaptırmaları işverene duyulan güveni sarstı. Birikmiş haklarımızın gaspedilerek, bir yılını doldurmuş

arkadaşlara komik bir tazminat ödenecek olması bu güvensizliği iyice derinleştirdi. "İşine gelmeyen çıkıp gider!" tehtidi en duyarsız arkadaşları bile sarsarak, aldatıldığını düşünmeye itti. Aynı zamanda bu saldırının zam ayının hemen öncesine denk geliyor olması huzursuzluk ve sıkıntıyı

artırdı. İşverene duyulan tepki bizleri arayışa yöneltti. Öne çıkan ileri, duyarlı arkadaşların yönlendiriciliğinde bir toplantı yaptık. İşverenin saldırılarına direnebilmek, emegimiz hakkında söz sahibi olmak için birleşik bir güç olmak, örgütlenmek gerekiyordu. Yoksa tek tek işçiler olarak işverenin karşısında bir hiçtik. Öncü, ileri arkadaşlarımız

in sürdürdüğü örgütlenme çabasına destek vermeye başladık. Bu ilk adım sendikalaşma faaliyetinin önünü açtı. Bütün bölümleri içine alan bu hareketli dönemin sunduğu olanakları kullanarak, sendikal çalışmanın temellerini atmaya çalıştık. Aramızdaki bölünmüşlüğü ortadan kaldırabilmek için çaba sarfettik. İçten içe sabırlı ve kararlıca büyük emek sarfederek yürüttüğümüz çalışma sonucunda güvensizlik giderek kırıldı.

Atılan adımlar meyvelerini vermeye başladı. Katılımın sürekli arttığı, sık periyotlarla düzenli toplantılar yaptık.

Bu toplantılarda sermaye sınıfının saldırıları karşısında neler yapmamız gerektiğini öğrendik. İki aylık bir yoğunlaşmanın ardından süreç hızlandırıldı ve çoğunluğun desteğinin alınmasıyla imzaların toplanması aşamasına gelindi. İşverenin olası oyununu bozmak için DİSK Lastik-İş sendikasının yanında

Tekstil-İş'e de başvuru yaptık. Aynı gün işçilerin büyük bölümünün imzalarının alınması kendine güveni arttırarak birlikteliğimizi olumlu yönde etkiledi. Bu süreçte Lastik-İş üyesi eldiven

işçilerinin TİS döneminin imkanlarını da devreye sokarak vermiş oldukları destek işverenin sıkıştırılarak zor durumda bırakılması ve sınıf dayanışması anlamında önemli bir etki yarattı.

İşveren, imzaların alınmasıyla birlikte sendikalaşma faaliyetini öğrendi. Önce "sendikanız hayırlı olsun" diyerek bizi gevşetmeyi amaçladı. Sonrasında kırmak için saldırıya geçti. Kimi arkadaşlarımızı satın alarak aramızdaki birliği bozmaya, bölerek yenilgiye uğratmaya çalıştı. Biz ise bütün bunlara hazırlıklı olduğumuzdan saldırı girişimlerini ustaca boşa çıkardık. Zayıf davranan

arkadaşları işçi

kitlesinin basıncıyla

tekrar kazanmayı

başardık.

Üretimdeki

aksamayı göze

alamadığından bir çıkış

yolu bulamayan işveren

zorunlu kalarak

Tekstil-İş sendikasını

kabul edeceğini

açıkladı. Süreçte hiç bir

biçimde emeği olmayan

Tekstil-İş bürokratları

böylelikle hazıra konmuş oldular. İşverenle anlaşarak, bizleri bir beklenti dönemine sokup öncü arkadaşlarımızın

İşverenin olası oyununu bozmak için DİSK Lastik-İş sendikasının yanında Tekstil-İş'e de başvuru yaptık. Aynı gün işçilerin büyük bölümünün imzalarının alınması birlikteliğimizi olumlu yönde etkiledi. Bu süreçte Lastik-İş üyesi eldiven işçilerinin TİS döneminin imkanlarını da devreye sokarak vermiş oldukları destek işverenin sıkıştırılarak zor durumda bırakılması ve sınıf dayanışması anlamında önemli bir etki yarattı.

Süreçte hiç bir emeği olmayan Tekstil-İş bürokratları hazıra konmuş oldular. İşverenle anlaşarak, bizleri bir beklenti dönemine sokup öncü arkadaşlarımızın işten atılması planına destek verdiler. Hazırlanan senaryoyu farkederek işi yavaşlatıp boyun eğmeyeceğimizi gösterdik.

işten atılması planına destek verdiler. Hazırlanan senaryoyu farkederek işi yavaşlatıp boyun eğmeyeceğimizi gösterdik. Sendikacıların desteğinden güç alan işveren ilk planda cuma günü iki arkadaşımızı işten attı. İş durdurma konusunda bizdeki kararsızlık ve ikilemi kullanarak, son derece uygun koşullarda direnişe geçmemize engel olan sendikacılar sorunun çözümünü dört gün sonra işverenle yapacakları ve R. Budak'ın da katılacağı toplantıya havale ettiler. Sendika bürokratlarına güvenip direnişe geçemeyişimizden güç alan işveren cumartesi akşamı üç arkadaşımızın daha işine son verildiğini açıkladı.

Böylece işçiler sendikacılarla güvenerek hata yapıldığını ve onların da işverenle çıkar birliği içinde öncü işçilerin fabrikadan “temizlenmesi” planına ortak olduklarını anladılar. Artık bu planı bozmanın ve atılmaların önünü kesmenin üretimden gelen gücümüzü kullanarak eyleme geçmek dışında bir yolu olmadığı bütün açıklığıyla bilince çıktı. Hemen genel bir toplantı organize ederek sendikacıları da çağırdık. 150’ye yakın işçi taşıdığımız toplantıya, durumun ciddiyetini anlayan sendikacılar da beş kişilik bir heyetle geldiler. Gerçek yüzlerini göstererek atılan arkadaşlarımızı sahiplenmemizi engellemeye, kararlılığımızı bozmaya çalıştılar. Pazartesi günü üretimi durduracağımızı kesin bir dille ortaya koyduk. Sonrası sendika bürokrasisi ile yaşanan kıyasıya bir politik çatışmaya sahne oldu. Geneli itibarıyla bir toplantı ortamında konuşma alışkanlığı ve rahatlığına sahip olmayan arkadaşlarımızın konuşma girişimleri hain sendikacıların saldırgan çıkışları ile ezilmeye, cesaretleri kırılmaya çalışıldı. Böylece öncü işçileri yalnızlaştırarak daha kolay susturacaklarını zannettiler. Ancak yanıldılar. Altlarındaki son model Avrupa

Tekstil baş temsilcisi de oynanan oyunda rol almaya gelmişti. Sun Tekstil'deki satış sözleşmesini bile karşımızda savunamaz hale getirildi. Danışmanları Marmara Üniversitesi öğretim görevlisi inancımız ve bilinçli kararlılığımız karşısında Kazım Doğan ve Ali Yılmaz'ı sakinleştirmeye çalışmak dışında bir şey yapamadı. Emekçi sınıfların sınırsız sömürüsü üzerine kurulu burjuva yasallığı ruhuna işlemiş sendika avukatı gerçek yüzü açığa çıkarılınca dayanamayarak ceketini yere atarak toplantıyı terketti.

İşçi kitlesinin öncülerini savunan tutumu ve direniş kararlılığı karşısında işverenle yaptığı pazarlığın zora gireceğini anlayan K. Doğan ve A. Yılmaz çılgına döndü. Bumundan soluyarak direnişin yasal olmadığını ve hiçbir destek vermeyeceklerini söylemeye başladılar. O da yetmedi tehdit etmeye polis ve jandarma saldırıları ile işçileri korkutmaya yıldırarak direnişten vazgeçirmeye çalıştılar. Neye uğradığını şaşırان bürokratların heyetini yüzüstü bırakarak toplantıyı terk ettik.

Pazartesi işe giderek topluca kartları
alınan üç arkadaşımız geri alınmadan
işe başlamayacağımızı belirttik. Bizi
engellemeyi göze alamayan hain
bürokratlar o gün ortalıkta yoktular. İş
durdurma kararlılığımız karşısında

etekleri tutuşan şefler
kısa sürede
arkadaşlarımızın işe
geri alındığı
haberini
getirdiler. O anın
sıcaklığı
içerisinde
işverene geri adım
attırmanın,
kazanmanın yolunun
nereden geçtiğini daha
iyi anlamış olduk.
Akşam mesaiye
kalmayıp,
kartlarımızı
basarak topluca
fabrikadan
yürüyerek
ayrılmakla bundan
böyle haklarımızın
çığnemesine izin
vermeyi gösterdik.

Kendi haklarımızı ancak üretimden gelen gücümüz ve cesaretimizle alırız. Bunun dışında ne sendikacılar ne de bütünüyle sermayenin çıkarları doğrultusunda oluşturulmuş olan yasalar bunu sağlayamaz. Bu çerçevede R. Budak'ın TİS döneminde atılmış olan iki arkadaşımızın geri

alınacağına dair verdiği namus sözünün hiçbir değeri yoktur.

Ne Yapmalıyız?

Sınıf mücadelesinin tarihsel deneyimleri yanında son derece sınırlı olan kendi öz deneyimlerimiz de doğruladı ki hak verilmez alınır. Bütün haklılık ve meşruluğumuza rağmen gücümüzü birlikte ve örgütlü davranmaktan almadığımız olsaydık önümüze çıkarılan ilk engelleri aşamaz ve yenilirdik. Oysa sınıf bilincimizi

Beybi Çuval bölümü İşyeri Komitesi'nin Şubat'97 tarihinde dağıtmış olduğu bildiriyi yayınlıyoruz;

Beybi Çuval İşçileri! Arkadaşlar!

Son iki aydır yoğun bir emek sarfederek fabrikamızda sendikal örgütlenme faaliyeti yürütüyoruz. %90'ları bulan bir çoğunluğun desteği alınarak son derece başarılı geçen bu sürecin ardından artık imzaların alınması aşamasına gelindi.

İşyerinde yoğun bir baskı ve sömürüye maruz kalıyoruz. Ne kadar çalışacağımız, ne kadar ücret alacağımız başta olmak üzere hemen herşey patronların isteğine göre belirleniyor. Ücretli köleliğe ek olarak insanlık onurumuz ayaklar altına alınıyor, aşağılanıp horlanıyoruz. İşten atma tehditleri başımızdan hiç eksik edilmiyor. İşverenin ağızından çıkan tek sözcükle kapı dışına atılıyor ve bir hak iddia edemiyoruz. Neden? Çünkü örgütsüz, dağınık ve güçsüzüz. İşverenlerin oyununa geliyor; ulusal, mezhepsel ve bölgesel farklılıklardan bölünerek birbirimize düşmanca ve güvensiz yaklaşıyoruz. Oysa gerçekte bu farklılıklar birşey ifade etmiyor. Hepimiz işgücümüzü yani emeğimizi satarak yaşıyoruz. Ücretlerimiz aynı ölçüler üzerinden belirleniyor. Patronlar herşeyi kendi çıkarları için kullanıyorlar. Nabza göre şerbet vererek aldatmak ve efendisine sadık köleler olarak kolay boyun eğdirmek istiyorlar.

En ağır koşullarda çalışarak emeğimizle bütün toplumsal zenginlikleri üreten biz işçi sınıfı iken en küçük payı alan da biz oluyoruz. Hiç çalışmayan asalak bir avuç kapitalist ürettiğimiz değerlere el koyuyor. Neden? Yine nedeni çok açık. Çünkü toplumsal yaşamın her alanında örgütlü bir sınıftır burjuvazi. Ve herşeye hükmetmektedir. Zorla. Bu zor sayesinde patronların ayrıcalıkları korunmakta ve geliştirilmekte.

Kapitalist ekonomik sistem azami kar hırsı üzerine kuruludur. Bu sistemde hak verilmez alınır. Ancak güç olursa alınır. Bilinçlenmek, birleşmek ve örgütlenmek dışında güçlenmenin hiç bir yolu yoktur. Örgütlenmek ortak çıkarlar için birleşmektir, ne yaptığımızı ve ne yapmamız gerektiğini öğrenmektir. Örgütlenmek hem bir hak hem de insanca yaşamak için bir zorunluluktur.

Sendikalaşmak bizim en doğal ve yasal bir hakkımızdır. Bu hak kolay elde edilmedi. İşçi sınıfı uğruna yıllarca can ve kan bedeli büyük mücadeleler vererek bu hakkı kazandı. Biz de sendikalaşarak haklarımızı koruma ve geliştirme imkanı elde edeceğiz.

geliştirip, birlikteliğimizi güçlenerek sürdürür, diğer fabrikalardan sınıf kardeşlerimizle sınıf dayanışması zemininde mücadele birliğiyle taçlandırmayı başarırırsak daha nice engelleri aşacağız. Sendikal örgütlenme bu amaca ulaşmada önemli bir araçtır.

Ancak önümüzdeki en büyük engellerden biri de sendikal bürokrasidir. Sendika bürokratları sermaye sınıfının taleplerini işçi sınıfına dayatmak için iş başındadırlar.

olacağız. Üretimden gelen gücümüzü harekete geçirerek, grev ve TİS (Toplu İş Sözleşmesi) hakkını kullanarak yeni haklar elde edeceğiz. Sendika sayesinde işçi kitlesini eğitim, işverenin aldatma ve saldırılarına karşı uyanık tutma olanağını bulacağız.

Sendikalaşarak sadece işyerindeki değil, işkolumuzdaki işçi kardeşlerimizle güçlerimizi birleştirmiş oluruz. İşçi sınıfının genel mücadelesine katılır, ortak gücünden yararlanırız. Sendika işçi ve emekçilerin dayanışmasını ve kardeşliğini güçlendirir.

Ancak burada önemli bir sorun çıkıyor karşımıza. Bugünkü sendikalar, gerçek sınıf sendikaları değil de düzen sendikaları olarak çalışmaktadır. Sendikaların başına çöreklenen sendika ağaları bizim öz örgütlerimizi kapitalistlerin hizmetine sunmaktadır. Buna son vermek için, tabanın bilinçli denetim ve iradesini harekete geçirerek inisiyatifini ele almalıyız. Sendikaları işçilerin çıkarlarını savunan gerçek birer mücadele örgütü haline getirerek, bürokratlara alaşağı etmeyi başarabiliriz. Yoksa “çağdaş sendikacılık”, “toplumsal uzlaşma” adına bütünüyle çürümüş, mafyalaşmış düzenin baskı, zulüm ve haksızlıklarına boyun eğmemizi isteyen sendika bürokratlarının işçi sınıfına ihanetini engelleyemeyiz. Bürokratlar bir avuç biz ise milyonlarcayız.

Arkadaşlar!

Sendika adını duyduğunda çılgına dönen işverenler buna engel olmak için her yola başvurumaktadırlar. Bütün sınıf kardeşlerimizin karşılaştığı güçlüklerle biz de yüzyüze gelebiliriz. İşveren bunu göze alamayacak durumda olsa da sermaye düzenine yaslandığını unutmamalıyım.

Onun için bugünden herşeye hazır olmalı ve olabildiğince fazla sayıda işçi kardeşimizle kenetlenmeyi başarmalıyız. Ekonomik ve sosyal haklarımızın hızla küçülmesine seyirci kalmak yerine, haklarımız için mücadele etmeyi göze almalıyız. Bir tek işçi bile olsa işten atma saldırısı karşısında toplucu iş bırakıp öncü arkadaşlarımızın yönlendiriciliğinde, fabrikayı terk etmeden direnişe geçmeliyiz. İşverenin kimi arkadaşları aldatıp satın alması ve bize karşı kullanmasına engel olmalıyız.

Sendikalı olan eldiven, iplik ve dokuma işçilerinin desteğini alarak Beybi'de üretimi tümüyle durdurmak için çalışmalıyız. Bunu başardığımızda kazanan biz olacağız.

Biz işçiler sendika bürokrasisi engelini aşmak, mücadeleyi doğrudan kendi gücümüze dayanarak ve kendi sınıf çıkarlarımız doğrultusunda yürütmek zorundayız. Sermayenin uşaklığını yapan sendikacıların gerçek yüzü biz işçiler için bir sır değildir. Sendika bürokratlarının onca ihanetine rağmen yine aynı koltuklarda olmalarının en büyük nedeni bizim saflarımızdaki bu durumu değişmez görme anlayışıdır. Eğer biz işçiler birleşip örgütlenir ve mücadeleyi kararlılıkla yükseltirsek ne çürümüş düzenin desteği ne de demogoji ve yalanlar ne de zorbalık ve tehditler bunların alaşağı edilmesini engelleyebilir.

Sendikalar bürokratların değil bizimdir. Sahip çıkmalı ve sınıf çıkarlarımızı savunan birer mücadele örgütü haline getirmeliyiz.

Öncelikle gerek sendika şubesi

gerekse işverenle işçiler adına ilişkileri sürdürecektir olan işyeri temsilciliklerinin geçici de olsa sendika tarafından atanmasına asla izin vermemeliyiz.

Yanıbaşımızdaki Ünsa'da aynı sendika ve aynı hainler geçici olarak atadıkları temsilcilerle TİS dönemine girerek 3 yıllık berbat bir satış sözleşmesi imzaladılar.

Bir gün bir saatliğine bile olsa kendi temsilcilerimizi en güvenilir, özverili ve bilinçli öncü arkadaşlarımız içinden kendimiz seçelim. Ve biz işçilere danışmadan hiçbir sözleşmenin altına imza atmaları için destek vermenin yanısıra üzerlerinde baskı ve denetim oluşturalım. Bunun için TİS görüşmelerinde işçi kitlesinin denetimini sağlamak için bütün bölümlerden seçilen işçilerden oluşan TİS Komiteleri oluşturalım.

TİS sürecine seyirci olarak katılırsak sonucun nasıl bir satış olacağı şimdiden bellidir. Sermaye iktidarı ve sendikacı uşakları

mücadelemizi bütünüyle TİS mücadelesine ve ücret pazarlığına indirgemeye çalışıyorlar. Sendika bürokratları TİS dönemi boyunca üç kuruşa beş kuruş eklemeye derdinden başka birşey düşünmemekte, dahası ücret mücadelesini de masa başında ve kapalı kapılar ardında sınıf işbirliğinin zemini üzerinde yürütmektedirler.

Bu noktada özelleştirme, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma vb. saldırılara karşı mücadele TİS mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olmak zorundadır. Bu saldırıların önüne geçilmesi konusunda geleceğe dönük güvenceler elde edilmeden imzalanan kazanımlar da kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Öne çıkan sorunlarımızdan biri iş güvencesidir. Çoğu zaman iş güvencesi ile ücret ve diğer sosyal haklar karşı karşıya konulmaktadır. Bunu kesinlikle kabul etmemeliyiz. Bu konuda kararlı bir mücadele vermezsek ücret ve diğer sosyal haklarımız tırpanlanmakla kalmayacak, işten atılmaların önüne de geçemeyeceğiz. Sendikasız, taşeron ya da sözleşmeli olarak alınan işçilerin de TİS haklarından yararlanması konusunda

tavizsiz olmalıyız.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği sorunlarını çözmek için TİS'i bir imkan olarak iyi değerlendirmeliyiz.

TİS süreci anti-demokratik yasaların değiştirilmesi ve yeni demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması için bir fırsattır. Sendika

bürokratları egemenliklerini bu anti-demokratik yasaların desteğiyle sağlarlar ve hiçbir zaman değiştirilmesini istemezler. Sermaye devletin yasaları işçi sınıfına nefes aldirmamayı amaçlamakta ve haklarını korumak ve geliştirmek için attığı her adımda karşısına dikilmektedir. Bu yasaları değiştirmenin yolu işçi sınıfının kitlesel, militan ve politik mücadelesinin örgütlü zoruyla sermaye iktidarının karşısına çıkmasından geçmektedir.

Yaşasın işçi sınıfının mücadele birliği!

Sendika bürokratlarının onca ihanetine rağmen yine aynı koltuklarda olmalarının en büyük nedeni bizim saflarımızdaki bu durumu değişmez görme anlayışıdır. Eğer biz işçiler birleşip örgütlenir ve mücadeleyi kararlılıkla yükseltirsek hiç bir şey bunların alaşağı edilmesini engelleyemez. Sendikalar bürokratların değil bizimdir. Sahip çıkmalı ve sınıf çıkarlarımızı savunan birer mücadele örgütü haline getirmeliyiz.

Temsilcilerin biz işçilere danışmadan hiçbir sözleşmenin altına imza atmamaları için destek verelim, üzerlerinde baskı oluşturalım. TİS görüşmelerinde işçi kitlesinin denetimini sağlamak için bütün bölümlerden oluşan seçilen işçilerden oluşan TİS Komiteleri oluşturalım.

Alinteri Sun Deneyiminden Dersler Çıkarmalı

Hatalı tutumların kökenine inilmelidir

Alinteri gazetesinin 8 Mart '97 tarihli 92. sayısında "Sun Tekst'ten EKK Çalışanları" imzalı bir yazı yayınlandı. Yazı EKK çalışanlarının Sun Tekstil'in TİS sürecine ilişkin değerlendirmesini ve çıkardığı sonuçları içeriyor. Bu yazı üzerinde durulması gerektiğini düşünüyoruz.

Kendileri için "sınıf devrimcileri" tanımını kolayca yapıyorlar bu dostlar. Gelgelelim olaylar sorunlara sınıfın gerçek ihtiyaçları ve çıkarları üzerinden bakamadıklarını gösteriyor. Sun Tekstil'in son süreci buna bir örnektir. Bu arkadaşlar, Sun Tekstil'de, dar bakışın ve ufuksuzluğun sonucu olarak, bir siyasal hezimetle karşı karşıya kalmışlardır.

Sun Tekstil işçileri tekstildeki genel işçi kitlesine göre nispeten daha ileridirler. Devrimci hareketle asgari düzeyde bir yakınlaşma, kaynaşma yaşamış durumdadır. Kuşkusuz bunda devrimcilerin azımsanmayacak emeğinin payı var. Sınıfın görece ileri bir bölümünü kendi temel çıkarları çerçevesinde örgütleme, haklarını savaşıarak aldirmek, öncünün doğru bir sınıf bakış açısına sahip olduğu bir durumda pekala mümkün. Burada belirleyici olan, herşeyden önce sınıfın sorunlarına net sınıf perspektifiyle bakabilmektir, sınıfı bu temel üzerinde sermaye sınıfına karşı savaştırmayı başarabilmektir. Tabi ki bu da sınıfın devrimci misyonunu kavramak, inanmak ve ona sınıf bilincini taşıyabilmekle mümkündür. Öncünün bu temel perspektiften yoksun olduğu bir durumda ise, sınıftan daha geride olmasını anlamak hiç de zor değildir.

Yazıda yaşanan hezimet bir biçimde ifade edilip mücadelenin yükseltileceği ve bu işin peşinin bırakılmayacağı söyleniyor. Eğer bu yenilgi temel hatalar yapılarak alınmışsa ve yenilgiden dersler çıkarılmak isteniyorsa, bunun gerekleri gözetilmelidir. Yetersizlikler üzerinden ve pratik hataların değerlendirilmesiyle sınırlı bir "ders çıkarma" yaklaşımı sorunun temeline inilmediğini gösterir. Bu durumda aynı hatalı tutum kendini başka bir biçimde yeniden üretmeye mahkumdur.

Söz konusu sürecin her aşamasında sendika bürokratlarına ve reformistlere karşı net bir duruş gösterilememiştir. Bu süreç, reformistler ve çürümüş sendikacılardan bağımsız, sınıfın temel çıkarları üzerinden bir müdahale ve etkileme süreci olmalıydı. Sınıfta sendika bürokrasisi ve reformizme karşı kendiliğinden gelişen öfke ve tepki iyi değerlendirilip, süreçten kazanımla çıkmak pekala mümkün olabilirdi. Sendika bürokratları ve reformistlerin satışın ilk adımları anlamına gelen öneri taslağındaki esnemelere karşın, uyuşmazlık sürecindeki grev oylamasının 64'e karşı 388'le çoğunluğun eğilimini yansıtmaması, buradaki dinamiği göstermesi bakımından anlamlıdır. Fakat işçilerin mücadelecisi ve çatışmaya hazır ruh hali iyi değerlendirilememiş, daha doğrusu heba edilmiştir. İşçiler "sözleşmeyi sattırmayacağız" demişler, satış sözleşmesi karşısında yoğun bir tepki göstermişlerdir. Buna karşın "sınıf devrimcileri" bu tepkiyi işlemek yerine, kongreye yoğunlaşmayı tercih etmişlerdir. Oysa kongrede başarılı olabilmenin yolu, aynı zamanda bu tepkiselliği işleyerek ve işçilerle bürokratları çatıştırmayı başararak mümkün olabilirdi. Sendikacılar ve onların koltuk değneği reformistler işçilerin korkularını büyütme çalışıyorlardı. Bunun karşısında ciddi bir duruş ve bilinçlendirme faaliyeti gösterilememiştir.

İşçilerin bir eylemlilik sürecinde olduğu, sorunlarına kendiliğinden de olsa sahip çıktığı dönemde, sendika kongreyi gündeme getirerek ilginin buraya kaymasını sağladı. Grev talebi geri plana atıldı. Atılmamalıydı. Buna izin verilmemeli, yakalanan bu moment iyi bir biçimde değerlendirilip bürokratlara gereken cevap verilmeliydi.

Dostlarımızın "devrimcilerin listesi" diye tanımladıkları liste, gerçekte başını EMEP'li Seyfi Aslan'ın çektiği reformizmin listesiydi. Reformizmin damgasını taşıyan böyle bir listede yer almak bu listeyi devrimci yapmaya yetmemektedir! Reformizmle ayırım çizgilerini net koyamayanlar bunu yalnızca taktik bir hata olarak görecektir. Oysa zaafları temelde ideolojik ve sınıfsaldır. Bu görülmediği sürece benzer hataların tekrarı kaçınılmazdır.

Komünist tekstil işçileri

tekstil işçileri bülteni

Devrim ve Sosyalizmin tekstildeki sesi

NISAN '97 SAYISI YAKINDA ÇIKIYOR!

DİSK Tekstil'de genel kurullar ve sendika bürokrasisinin arkasına sığınan EMEP'in kaypaklığı

Bataklığı seven bataklıkta ölür!

Geçtiğimiz günlerde DİSK Tekstil Sendikası'nın önce 2 No'lu Aksaray, sonra 1 No'lu Mecidiyeköy Şubeleri'nin Genel Kurulları yapıldı. Her iki genel kurul da sendika bürokrasisinin işçi sınıfının sırtında nasıl bir kambur olduğunu göstermek bakımından zengin verilerle doluydu.

2 No'lu şube başkanı Kazım Doğan zaten partronlarla yaptığı işbirlikleri, öncü işçileri işten attırması, para karşılığı TİS'leri satması ile biliniyor. Bunlara rağmen karşısına tutarlı politik bir alternatif çıkmadığı ölçüde tehdit ve işbirlikleri ile yeniden seçilmeyi kolayından başarabildi. Kazım Doğan ve ekibi tehdit ve şantajlarıyla rakip Seyit Aslan'ın listesinden kimi delegelerin listeden istifasını da sağladılar. Bu duruma rağmen genel kurul, özellikle Sun Tekstil'den gelen delegelerin devrimci taban basıncını hissetti. Genel Kurul'dan iki gün önce Sun işçilerinden habersiz satılan TİS, ek bir öfke yaratmıştı. İktidelli'den Trabzon Tekstil'de çalıştığı sırada gözaltına alınıp kaybedilen Düzgün Tekin öncü işçilerin zorlamasıyla ayakta sloganlarla anıldı.

1 No'lu Şube başkanı Ali Yılmaz ise tekstil işçilerince son Ten Tekstil direnişi sırasındaki tutumlarıyla tanınıyor. Ten işçilerini yorup tüketerek güçsüzleştiren ve nihayetinde sendikalı işçilerin sökülüp atılmasına neden olan bu şube yönetimiydi. Genel Kurul süreci önden şaibeli başladı. İki genel kurul arasında boşalan örgütlenme sekreterliğini yedek listeden dolduran ve Genel Kurul öncesine kadar bu görevi yürüten kişinin kendilerine rakip olacağını anlayan bürokratlar, mevzuat oyunları ile bu kişinin delegeliğini dahi düşürmeyi becerdiler. Düzenlenen delege listeleri çok kısa bir süre tutuldu. Ve Genel Kurul günü sendika ağalarının özel talebiyle kapıya polis yığınağı yapıldı. Ten işçileri ve diğer gerçek delegeler içeri alınmadı. Ve Ali Yılmaz yeniden şube başkanı seçildi.

Şimdi gelelim "bataklığı sevenler" in durumuna. Sondan başlayalım. Ten direnişi boyunca Ali Yılmaz'ın kuyruğundan ayrılmayan EMEP'liler aynı tutumlarını Şube Genel Kurulu'nda da sergilediler. Bir taraftan günlük *Emek* gazetesinde "şaibeli Genel kurul" vb. diye yazarken, genel kurulda fiilen Ali Yılmaz'ın yanına düştüler. Arkadaşları kapıda polis barikatına takılmışken, eski Ten işçisi EMEP'liler laubali tavırlarla içerdeki yerlerini aldılar. Onların delege kartları edinmesinde zaten şaşılacak bir yan yoktu. Ama bu durum mücadelede en deneyimsiz eski Ten işçilerinin bile gözünden kaçmadı. Kimin kiminle kader

birliği yaptığı çok açık görülebiliyordu artık.

2 No'lu Şubenin Genel Kurul sürecinde yaşananlar ise daha karmaşık, ama bir o kadar çarpıcıdır. Genel Kurul'da alternatif liste çıkaran Seyit Aslan Sun Tekstil işçisidir. Seyit Aslan EMEP'in gerek Merter çalışmasının, gerekse Sun Tekstil patronunun diğer iki işletmesi VIP ve Merkur'daki çalışmaların belkemiği durumundadır. Sun Tekstil'in bir mevzi olarak yaratılmasında farklı devrimci yapıların emekleri, süreklileşebilen çalışmasıyla Seyit Aslan nezdinde EMEP'e miras kalmıştı. Genel Kurul süreci öncesinde Seyit Aslan, Kazım Doğan'ın hain sendika ağalığı pratiği karşısında reformist de olsa bir mücadele platformuyla bir alternatif oluşturuyordu. Bu durumun bir mantığı da vardı. Sun işçisi işverenin dayattığı komik zam önerisini kesinlikle kabul etmek niyetinde değildi. Genel Kurul öncesinde 22 gündür öğlenleri işyeri önünden Merter'e kadar, akşam çıkış saatlerinde servis araçlarına kadar yürüyerek eylem yapıyorlardı. İşyerinde üretim önemli ölçüde düşürülmüştü. Tabandaki bu devrimci dinamiğin kuyruğuna takılmak dahi Kazım Doğan'ın karşısına düşmek için yeterliydi. Fakat genel kuruldan iki gün önce Seyit Aslan da Sun işçilerinden tümüyle habersiz biçimde diğer işyeri temsilcileri ve Kazım Doğan'la beraber TİS'e imza attılar.

Bu durum Sun işçilerini çılgına çevirdi. İlk bir kaç gün ne Kazım Doğan ne de baştemsilci Hakan Medat ortalıkta gözüktü. Bir işyeri temsilcisi işçilerce tartaklandı, dayaktan son anda bazı işçilerin müdahalesiyle kurtuldu. Seyit Aslan'ın tutumu ise kendisince de açıklanamıyordu. Tam bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Üretimin çok yavaşlatılmış olduğu, bu nedenle toplu işten çıkarmaların gelebileceği vb. gerekçeler ne işçileri inandırıyor ne de patronları. Bunlar sendika bürokratlarının

ağızlarındaki sakızlardı. Böylelikle Seyit Aslan nezdinde EMEP tam genel kurul öncesinde politik bir intiharda bulunmuş oluyordu. Bu tutumun EMEP'ten habersiz Seyit Aslan'ın tutumu olduğu düşünmek için bir neden yoktur. Şube Genel Kurulu'nu çarşaf çarşaf haber yapan günlük *Emek* gazetesi bu durumu yok saymayı tercih ediyordu. Sadece *Emek* gazetesini okuyanlar TİS'in imzalandığını, bunun Sun Tekstil'de ve Genel Kurul'da yarattığı tartışma ve gerilimleri öğrenemezlerdi. EMEP için bu tatsız gerçekleri yok saymak demek ki daha tercih edilirdi.

Böylesi bir politik intihar ve ardından gelen suskunluk insana ister istemez tek şeyi düşündürüyor. Bu tutum ancak Kazım Doğan ile Genel Kurul'da ortak liste çıkarmak üzerine yapılmış bir gizli protokolün ve ardından Kazım Doğan'dan yenilen esaslı bir kazığın varlığında anlaşılabilir. Doğal olarak olası böyle bir gizli antlaşma boşa çıktığında EMEP tarafından kamuoyuna açıklanmamıştır. Ters durumda, ciddi bir siyasi oluşumun ya kamuoyu önünde yayın organları aracılığıyla bir özeleştirme vermesi ya da parti yetkili kurullarından "habersiz" gerçekleşmişse, Seyit Aslan'ın tutumundan kendi tutumunu ayırması beklenirdi.

Ufku "demokratik Türkiye", "demokratik devlet"le sınırlı, işi, ekmeği, özgürlüğü sermaye düzeninin bu sınırları içinde arayan reformist bir çizginin, bırakalım sınıfa öncülük/önderlik etmeyi, tabanda ortaya çıkan dinamizme kuyrukçuluk dahi edemediği görülüyor. Sendika bürokratlarıyla girilen ilişkiler, sendikal mevzilerin ele geçirilmesinde tabanın devrimci dinamizmiyle fethi dışındaki yollara duyulan eğilim, özünde işçi sınıfının savaş ve iktidar gücüne, devrimci dinamiğine duyulan güvensizliğin bir ifadesidir. Bu dün Ten'de böyleydi, şimdi Sun'da böyledir, daha nice yerlerde olduğu gibi...

Bataklığı seven bataklıkta ölür!

İİSSP'den Hava-İş direnişine destek eylemi!

6 Mart'ta İİSSP, 100. gününe giren Hava-İş direnişine destek amacıyla bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde 650 bin işçiyi kapsayan kamuya ait işyerlerindeki TİS görüşmelerinin tıkanması ve hain Türk-İş bürokratlarının sınıfı oyalamak için süreci bilinçli bir tarzda uzatması protesto edildi. Direnişteki Hava işçileri ile birlikte Teksif, Petrol-İş, Haber-İş, Tuzla Deri-İş, Tüm-Tis, Belediye-İş şubelerinin destek verdiği eyleme yaklaşık 600 işçi katıldı. Kitle, "Türk-İş işçinin sözcüsü mü, MGK'nın gözcüsü mü!", "Hacı ile bacı işçi sizden davacı!", "Türk-İş darbeyi bırak kendi meselene bak!" dövizleriyle İncirli caddesinden yürüyüşe geçerek Hava-İş sendikasının bulunduğu yere geldi. "Tuzla Deri-İş direnişin simgesi!", "Sokağa, eyleme, mücadeleye!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçiler elele genel greve!", "İşçi memur elele genel greve!", "Baskılar bizleri yıldırılmaz!", "Özelleştirmeye hayır!", "Hava işçisi yalnız değildir!", "Sümerbank işçisi yalnız değildir", "Şarterler incek, hükümet gidecek!" sloganları haykırıldı. Hava-İş önünde toplanan işçilere hitaben, Hava-İş Genel sekreteri Mustafa Yağcı'nın Hava işçilerinin mücadelesini ve Hava-İş'in toplu sözleşme sürecinin geldiği aşamayı ortaya koyan konuşmasının ardından İstanbul Şubeler Platformu Basın-İş Şube Başkanının basın açıklamasını okumasıyla eylem sona erdi.

20 Temmuz Dersleri

“Fırtına öncesi sessizlik!” Sessiz yürüyüş”ler tüm ülke çapında...

Uzun sayılabilecek bir sessizliğin ardından kamu çalışanları “Sessiz Yürüyüşler”le yeniden hareketlenmeye başladı. Bir hafta arayla yapılan sessiz yürüyüşler Türkiye çapında gerçekleştirildi. Ayrımcı ücret politikasına, grevsiz-toplusözleşmesiz sendika hakkına, eşel-mobil sistemine, sürgün ve cezalandırmalara karşı Ankara, İstanbul, Zonguldak, Kocaeli, Bolu, Amasya, Trabzon ve daha bir çok ilde protestolarını kitlesel bir tarzda yükselten kamu emekçileri, Diyarbakır, Malatya ve Bursa’da devletin kolluk güçleri tarafından engellendiler. Birçok yerde eylemci kitlelere polis saldırdı, yüzü aşkın kişi gözaltına alındı.

Yürüyüşlerin sessizliğini genellikle eylemin bitiş noktasında bozan kamu çalışanları tepki ve mücadele isteklerini “İşçi memur elele genel greve!”, “Devlet güdümlü sendikaya hayır!”, “Eşel-mobil değil toplusözleşme!”, “Sadaka değil toplusözleşme!”, “Sahte sendika yasasına hayır!”, “Sendika hakkımız grev silahımız!” gibi sloganlarla dile getiriyorlar. Eylemlerin genelini kesen bir diğer özellik, kamu emekçilerinin “Yaşasın halkların kardeşliği” ve “Savaşa değil, eğitime, sağlığa bütçe!” şiarlarıyla kirli savaşa karşı aldıkları tutumdur. Kamu çalışanları devletin engelleme çabaları ve saldırılarına inat eylemlerini farklı biçimler altında sürdüreceklerini, “sessiz yürüyüşler”in fırtına öncesi sessizlik sayılması gerektiğini ifade ediyorlar.

Gerçekten de, kamu çalışanları hareketinin taşraları da kapsayacak tarzda yeniden ivmelenmesi, toplumsal atmosferin bütünü içerisinde ve çakılan bir ilk kıvılcım olarak ele alınmalıdır. (28 Mart’ta % 90 gibi bir katılımı Türkiye çapında bir günlük iş bırakan Maliye emekçilerinin eylemine de bu gözle bakılmalıdır) Başlangıç için, büyük şehirlerde 2-3 bini ancak bulan sınırlı bir kitleselliğe ulaşmasına ve sessiz-pasif sayılabilecek biçimler altında yürütülmesine rağmen yaygınlaşan bir hareketlilik sözkonusudur. Eylemlerin başını son dönemde hep olduğu gibi bu kez de kamu çalışanlarının en dinamik kesimleri olan eğitim ve sağlık çalışanları çekmektedir.

Kamu çalışanlarının yeni bir eylemlilik sürecine girmesi Susurluk’un sarsıcı etkisinden ve çeteleşen devlete karşı tepkilerini sokakta ifade eden emekçi kitlelerin sokak hareketinden ayrı düşünülemez. Hiç kuşku yok ki, “Aydınlık için 1 dakika karanlık” kampanyası boyunca sokağa çıkmayı öğrenen ezilen kitleler, semtlerde büyük bir yaygınlığa ve anlamlı bir kitleselliğe kavuşan politik gösterileriyle diğer emekçi kesimleri sokağa çıkmaya davet

eden bir rol oynadılar. Yol açıcı ve öğretici oldular.

Kuşkusuz bu etki birebir ve dolaysız olarak yaşanmadı. Kamu hareketinin aylar süren sessizlik kabuğu belki yırtıldı, ancak “sessiz yürüyüş”lere damgasını vuran çeteleşen devlete karşı politik talepler olmadı. Mücadelenin okları esas olarak devletin ekonomik ve demokratik hak gasplarına yöneltildi.

Çeteleşen devletin tüm kokuşmuşluğuyla teşhir olduğu bir dönemde kamu çalışanları hareketinin, tabandaki güçlü devrimci dinamiklerine rağmen, etkin bir tarzda ortaya çıkmamasında egemen sendikalist-reformist anlayışın büyük etkisi vardır. Dişe diş bir mücadele içerisinde kurulan sendikaların reformist yönetimlerin eline geçmesiyle kamu çalışanları hareketi de giderek dibe vurdu. Uzlaşmacı, pasifist bir eylem çizgisi hakim oldu. Bu çizgi zindan direnişleri sürecinde olduğu gibi zaman zaman, tabandaki öncü, devrimci unsurların basıncıyla yırtıldıysa da, bir türlü kırılmadı.

Güçlü, politik ve militan bir kamu hareketinin yaratılması sorunu geleneksel devrimci hareket ve yurtseverler tarafından çoğu kere sendika seçimlerindeki liste yarışlarına ve sendika yönetimlerine girmeye endekslediği içindir ki, bu çizgi karşısında kitlesel bir devrimci

muhalefet yükseltilemedi. Geçmişte kamu emekçi hareketini sürükleyen devrimci güçlerin temel dayanağı durumunda olan tabandaki mücadeleciler, dinamik kesimlerle bağlar zayıfladı.

Bu açıdan bakıldığında, ülke çapında yükseltilen “sessiz yürüyüşler” ve onu izleyecek olan eylem süreci önemli bir şanstır. Devrimci güçler bu süreci etkin politik bir kitle çalışması ve böylece de eylemler üzerindeki inisiyatifin ele alınması noktasında değerlendirir, reformist barikata karşı güç ve eylem birliklerini oluştururlarsa sessizlik sonrası fırtınanın tohumlarını da ekmiş olacaklar.

Kamu emekçi hareketinin, bir çok ortak paydası bulunan sınıf hareketiyle devrimci bir kanalda buluşması, özelleştirme, eşel-mobil sistemine, işsizliğe vb. karşı ortak talepler için sürdürülen mücadelenin birleştirilebilmesine, ama ondan çok daha önemlisi siyasal hak ve özgürlükler için birleşik-militan bir duruşun sağlanmasına bağlıdır. Tabandaki canlı devrimci dinamikleriyle ve hakim olan reformist çizgiye rağmen işçi sendikalarından daha dinamik ve devrimci dönüşmeye açık sendikal örgütlenmeleriyle kamu çalışanları hareketinin güçlü bir çıkışı işçi sınıfıyla devrimci bir buluşmanın yolunu açması doğrultusunda önemli bir adım olacaktır.

İzmir SES üyelerinden Açıklama

“Kızıl Bayrak 34. sayıda 12 sf.da yer verilen ‘Güç ve Eylem Birliği Doğrultusunda Anlamlı Bir Adım’ başlıklı yazınıza aşağıdaki yazıyla tekzip vermek istiyoruz.

“İzmir nesnelinde SES içerisindeki Genel Kurul ve tabana yönelik çalışmalarda dergiler düzeyinde değil, tıkanan sendikal sürece müdahale etmek tarzında duyarlı sendika üyelerinin sendika içinde toplantılar vb. yürütülen çalışmaları.

“Sendika içerisinde olumlu hareket eden duyarlı insanların iradesini dergi ya da çeşitli misyonlara endeksleyerek sendikal yapılanmayı tali plana itmek böyle bir demokratik kitle örgütünü zaafa uğratacaktır. Dolayısıyla bir önceki dergide yayına sunduğunuz yazıdaki hatayı düzeltmenizi İzmir SES üyeleri olarak derginizden talep ediyoruz.”

Maliye çalışanları bir günlük iş bıraktı

“Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız!”

28 Mart’ta ülke çapında, Tüm Maliye- Sen’in örgütlü olduğu 63 ilde gerçekleştirilen iş bırakma eylemleri İzmir’de de gerçekleşti. Konak, Kordon, Karşıyaka, Buca, Bornova, Balkahve, Hasan Tahsin vergi dairelerinde % 100’e yakın bir katılım sağlandı.

Yine aynı gün öğle üzeri saat 12.00’de Sümerbank önünde toplanan maliye emekçileri Hasan Tahsin Heykeli önüne geldiler. Ayrı yerlerde toplanan Buca, Bornova ve Karşıyaka’dan gelen emekçiler de alandaki kitleye katıldı. Ayrıca Tüm Yargı-Sen ve Tüm Bel-Sen’den de emekçiler vardı. Bir grup Ambar işçisi de eylemi desteklemeye gelmişti. 300’e yakın kişiye ulaşan kitle alanda iki basın açıklaması yaptı.

Eylemde görevli olanlar grev gözçüsü önlüğü giymişlerdi. Kitlede belirgin bir coşku hissediliyordu. Eylem sırasında konuştuğumuz emekçiler hak alana kadar mücadelede kararlı olduklarını söylüyorlardı. Bir günlük iş bırakmayla hemen bir kazanım elde edilemeyeceğinin bilincindeydiler. Kamu çalışanları sendikalarının dernekmiş gibi kabul edildiğini, gerçek anlamda grevli-TİS’li sendika hakkını kazanana dek mücadele edeceklerini belirtiyorlardı. Hepsisi de konuşmaların sonunda aynı sözünü söylüyorlardı: “Haklıyız kazanacağız!” Ambar işçilerinin varlığı hemen dikkat çekiyordu. Hemen hemen her eyleme destek veren bu işçiler, haklı olarak diğer işçi ve emekçilerden de aynı desteği beklediklerini ifade ettiler.

“Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Yaşasın sendikal mücadelemiz!”, “Üreten biz, yöneten de biz olacağız!”, “Memuruz haklıyız kazanacağız!”, “Söz, yetki, karar çalışanlara!”, “İşçi memur elele genel greve!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!”, “Ne istiyorsun? Toplusözleşme! Ne zaman? Hemen şimdi! Vermiyorlar! Alacağız! Emekçiyiz haklıyız kazanacağız!” eylemde gür ve coşkulu tarzda atılan sloganlar oldular.

Kitle, ertesi gün KESK’in düzenlediği “Sessiz Yürüyüş”te buluşmak üzere dağıldı.

Kızıl Bayrak/İZMİR

Bursa'da kamu çalışanları eylemleri

"Sessiz Vurdular, Ses Çıkarttılar"

29 Mart Cumartesi yapılan ikinci "Sessiz Yürüyüş" Bursa'da kamu çalışanlarının sesini duyurmayı başardı. Gerçi, 22 Mart'ta yapılan ilk "Sessiz Yürüyüş"le de Bursa yankı yaratmıştı. Hatırlanacağı gibi, bu eylem 100'ü aşkın gözaltı pahasına engellenmiş, kamuoyu da bu gözaltı haberiyle duymuştu olayı. Ama bu kez, kamu çalışanları, bir hafta önceki engellenmenin de etkisiyle, daha kitlesel, daha öfkeli doldurdu Özgürlük Parkı'nı. Setbaşı'ndan Özgürlük Parkı'na kadar, sadece döviz ve pankartlarını konuşuran emekçiler, burada bantlarını çıkardılar. Konuşmalar, sloganlar ve müzik eşliğinde çekilen halaylarla parkı tam bir miting alanına çevirdiler. Konuşmacıların bir hafta önceki saldırıya yönelik değerlendirme ve protestoları ise daha fazla ses getirdi. Yerel medya organları akşam haberlerinde, kamu çalışanlarının eylemiyle birlikte, Bursa valisi eski

polis şefi Menzir'in yanıtını da geçtiler. Menzir'in konuşması, tahmin edileceği gibi, bir validen ziyade asıl mesleğinin diline sahipti. Kamu çalışanlarını bir polis şefi tonuyla tehdit etti.

Bursa'da bu sürtüşme sürerken, bu kez de, Balıkesir'deki eylemin saldırıya uğradığı haberi geliyordu. Kaba şiddet bu kez Balıkesirli kamu çalışanlarının başında patlamıştı. Televizyonlarda görmeye çoktan alıştırıldığımız terör görüntüleri bir kez daha mide bulandırıcı biçimde sunuldu.

Bu eylemler, bir kez daha, sermaye devletinin emek düşmanlığını sergiledi. Fakat aynı zamanda kamu çalışanlarının kararlılığını da. Kamu çalışanları, her şiddet uygulaması ardından, "Baskılar bizleri yıldırılmaz!" sloganını daha güçlü, daha kitlesel haykırıyor. Kendi mücadelesinden dersler çıkararak ilerlemeye çalışıyor.

Kızıl Bayrak / BURSA

Ankara kamu çalışanları sessiz yürüyüşü

"Yaşasın 1 Mayıs!" sloganıyla bitirdi!

KESK'in "grevli toplu sözleşme" talebini dile getiren eylem takvimine göre düzenlenen "Sessiz Yürüyüş"lerin ikincisi 29 Mart Cumartesi günü yapıldı. Saat 13.00'te yürüyüşe geçen kitle Ulus Heykel önünden Kızılay'a kadar yürüdü. 1000-1500 civarında olan kitle

sustukça sıra sana gelecek!" sloganları atıldı.

Çeşitli dövizlerin de taşındığı eylemin bitiminde ise "Yaşasın 1 Mayıs!", "1 Mayıs'ın hesabını soracağız!" sloganları atıldı. Davul zurnayla halay çekmek isteyen kamu çalışanları KESK yönetimi tarafından

engellenmek istendi. Ancak yine de bir grup kamu çalışanı halay çekerek eylemi bitirdiler.

Biz, komünistler olarak eyleme bildiri ve boşürlerimizle müdahale ettik. Eylemde sadece Kızıl Bayrak çalışması vardı. Bu kamu çalışanları tarafından ilgiyle karşılandı.

Kızıl Bayrak / ANKARA

Aygün Deri'de direniş

zaferle sonuçlandı!

"Birliğimiz ve gücümüzle kazanacağımızı biliyorduk!"

Tuzla işçisi bir kez daha direndi ve kazandı. Tuzla Organize Deri Sanayi'nde 103 gündür direnişte olan Aygün Deri işçilerinin mücadelesi kazanımla sonuçlandı. İşçilerin kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kalan Aygün Deri kapitalisti, işçilerin tazminatlarını ödeyerek fabrikasını başka bir işverene devretti. Sendikalı olarak ve kısa bir süre önce yapılan TİS sözleşmesine göre 03.04.1997 günü işbaşı yapacak olan işçilerle sözleşme yaptık.

Kızıl Bayrak: Direnişiniz nasıl başladı?

İşçi: Bizim direnişimiz işimizden dolayı değil, içerdeki baskılardan dolayıdır. Bazı arkadaşlarımız vardı, işveren bunları çıkartmak istedi. Kendi akrabaları dışındaki işçileri. Bizler de arkadaşlarımıza sahip çıktık, çıkartılmamalarını istedik. İşveren bizi: "eğer bu arkadaşlarınızı işten çıkartmazsanız bu fabrikayı kapatacağım" diye tehdit etti. Biz de "Ya hepimiz ya da hiçbirimiz!" dedik. Bunun üzerine işveren "1 ay sonra fabrikayı kapatacağım, hepinize çıkış vereceğim." tehditini savurdu. Ancak geri adım atmadık. Ardından hepimize toplu çıkış verildi.

Kızıl Bayrak: Arkadaşlarınızın ve daha sonra sizin çıkartılmanızın nedeni sendikaya üye olmak mı?

İşçi: Tabi. Patron "Ben fabrikayı daha yeni açtım. Daha işlerim oturmadan siz sendikaya üye oldunuz" dedi. Sendikaya üye olmamızdan dolayı bizi işten çıkartmak istedi. Biz de bunu kabul etmedik. Haliyle işveren kendi insanlarını-akrabalarını bizim üstümüze saldırtıyordu. İçerde bize huzursuzluk yaratılıyordu. Sözleşme geliyor diye gözyumuyorduk. Kulakardı ediyorduk. Fakat işveren hepimize toplu çıkış verdi. Biz de direnmeye karar verdik. Çadıra çıktık.

Kızıl Bayrak: Devletin sizin üzerinize polisini, askerini göndermesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

İşçi: Biz direnişe başladığımızda asker geldi, çadırımızı yıkmaya çalıştı. Jandarma çadırımızı kuracağımız zaman iki üç defa geldi. Tabi müdahale ettik. "Biz sizin çadırınızı yıkmaktan yana değiliz" dediler gelen askerler. İşverenin baskısı altında geliyor jandarmalar. Bizim işveren sanayide ağırlığı olan bir işveren

değil. Daha yeni fabrikayı açmıştı. Askerler üzerinde fazla gücü yoktu. Tabi haliyle askeriye üstümüze saldıramıyordu. Bize "tahtayı kırın, işveren görsün bizim gelip yıktırdığımızı" dediler. Ancak bunu kabul etmedik. Baktılar birşey yok, ondan sonra müdahale etmediler. Diğer bir çadır daha vardı. Bizimle birlikte direnişe çıkmışlardı. Onlara çadır kurdurmadılar. Devlet sermayenin devleti, işçinin devleti değil. Askerler bize sermayenin gücüyle saldırıyorlar.

Kızıl Bayrak: Direnişiniz boyunca organize sanayi dışında sınıfın diğer bölüklerinden yeterli bir sınıf dayanışması örgütlenebildi mi?

İşçi: Hayır yeterli değil. Organize Deri Sanayi dışındaki insanlar yeterli bilinçli insanlar değil. Gelen ziyaretçilerden görüyoruz. Destek geliyor ama, sınıf bilincini kavramamışlar daha. Mesala Mege's'e gidiyoruz. Biz ziyarete gittiğimiz zaman onların haliyle bizi karşılamaları gerekiyor. Askerler etraflarını çevirmişler. Onlar bize karşılık vermeden biz onlara slogan atmaya başlıyoruz. Askeriyenin baskısını kıramıyorlar. Biz slogan atarak geliyoruz. Sendikacılar gelip bize slogan atmamızı söylüyorlar. Organizedeki dayanışma çok güzel. Zaten biz askeriye dinlemiyoruz. Birlik, Mücadele, Zafer! Birlikte hareket ediyoruz. Askerlerden falan hiçbir çekincemiz olmuyor.

Kızıl Bayrak: Direnişiniz başarıyla sonuçlandı. Neler hissediyorsunuz?

İşçi: Çok güzel bir şey başarıya ulaşmak. Zaten 100 gün de 200 gün de beklesek başarıyla sonuçlanacağını biliyorduk. İşçilerin birliği ve gücümüzle kazanacağımıza inanıyorduk. Birlikte olduğumuz süreçte kazanacağımızı biliyorduk.

Kızıl Bayrak: Teşekkür ederiz.

Her zaman ve her yerde,
kurulu düzenin sarsıntıları geçirdiği
ve iç çatlaklarla yüzyüze kaldığı bir
ortamda, bu sarsıntı ve çatlakların
beslediği kitle tepkisini anayasa
çerçeve ve hedefler içinde
yönlendirmeye çalışan akımlar,
niyetlerinden bağımsız olarak,
egemen sınıfın yaşanan krizi
belli bir kolaylıkla atlatmasına
hizmet etmiş olurlar.
Zira böyle bir durumda, mevcut
rejim belli bir yasal ve anayasal
düzenlemeden geçirilse bile, egemen
sınıf kendi toplumsal ve siyasal
egemenliğini korur.
Üstelik daha da güçlendirilmiş,
ecmişin yüklerinden arındırılmış bir
temel üzerinde. Yakın tarihten buna
sayısız örnek verilebilir.
Bu örneklerin tümü değilse bile
önemli bir bölümü, aynı zamanda,
devrim tehlikesinin “anayasal
çözüm”lerle atlatılmasına
tanıklık eder.

oportünist sonuçları

örgütlü işçi ve kamu emekçileri hareketi üzerindeki etkisi, “demokratik anayasa” eksenine oturan reformist açılımları cesaretlendiren bir etkide bulundu.

Sonuçta, beslendiği ortam ve manevralarla birlikte ele alındığında, reformist akımların izlediği çizgi, kurulu düzene soldan verilmiş bir destekten başka bir şey değildir. Zira onların çizgisi, toplumsal muhalefeti anayasal çerçeveye hapseden işleviyle, yığınları anayasal değişimler hayaliyle oyalayan ve devrimci yönelimden alıkoyan karakteriyle, nesnel olarak burjuvazinin manevralarına hizmet ediyor. Her zaman ve her yerde, kurulu düzenin sarsıntıları geçirdiği ve iç çatlaklarla yüzyüze kaldığı bir ortamda, bu sarsıntı ve çatlakların beslediği kitle tepkisini anayasal çerçeve ve hedefler içinde yönlendirmeye çalışan akımlar, niyetlerinden bağımsız olarak, egemen sınıfın yaşanan krizi belli bir kolaylıkla atlatmasına hizmet etmiş olurlar. Zira böyle bir durumda, mevcut rejim belli bir yasal ve anayasal düzenlemeden geçirilse bile, egemen sınıf kendi toplumsal ve siyasal egemenliğini korur. Üstelik daha da güçlendirilmiş, geçmişin yüklerinden arındırılmış bir temel üzerinde. Yakın tarihten buna sayısız örnek verilebilir. Bu örneklerin tümü değilse bile önemli bir bölümü, aynı zamanda, devrim tehlikesinin “anayasal çözüm”lerle atlatılmasına tanıklık eder.

“Gerçekçi politika” tarzının yeni oportünist açılımı: “Demokratik Anayasa”

Susurluk sonrası gelişmelerin nesnel olarak iki gerçek alternatifi vardı. Ya egemen sınıf bu krizi kendi kokmuş düzenine yeni bir “demokratikleşme” cılası çekmenin bir olanağına dönüştürecek ve böylece kanlı ve kirli işlerin biriktirdiği pisliğin sorumluluğundan kurtulacaktı. Ya da devrim cephesi bunu yığınların devrimci atılımının iyi bir dayanağı olarak kullanmayı başaracak, onu yığınları devlet ve düzenden koparmanın, devrimci çizgide bağımsız bir yığın hareketi geliştirmenin fırsatına dönüştürecek. Sonuçta, devrime dayalı bir çözüm alternatifini, emekçi kitlelerin nispeten daha geniş kesimleri içinde yaygınlaştırmayı, onların devrimci desteğini almayı başarmış olacaktır.

Gerçek alternatifler bunlar olduğu halde, bunlardan ikincisinin toplam tabloda anlamlı bir etken olarak ortaya çıkamaması Susurluk’u izleyen dönemin rahatsız edici bir gerçeğidir. Kendileri için bu denli elverişli olan bir ortamdan, denilebilir ki, kendi amaçları çerçevesinde yararlanmada en başarısız kalanlar, devrimci akımlar oldular. Hiç değilse bugüne kadarki sonuçlar üzerinden bakıldığında, bu gerçek tartışmasızdır.

Başarısızlık sözkonusu olunca yalnızca pratik inisiyatif alanındaki yetersizliklere bakmak, geleneksel devrimci hareketin geleneksel zaaflarından biridir. Susurluk sonrasında pratik inisiyatif alanındaki açık başarısızlık elbetteki tüm açıklığı ile tespit edilmelidir. Komünistler bunu bir çok kez dile getirdiler, eleştirdiler, giderilmesine ilişkin öneri ve müdahalelerde bulundular. Fakat bu, devrimci bir başarının pratik inisiyatifin sonuçlarını da belirleyen temel önkoşulunun devrimci perspektif olduğu

gerçeğini de unutturmamalıdır. Devrimci çizgi denilen şeyin; kendinden menkul bir soyut konum ve kimlik sorunu değil, fakat siyasal mücadelenin her sorununa ilkesel ve pratik somut bir devrimci yaklaşım sorunu demek olduğunun bu kadar kolay unutulduğu bir ortamda, devrimci perspektifin taşıdığı çok özel önemin altını çizmek özellikle gereklidir. Reformist akımların kaba reformist taktiklerle bu kadar kolay ortaya çıkmalarının gerisinde, aynı zamanda, devrimci hareketin kendi perspektif zayıflıklarının rolü olduğu unutulmamalıdır. Devrimci hareketin bir kesimi reformist akımlar üzerinde devrimci bir ideolojik basınç oluşturmak bir yana, tersine kendisi onlardan gelen basıncın etkisi altında kalmış, böylece yeni açılımlarında onlara cesaret vermiştir. Buna en dolaysız örnek, kendisi de Susurluk sonrası “demokratik bir anayasa” üzerine yeni açılımlara vesile eden DHKP-C’den başkası değildir.

Komünistler, Susurluk’u izleyen ilk haftaların somut verilerini de gözeterek, mevcut durumun iki gerçek alternatifini tanımlayan ve açıklayan değerlendirmelerini, şöyle bağlamışlardı:

“Ana ihtimaller bunlardır ve soldaki politik saflaşma da bugün buna göre şekillenmektedir. Faşist devletin kirli ve kanlı icraatlarının açığa çıkması toplumdaki demokratik özlemleri kamçıladığı ölçüde, bu saflaşma bir kez daha kendini demokrasi sorunu ve mücadelesinin ele alınışı üzerinden göstermektedir. Sorun bir kez daha, demokratik siyasal istemlerin kurulu düzen çerçevesinde ele alınması mı, yoksa tüm demokratik özlem ve istemlerin mevcut sınıf iktidarına karşı devrimci iktidar mücadelesine kanallize edilmesi mi, biçiminde ortaya çıkmaktadır. 14 Aralık eyleminde KESK yönetiminin sorunu ‘demokratik devlet’ olarak formüle etmesi ve tüm reformist odakların bu şiarı sahiplenmesi de bunu göstermektedir.” (*Güncel Durum ve Devrimci Çizgi, Ekim*, sayı: 159, 15 Aralık '96, başyazı)

Daha sonra değişik vesilelerle irdelenen bu görüş ve gözlem, aynı zamanda devrimci akımlara karşı açık bir uyarıydı ve elbette bu nedensiz değildi. Daha o zamandan genel demokrasi mücadelesini “demokratik anayasa” türünden “somut”, “elle tutulur” bir hedefe bağlayan ve bunu “gerçekçi politika tarzı” adına günden güne teorize edenler vardı. Açıkça reformizme açılan bir kapı olan bu oportünist taktik, ısrar edildiği ve derinleştirildiği ölçüde, devrimci safları kaçınılmaz olarak bölecek, bu tutumda birleşenleri düzen içi “demokratikleşme” çizgisine ve bu çizginin temsilcisi olan reformist akımlara yakınlaştıracaktı.

Bu açılımı yapanların Susurluk gündemi çerçevesindeki girişimleri için ana siyasal muhatapları olarak ÖDP, HADEP ve EMEP’i seçmeleri bu kaygımızın yersiz olmadığını somut olarak gösterdi. Bunlarla girilen özel işbirliği bir süre devrimci akımları ortak çalışmanın dışında bırakacak denli ileri götürülerek gizlendi (İstanbul mitingi hazırlıklarının başlangıç süreci). “Demokratik anayasa” hedefine bağlanan politik çizgi ışığında ele alındığında, bu tercih ne rastlantıydı ne da şaşırtıcı. Siyasal mücadelede temel ittifaklar çizgisini belirleyen her zaman izlenen siyasal çizginin kendisidir.

Bizim devrimci perspektife ilişkin uyarıyı Susurluk sonrası açıklayışları bir <https://kaynag.org/kaynag/2017/04/05/susurluk-sonrasi-demokratik-anayasa-gercegi/> demokrasî sorununu ele alış üzerinden yapmamız

da bir rastlantı değildi. Kapitalizm koşullarında demokrasi mücadelesi iki ucu keskin bir kılıç gibidir. Devrimci siyasal mücadele için büyük imkanlar barındıran bu sorun, eğer doğru bir bakış açısıyla ele alınmazsa, büyük bir tuzağa da dönüşebilmektedir. Devrim ve iktidar perspektifinden kopma anlamına gelen temel nitelikte sapmalara dayanak olabilmektedir. 20. yüzyılın bütün bir tarihi olumlu ve olumsuz yönleriyle buna tanıklık etmektedir. Türkiye’nin son 30 yıllık mücadele tarihi bunu göstermektedir. Latin Amerika’daki güncel gelişmeler bu konuda en yeni ve en taze örnekler sunmaktadır.

Susurluk’u izleyen dönemde, “demokratikleşme” ve “temiz toplum” üzerine gerici burjuva manevraları açığa çıkarmak ve yığınların tepkisini düzenin kendi sınırları içine hapseden liberal muhalefet ile araya kesin bir sınır çizebilmek için gözetilmesi gereken en temel noktalardan biri, devletteki çürümenin iktisadi temelini ve sosyal-sınıfsal dayanağını önplana çıkaran bir politik çizgi izlemektir. Bir başka ifadeyle, çürümeyi iktisadi ve sınıfsal kaynaklarıyla birlikte ortaya koymak ve yığınların bilincini ve eylemini bunu gözetken bir çizgide geliştirmek, devrimci bir politika izleyebilmenin temel koşuluydu. Sorun salt siyasal rejimin kendi yapısı ve işleyişi sınırları içinde konulduğunda, ya da sorunun böyle algılanmasını kolaylaştıran bir politika ve propaganda tarzı izlendiğinde, bu kaçınılmaz olarak gerici burjuva manevralara hizmet edecek, devrimci muhalefet ile liberal muhalefet arasındaki temel ve ilkesel ayrım çizgilerini bulanıklaştıracaktı. Unutulmamalı ki, Susurluk’u izleyen dönemde gerici, liberal ya da reformist tüm çabaların ortak paydası, sorunu rejimin yapısındaki ve işleyişindeki bozukluklar ekseninde koymaktı. “Demokratikleşme” açılımıyla bu bozuklukları gidermek bu çerçevede öncelikli hedef olarak ortaya konuluyor ve kitlelere sunuluyordu.

Demokrasi mücadelesinin devrimci bir perspektif içinde ele alınmasının hayati önemi, Susurluk sonrasında bu kendine özgü ortamında apayrı bir anlam kazanıyordu. Devrimciler için öncelikli kaygı, liberal ya da reformist muhalefetle kesişme noktaları yaratan bir “geniş cephe” oluşturmak değil; tam tersine, ayrım çizgilerini belirsizleştirecek eğilimlere karşı özel bir uyanıklık göstererek, yığınların tepkisini devrimci bir çizgide geliştirmeyi güvenceye almak olmalıydı. Hedefleri olduğu kadar ittifakları da bu çerçevede saptamaktı.

“Genişletilmiş cephe”nin daraltılmış hedefi: “Demokratik Anayasa”

Susurluk skandalının ikinci haftasında *Kurtuluş* dergisi, “*Güncel Olanı Yakalamalı Muhalefet Cephesini Büyütmeliyiz*” başlıklı ve M. Ali Baran imzalı bir başyazı yayınladı. (Halk İçin Kurtuluş, sayı:6, 16 Kasım '97) *Devrimci Sol* dergisinin “*Dogmatizmi Reddedip Büyük Gelişmelerin Önünü Açmalıyız*” başlıklı ve Dursun Karataş imzalı yazısının “sol”cu eylem çizgisini gerekçelendirmek için yerine getirdiği işlev neydiyse, bu yazının da sağcı politika çizgisini yeni bir düzeye çıkarmadaki işlevi o oldu. Bu yazının mantığı ve düşünce çizgisi çok kısa bir süre sonra “demokratik anayasa” çizgisinde somutlandı.

Susurluk’u izleyen dönemin gelişmelerini

irdeleyen yazının ana teması “geniş cephe” üzerinedir. Yazıda “geniş cephe”nin gerekçelendirilmesi ile “gerçekçi politika” denilen ve her türlü oportünizme dayanak oluşturan düşünüş ve politika tarzının işlenmesi bir arada gidiyor. Yazı özel bir ısrarla kendi solunda kalan eğilimlere vuruyor ve ayrım çizgilerini belirsizleştirerek ilkesiz bir sağ politikaya yolu düzlüyor.

Yazının “geniş cephe”yi gerekçelendiren iki önemli belirlemesi var. Bunlardan ilki, “iktidar bilincimiz her zamankinden daha güçlü olmak zorundadır” uyarısını izliyor ve bununla anlatılmak isteneni tanımlıyor: “iktidar bilincimizin güçlü olması, ... düşman cephesini daraltmak ve halk cephesini genişletip güçlendirecek perspektifler ve taktiklerle savaşmayı öğrenmek demektir”.

İkinci belirleme, “iktidar bilinci” ile “cephenin genişletilmesi” arasındaki bu ilişkiye daha somut bir tanımlama getiriyor: “Sosyalist bir düzeni, işçi sınıfının iktidarını ve nihai sonuçta sınıfsız sömürsüz bir dünyayı istemekle, bir avuç sömürücü-işbirlikçi azınlığa karşı her ulustan, dinden, mezhepten tüm halkları; adaletten, eşitlikten, özgürlükten, demokratik bir düzenden, oligarşik diktatörlüğün yıkılmasından yana olan herkesi, devrimci cephe etrafında birleştirerek örgütlemek, yönlendirmek ve bu taktiklerle savaşmak birbirleriyle çelişmez.”

Anlatım ve tanımlamalardaki belirsizlik ve bozukluklara rağmen genel planda bu “çelişmez”lik iddiasına bir itiraz olmayabilir. Fakat bu kadarı kendi başına herhangi bir şey açıklamaz. Zira asıl kritik sorun hala belirsiz kalır. Nihai hedef ile bu güncel taktikler arasındaki ilişki hangi stratejik perspektifler içinde anlamını ve bütünlüğünü buluyor, açıklık gerektiren asıl soru ve sorun budur. “Hak”, “adalet”, “özgürlük”, “eşitlik”, “demokratik düzen” üzerine soyut tanımlar bu kritik soruna kendi başına herhangi bir açıklık getirmiyor.

Fakat bizim aradığımız açıklık yazının bu iki belirlemeyi birbirine bağlayan anlatımında aslında fazlasıyla var. “Düşman cephesini daraltmak ve halk cephesini genişletmek” üzerine sözleri izleyen ve gelip yukarıdaki “çelişmez”lik iddiasına bağlanan ön açıklamalardan sözediyoruz.

Düzenin çürümüşlüğüne açığa çıkmasının halk kitleleri üzerinde uyarıcı etkilerde bulunduğunu ve bunun onları burjuva partilerden, çeşitli islamcı, tarikatçı akımlardan koparacağını, bunun ise “bu kesimleri” kendi içinde bir “çözüm”, “yeniden saflaşma ve şekillenme” içine sokacağını belirten bu ara anlatım, şöyle devam ediyor:

“Biz bu şekillenmeyi ve saflaşmayı hızlandıracak ama devrim cephesini de geliştirecek yöntemleri ustalıklı kullandığımızda muhalefet cephesi hızla gelişecek ve büyük bir güç olacaktır. Oligarşi, adaletsizliğin ve kokuşmuşluğun olduğu bu boyutta pislige, cinayete herşeyiyle bulaşmış ve bu nedenle bu yolda yürümek veya halkın adaletinden kaçmaktan başka bir seçeneği olmayan bu halk düşmanlarının dışında hiç kimseyi uzun süre kendi yanında tutamaz.”

Bu değerlendirme ve tespitler “geniş cephe”nin nereden ve nasıl, hangi kaynaktan beslenerek yeni güçlerle genişleyeceğini yeterli açıklıkta ortaya koyuyor olmalı. Burjuva partilerin ve islamcı akımların yaşayacakları yeniden saflaşmanın “devrimci cepheye” iteceği güçlerden... Söz konusu olanın tabandaki emekçi kitleler olmadığını, kesinlikle bunun kastedilmediğini önemle vurgulayalım. Zira anlatımın özetlenen bölümünde, halk kitlelerin desteğini çekmesinin **ardından**, bu siyasal oluşumların kendi içindeki bir yeniden saflaşmayla kopacak ve “muhalefet cephesi”ne geçecek politik güçlerden sözediliyor. Bu konuda öylesine güçlü umutlar (boş hayaller de denebilir) taşıyor ki, “pislige, cinayete herşeyiyle bulaşmış” bir avuç suçlu katilden başka “oligarşi”nin yanında kimsenin kalmayacağı iddia edilebiliyor. Oligarşi

Bu ülkede “defalarca kanıtlanmış” (“denenmiş” denmek isteniyor olmalı) olan ve artık terkedilmesi gereken “alışkanlıklar” gerçekten var.
Fakat bunlar hiç de “cephe”yi daraltan değil, tam tersine, hep de devrimci perspektifi bir yana bıraktıracak denli genişletilen “geniş cephe” alışkanlıklarıdır.
Bu ülkenin sol tarihine, “demokrasi mücadelesi” adına hep orta sınıflara ve burjuvazinin bazı kesimlerine bağlanan umutlar, bu umutların ifadesi politikalar egemen olmuştur.
“İktidar bilinci”, “iktidara oynamak” iddiası çerçevesinde cepheler habire genişletilmiş, tersinden hedefler daraltılıp güdükleştirilmiş, böylece işin aslında iktidar perspektifi ve sorunu tümünden bir yana itilmiştir.

medyası aracılığıyla bu türden uç suçluları zaten az-çok teşhir ettiğine ve reddettiğine göre, TÜSIAD Raporu bu suçlu çetesinin sorumluluğunu reddetmek üzere gündeme getirildiğine göre, demek ki oligarşinin yanında hemen hemen kimse kalmıyor. Ya da “oligarşi”yle tekeli burjuvazinin sınıf varlığı ve onun bütün bir siyasal egemenliği değil de başka bir şey kastediliyor! Peki ne?

Bu dil ve bu mantık adeta Kürt hareketinin “sömürgecilik” ve onların hizmetindeki “bir avuç ulusal hain” söylemini hatırlatıyor. Bu söylemde ne sömürgeci sınıfsal güçler ne de onlarla işbirliği halindeki Kürt egemen sınıfları söz konusudur. İlkinin yerine “oligarşi”yi, ikincisinin yerine “pislige, cinayete herşeyiyle bulaşmış” bir avuç suçlu katil koydunuz mu, aynı söylemi ve elbetteki aynı “geniş cephe”yi elde edersiniz. Birinde “ulusal cephe” denilen şey ikincisinde “demokratik muhalefet cephesi”dir. İlkinin “siyasal çözüm” platformu, ikincisinin yeni açılımı olan “demokratik bir anayasa” platformuyla muhteva olarak aynıdır. Kaldı ki “siyasal çözüm” zaten Kürt sorununda “anayasal çözüm” ile aynı şey demektir. Bu açılardan bakıldığında PKK-DHKP-C Protokolünün “demokratik bir anayasa” hedefini ilan etmesinde şaşılacak bir yan yoktur. İlla şaşılacaksa, DHKP-C’nin neden hala Kürt sorununda “siyasal çözüm” çizgisine itiraz edip durduğuna şaşılmalıdır.

İki belirleme arasındaki anlatımın sonuç kısmına geliyoruz. Burada doğru politikalarla “halk kitlelerinin ve çok çeşitli liberal, demokrat, reformist, hatta bu düzenin değişmesinden yana olan veya burjuva demokratik taleplerde bulunan bütün kesimleri bir biçimde halk muhalefetine kanalize” edilmesi görevine işaret ediliyor. Ve işte, sosyalizmi hedeflemekle “adaletten, eşitlikten, özgürlükten, demokratik bir düzenden” yana güçleri “devrimci cephe”de birleştirmek görevinin “çelişmez” olduğunu vurgulayan o yukarıya aktardığımız pasaj hemen bunu izliyor. “Çok çeşitli liberal, demokrat, reformist” kesimlerden hangi devrimci cephe nasıl kurulabiliyormuş, merak etmeye değer doğrusu. Bunlardan “demokratik bir anayasa” cephesi kurulabileceğine kuşku yoktur, fakat bu durumda “nihai hedef”, sosyalizm, devrim üzerine edilen onca lafin, yazarın kendi deyimiyle, hiçbir “kıymeti harbiyesi” de yoktur.

Fakat dahası var. Yalnızca iki belirleme arasındaki anlatım değil, ikinci belirlemeyi, “çelişmez”lik belirlemesini hemen izleyen anlatımda yeni açıklıklarla karşı karşıya kalıyoruz. Oradan okuyoruz: “Sadece işçi ve emekçi söylemiyle yetinmek, muhalefet cephesini daralmasını istemektir. Bu ise, çok çeşitli muhalif güçleri kendi ellerimizle düşman cephesine itmek demektir. Bu nedenle yıllardır mücadele içinde defalarca kanıtlanmış, artık bir kıymeti harbiyesi kalmamış alışkanlıklardan vazgeçmeliyiz.”

Paylaşmaya konulan bu işçi ve emekçi söylemi” ile kastedilen ne olabilir dersiniz? İşçi sınıfı

ve emekçilerin iktisadi, sosyal ve siyasal temel çıkarları üzerine oturan bir “söylem” neden “çok çeşitli muhalif güçleri kendi ellerimizle düşman cephesine itmek” anlamına gelsin ki? Eğer bununla örneğin ezilen ulus ya da mezhepten insan gruplarının demokratik taleplerine de sahip çıkmaksa kastedilen, edilen sözler boşunadır. Devrimciler her zaman bu ülkede bu taleplere sahip çıktılar ve çıkıyorlar. Bu çerçevede değiştirilmesi gereken ne gibi bir “kıymeti harbiyesi kalmamış alışkanlık”tan sözedilebilir?

Ama eğer devrimciler bu sahiplenışı “işçi ve emekçi söylemi” çerçevesine oturttukları için bazı güçler düşman cephesine yöneliyorlarsa, onlara “cehenneme kadar!” demekten başka yapılacak bir şey de kalmaz. Devrimden, devrimcilikten, devrimci iktidar bilincinden sözedenlerin neden böyle olması gerektiğini anlamalarında da herhalde bir güçlük yoktur. Orta sınıfları

korkutmamak ve ürkütmemek üzerine oturan bir politika devrimciliğin değil oportünizmin bir göstergesidir. Bu korkuyu ve ürküntüyü gözetken bir taktik de devrime değil en iyi durumda olsa olsa düzen içi değişimlere, “demokratikleşme” ya da “demokratik bir anayasa” denilen reformist çizgiye hizmet eder.

Bu ülkede “defalarca kanıtlanmış” (“denenmiş” denmek isteniyor olmalı) olan ve artık terkedilmesi gereken “alışkanlıklar” gerçekten var. Fakat bunlar hiç de “cephe”yi daraltan değil, tam tersine, hep de devrimci perspektifi bir yana bıraktıracak denli genişletilen “geniş cephe” alışkanlıklarıdır. Bu ülkenin sol tarihine, “demokrasi mücadelesi” adına hep orta sınıflara ve burjuvazinin bazı kesimlerine bağlanan umutlar, bu umutların ifadesi politikalar egemen olmuştur. “İktidar bilinci”, “iktidara oynamak” iddiası çerçevesinde cepheler habire genişletilmiş, tersinden hedefler daraltılıp güdükleştirilmiş, böylece işin aslında iktidar perspektifi ve sorunu tümünden bir yana itilmiştir. “Demokratik anayasa” türünden son derece yumuşak, “meşru” (neye göre ama?), tuzu kuru orta sınıf kesimlerine ve her türden liberale sempatik görünebilecek taktiklerin benzer hareket noktaları olduğuna göre, benzer sonuçlar yaratması çok şaşırtıcı olmayacaktır. Devrimci strateji ve nihai hedefe bağlılık bildirmek, başıboş bırakılmış taktiklere herhangi bir güvence oluşturmaz (devrimci iyiniyet burada hiçbir işe yaramaz). Tam tersine, bu hedeflere gerçekten sadık kalınmak isteniyorsa, tüm taktik temel adımlar bağlılık bildirilen hedefe göre, onun ilkesel ve pratik gereklerine göre düşünülerek, tanımlanmak ve uygulanmak zorundadır.

Sağ politikalarla daha belirgin bir dönüşün ifadesi olan ve “demokratik bir anayasa” çizgisine yol düzleyen “*Güncel Olanı Yakalamalı Muhalefet Cephesini Büyütmeliyiz*” başlıklı yazı, daha ileride şunları kaydetmektedir: “Parti-Cephe bir avuç işbirlikçi, sömürücü hain dışında tüm halkları, muhalifleri devrimci cephede birleştirecek taktikleri içselleştirmelidirler.”

Bu “içselleştirme” çağrısı nedensiz değildir. Zira başyazar terkedilmesi gereken “kıymeti harbiyesi kalmamış alışkanlıklar”dan söz ederken, aynı zamanda, o güne kadarki Parti-Cephe “alışkanlıkları”nı da hedef alıyor. Ve yazı şu görevin saptanmasıyla noktalanıyor: “Oportünist, reformist, radikal, pasif demeden ... herkesle ortak noktalar yakalanabileceğini ihmal etmeden, bütün muhalif kesimlerin gücünü tek bir merkezde, tek bir hedefte birleştirip yönlendirmeyi başarabilmeliyiz.”

Birleştirici tek merkezin iktidar hedefi iddiası taşımayan bir “demokratik muhalefet meclisi” olduğunu zaten biliyorduk. Birleştirici tekleşmiş hedefin ise “demokratik bir anayasa” demek olduğunu görebilmek için fazla beklememiz gerekmedi.

(Devam edecek...)

Zorla göçün sosyal sonuçları ve devrimci imkanları

Varoшта yaşamak, baskı ve sömürünün her türüyle kuşatılmış olmaktır. Ve böyle bir kuşatılmışlık, her şeyden çok belirler ve biçimlendirir insanları. Kapitalizmin kenar mahallelere ittiği her yaştan, cinsten, milliyetten, dinden insanların farklılıkları ve kendine özgü sorunları da ancak ücretli kölelik düzeni ve bu köleliğin bir biçim olan varoшта yaşamak üzerinden anlaşılabilir.

Bu böyle olmasına rağmen, bazı kesimler sorunları diğerlerinden daha çeşitli ve zorlu yaşarlar. Yurtsever Kürt gençliği işte böyle bir kesimdir. Sistemin baskı ve sömürü aygıtlarının öncelikle muhatabı olan, öte yandan aynı aygıtlara en önce ve en şiddetli yanıtı veren de Kürt halkının gençleridir. Herşeyden önce içinde bulunduğu nesnel durumdan dolayı bu böyledir. Bugünkü yarı-proleter ya da proleterleşmekte olan konumuyla ya sınıfa çok yakındır ya da dosdoğru onun bir parçasıdır. Bütün bu özellikleriyle varoşlardaki dinamiklerin önemli bir bileşeni durumundadır. Bu yüzden varoşlardaki Kürt gençliğini anlamak varoşları, göçü ve bu alanlardaki sınıf mücadelesi dinamiklerini anlamayı gerektiriyor.

Zora dayalı göçün yarattığı sorunlar

'84'den bu yana ve '90 sonrasında özellikle yoğunlaşmış bir göç yaşıyor Kürt halkı. Adı resmi ağızlarca konulmasa da, bu, TC tarihinin bir parçası olmuş "tehcir", yani zorunlu göçtür. Eski "tehcir"lerden farklı, silahlı güçler ve bürokrasinin bu göçü ancak kısmen sevk ve idare etmesidir. Çünkü nasıl ve nereye sevk yapılacağını bilememektedir sermaye iktidarı. Milyonlarca insana hemen hemen hiç bir hazırlık ve olanağın olmadığı bir anda yaptırılan göçün altından kalkamayacağını bilmektedir. Ne var ki, bir çok cepheden sıkışmışlık ve acz içinde olan devlet, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini telafisi mümkün olmayan bir noktaya varmadan engelleme telaşı içinde davranıyor. Böylece potansiyel başka tehlikeleri de göze alarak her tür barbarca yolu devreye sokuyor.

Kürt ulusal kurtuluş hareketi '80'lerin sonlarıyla birlikte mücadelenin az çok istikrarını sağlayacak güçlü bir halk desteğine kavuşmuştur. Sömürgeci sermaye devleti, silahlı mücadele yürüten önderliği ezebilmek için halk desteğini ezmenin stratejik bir sorun olduğunu biliyor. Faili meçhuller, işkenceler, yaygın gözaltılar ve nihayet toplu katliamlarla kitleleri dizginlemeye, sindirmeye çabaladı, çabılıyor. Bunda kısmen başarılı olabildiyse de, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yeni mevziler kazanarak derinleşmesini, halk desteğinin yaygınlaşmasını engelleyemedi. Bu durumda, savaş bölgesinin fiili olarak insansızlaştırılması olan zorunlu göç politikasını her geçen gün daha yaygın

olarak uygulamaya girişti.

Yüzbinlerin göçü şehirleri etkilerken, kimi şehirleri neredeyse tümüyle değiştirdi. Van, Diyarbakır, Adana-Mersin hattı adeta yeni bir çehre kazandı. Van'ın %80'i, Mersin'in %70'i, Diyarbakır'ın ise en az bir o kadarı yeni göçmen Kürtlerden oluşmaktadır. Savaşa yakın bu bölgeler, İstanbul, Ankara, İzmir vb. metropollerde göçün yarattığı etkiden farklı bir durumu yaşamaktadır. Buralar, sorunlu bölgenin şehirleri olarak bir tür askeri üsse dönüştürülmüşlerdir. Asker, polis, özel tim, korucu ve istihbarat görevlilerinin yığınak yaptığı, "özel" bir tarzda yönetilen şehirlerdir. Göçün bileşimi de metropollere göre farklıdır. Bunlar arasında evleri yakılıp, köyleri boşaltılanların yanısıra koruculuk yapan ancak kırsal alanda yeterli güvenlik olmadığı için şehirlere yerleşenler, korucu aşiretlerinden koruculuk yapmayı reddedip ayrılanlar da vardır. Bunlar farklı bölgelerde yaşamakta, özellikle tehlikeli sayılan halk bölüğü baskı altında tutulmakta, ordunun topları Van'ın Xaçort mahallesinde olduğu gibi bu mahallelere yöneltilmektedir. Kürt halkının en yoksul bölümü, daha çok bölge içindeki bu merkezleri tercih etmektedir. Metropollerde yaşamının maddi olanaklarından tümüyle uzaktırlar. Çoğu mutlak bir yoksulluk içinde, en sağlıksız konutlarda (İzmir'de sel felaketinde ölen 52 kişinin çoğu Kürt'tü), salgın hastalık ve açlıkla içiçe yaşam mücadelesi vermektedirler. Belediye ve valiliğin sözde yardımları işe yaramamaktadır. Halk ordu ve genel şehir çöplüklerinde karnını doyurmaya çalışmaktadır. İşin ve aşın olmadığı koşullarda dilencilik yaygın bir yaşama yolu olmaktadır. Diyarbakır'da nüfus son altı yılda %16 artmış, işsizlik %70'e ulaşmıştır. Nüfusun %87'si yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır.

Metropollerde durum biraz daha farklıdır. Van, Diyarbakır ve Mersin'de olduğu gibi naylon çadırları, romörk evleri, derme çatma kulübeleriyle göçerler, şehri kuşatıp yaşamı topyekün değiştirememişlerdir. Metropoller de yoğun bir göç almaktadır, fakat Kürt göçmenleri kendilerinden önce ülkenin dört bir yanından gelerek şehri

gecekondularıyla kuşatmış bulanan yoksul kenar mahalle halkına karışmışlardır. Göçerlerin bileşiminde koruculuk aşiretleri üyeleri Kürdistan'daki gibi yoğun değildir. Toplu göç yanında bireysel ya da bir kaç ailenin göçü de yaygındır. Yerli halkla ayrışma ve gettolaşmanın düzeyi daha sınırlıdır. Devletin baskı ve terörü daha önce de mevcuttur. Gelişleri, bu baskıyı daha yoğunlaştırmış ve çekilmez hale getirmiştir.

Sermayenin zorunlu göçü, doğal olarak yoksul köylülüğü hedef almaktadır. Göçerlerin ezici çoğunluğunu bu toplumsal kesim oluşturmaktadır. Ancak bir yandan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin mülk sahibi sınıfların bir kesimini de hareketlendirmesi, diğer yandan bir bölgenin çoğu kez sınıfsal unsurlarına bakılmaksızın topyekün sürülmesi, küçük ve orta burjuva kesimleri de bu sözkonusu bölgelere taşımıştır. Bu kesimler şehirlerde normal olan semt ya da mahalle ayrışmasını çok fazla yaşamamaktadırlar. Şovenizm, milliyetçilik, devlet terörü yanında Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ideolojik-politik etkisi ve birleştiriciliği, bu kesimleri daha yoksullarla aynı mekanlarda yaşamaya motive etmektedir. Bu anlamda varoşların en azından bir bölümü içinde sadece yoksul ve emekçileri barındırmamaktadır.

Devletin gettolaştırma politikası tutmuyor

Göçmen Kürt halkının yaşadığı varoşlarda çevreden gelen bir yalıtma ve gettolaşmadan söz edilemez. Şovenizm ve devlet terörü aracılığıyla aslında bu mahalleler şehirden ve özellikle de diğer varoş emekçilerinden ayrılmaya çalışılmaktadır. Devlet, uygun koşullar olsa katı bir gettolaşmayı bile gündeme sokacaktır. Ancak, emekçiler içinde aktif milliyetçi bir kitle hareketi yaratamadığı koşullarda, böyle bir şeyi de gündeme getirememektedir.

Diğer yandan hem Kürt halkı, hem de diğer milliyetlerden emekçiler, böyle bir izolasyonun, terörist diktatörlük koşullarında anlamsızlığını sezip

görebilmektedir. Milliyetçilik ve ulusal zorbalık denildiğinde, akla gelen, sermayenin gökdelenleri, bankaları, karakollarıdır. Yoksa en fazla bir iki sokak aşağıda ve benzer bir terör altında aç, sefil yaşayan Türk emekçilerinin derme çatma kulübeleri değildir. Onlar da akşamları evlerine yorgun ve çoğu kez iş bulamamış olarak dönmektedirler. Aynı daracık odalarda basit ve besleyici olmayan akşam yemeklerini yemekte, bir sonraki günün nasıl atlatılacağına sıkıntısıyla didişirken evleri basılıp, karakollara alınmaktadırlar.

Göçmen Kürt halkının varoşlarda karşılaştığı devlet, kırlarda aşına olduğu o terörist devlettir. Yerleştikleri mahallerde sivil ve resmi polis (eğer hadleri bildirilmiyorsa) otoları sürekli dolaşmakta, geceleri sık sık girişlerde kontrol yapmaktadır. Mahalleleri, diğer emekçilerin yaşadığı mahalleler gibi sürekli ve sıkı bir kuşatma altında tutulmaktadır. Göç eden kesim, genellikle Kürt halkının diri ve en politik kesimlerini içinde barındırmaktadır. Devlet için bu halk kesimi, sürekli baskıyla ehlileştirilip ezilmesi gereken bir kesimdir. Siyasi hayat kadar ekonomik yaşam ve ilişkiler de denetim altına alınmaya çalışılmaktadır. Zaten son derece sınırlı ve istikrarsız geçim araçları tahrip edilmekte, iş alanları bizzat devlet eliyle sınırlandırılmaya çalışılmaktadır. Bu konuda polis, jandarma, özel tim, şehir zabıtası, belediye ve kimi patronlar tam bir işbirliği içinde çalışmaktadırlar. Sudan bahanelerle (seyyar satıcıların el arabasında silah taşımaları gibi) yaptıkları iş teröre konu edilmekte, açlık ve sefaletin dozu arttırılmaya çalışılmaktadır.

Göç eden yığınlar, şehirlerde daha da yoksullaşmakta, yaşam standartları daha da düşmektedir. Zaten yoksul kesimler çok az olan maddi birikimlerini şehirlere taşıyamamışlardır. Yayla yasağı, "menşei belgesi" gibi uygulamalar yüzünden hayvanlarını Kürdistan'dayken yitirmişlerdir. Zorla ve hazırlıksız göç ettirildikleri için küçük topraklarını bile nakit paraya dönüştürememiş ya da yeniden dönebiliriz umuduyla hiç dokunmamışlardır. Bir kısmı tarlalarındaki ürünleri bile hasat edemeden korucu çetelerinin talan ve insafına bırakarak metropollere gelmişlerdir. Elde-avuçta bulunan paraysa ilk yerleşim ve göç masraflarına gitmiştir. Çoğu yerde birkaç aile, aynı evi ya da odayı paylaşmak zorunda kalmıştır. Bir kısmının ise naylon çadırlar dışında hiçbir barınma olanakları yoktur.

Kürt gençliği metropollerde azgın bir kapitalist sömürü ile yüzyüze

Çiftçilik dışında iş bilmeyen vasıfsız

yığınlar şehirlerdeki genel işsizlikle yüzyüze kalmışlardır. Büyük ve ezici bir bölümü işsizler ordusuna katılmıştır. Kürtlerin devam ettiği kahvelerde binlerce insan, ne olursa olsun gelecek bir iş umuduyla günlerce beklemektedir. Sadece Diyarbakır'da İş ve İşçi Bulma Kurumu'na başvurmuş 200 bin Kürt vardır. Çalışanlar grubuna dahil edilebilecekler, hammallık, seyyar satıcılık, işportacılık gibi istikrarsız işlerin yanında inşaat işçiliği ve kısmen de belediye vb. işlerde çalışmaktadırlar. Sadece Van'da 20 bin seyyar satıcı ve 5 bin üç tekerlekli hamal arabası vardır.

Fabrika'da çalışma oranı düşüktür. Daha önce şehre gelmiş ve belli bir düzeyde vasıf kazanmış Kürt işçilerinin dışında kalan yeni kuşak ve son göç dalgasıyla işçilenler arasında vasıflı işçi sayısı azdır. Kürt gençliğinin önemli bir bölümü sömürü ve çalışma koşullarının çok ağır, ücret ve yaşam standartlarının çok düşük olduğu bazı alanlarda özellikle yoğunlaşmıştır. Sanayi sitelerindeki atölyeler, küçük işletmeler, küçük ve orta büyüklükteki tekstil atölye ve fabrikaları böylesi alanlardır. Buralarda Kürt gençliği sendikasız, iş güvenliği, sigorta, sosyal güvenlik olanaklarından tümüyle yoksun olarak, kimi yerlerde asgari ücretin altında, bazen yarisından aza çalışmaktadır (daha geçtiğimiz yaz böyle bir tekstil fabrikasında çalışan bir çok genç Kürt işçisinin maaşı 1-5 milyon arasındaydı). Çaresizlik, işsizlik içindeki genç Kürt işçiler, işveren tarafından rahatça bulunmakta ve sık sık işten çıkarılmaktadır. İşyerleri arasında ucuz işgücü sömürüsü hesabına dayalı hızlı bir sirkülasyon yaşanmaktadır. Kısa aralıklarla yeni işyerlerine giren bu genç işçiler vasıf kazanamamakta, sınıfsal davranma alışkanlığı geç oluşmakta, örgütlenme ve bilinçlenme hızı azalmaktadır.

Siyasi nedenlerle zorla göç ettirilmiş ya da aynı nedenlerle isteyerek göç etmiş yığınlar, kader ve mücadele birliklerinden dolayı belli bir düzeyde yardımlaşma ve dayanışmayı hayata geçirmektedirler. Mevcut ekonomik olanaklar ve iş imkanları göçenlerin kullanımına açılabilir. Ancak bu olanaklar, yetersizliği ve göç eden kitlenin sayısal ağırlığı nedeniyle bir çare olamamaktadır. Bugün göç eden Kürtlerin ekonomik yaşamlarını ifade eden temel olgu işsizlik ya da gizli işsizliktir. Çalışan kesimin ezici ağırlığını Kürt gençliği oluşturmaktadır. Dolayısıyla ekonomik, kültürel ve siyasi olarak kentin genel yaşamına en çok katılan halk kesimi gençliktir.

Sınıf mücadelesini sınırlayan bazı etkenler

Göç eden yığınlar, ekonomik, sosyal ve kültürel olarak farklı ve yabancı bir ortama gelmişlerdir. Bu yaşamla şu ya da bu düzeyde bir ilişki kurulmaktadır. Burda kastedilen etnik-kültürel özelliklerin metropolün kozmopolit ortamında çözülüp erimesi değildir. Kastedilen, kapitalist toplumlarda ekonomik ve siyasi erkin yoğunlaştığı alanlar olan kentlerin ekonomik-siyasi hayatıyla ilişki kurma düzeyidir.

Mevcut modern sınıf ilişkilerine entegre olmak anlamında şehirle ilişki kurma düzeyi sınırlı kalmaktadır. Ekonomik, siyasi-ideolojik nedenlerden ve göçmenlik konumundan kaynaklı bu sınırlılık, sınıf mücadeleleri için önemli sonuçlar yaratmaktadır.

Her şeyden önce, ekonomik durum ileri düzeyde bir entegrasyonu zorlaştırmaktadır. Yoksul halk, örgütlenme, bilinç ve mücadele sürekliliği açısından belli bir düzeyi

ifade eden fabrika işçileriyle fabrika zemininde sınırlı düzeyde buluşabilmektedir. Yaptıkları marjinal işler, günlük çalışmayı gerektiren ve bu anlamda proleterleşme hızını düşüren, örgütlenme ve bilinçlenmeyi zorlaştıran işlerdir. Sık sık iş değiştirme, işsizlik ile geçici işçilik arası gidip gelme, özellikle gençliğin yoğunlaştığı alanlardaki hızlı sirkülasyon, şehirlerde mevcut modern sınıf

ilişkileri yapısında işçi-emekçi kampına uyumu engelleyip daraltmaktadır.

İkinci olarak, göçmenlik özel bir sosyo-psikolojik durum üretmektedir. Göçmenlik onların isteği ve tercihi değildir. Maruz kaldıkları çok yönlü baskılar, kimi kez de devletin doğrudan sevkıyla metropollere yerleşmişlerdir. Kırlardaki çözülme, işsizlik ve daha iyi yaşam koşullarına ulaşma arzusunun motive ettiği göçten farklıdır bu yüzden. Bu son durumda göçmen, çok yönlü zorlanmalar yaşamasına rağmen, yeni yaşam alanı olan kentin ekonomik-sosyal ve kültürel hayatına entegre olmak için bilinçli bir çaba içine girer. İçine dahil olduğu sınıflarla daha kolay birleşip, eski kültürel-sınıfsal zeminde daha kolay sınırlıdır. Oysa zorunlu göç, bir tür hapislik durumuna benzemektedir. İnsanlar korunmak ve güvenlik kaygısı dışında hiçbir sosyal-ekonomik faktörle güdülenmemişlerdir. Sürüldükleri yerleri, yeni ve sürekli yaşam alanları olarak görememektedirler. İlk fırsatta, koşulların daha elverişli olduğu bir zamanda, eski yurtlarına dönmek

umudu yoğundur. Nitekim, az da olsa toprağı olanlar, geri dönme umuduyla bunu satmadan olduğu gibi bırakmaktadırlar. Kırda olan ekonomik-kültürel bağları, sosyal yaşama ilişkin anıları, sıcak ve canlıdır. Öte yandan Kürt ulusal hareketinin ideolojik-siyasal etkisi, onun vatan, ulusal kültür, halk yaşamı türünden temaları, geri dönme arzusunun ayrıca sürekli bir biçimde beslemektedir. Sıcak mücadele ve somut ulusal baskı, özgür, hiç değilse güvenli topraklara dönme motifini daha da idealize etmektedir. Mevcut durumun başa gelmiş geçici bir bela, katlanılması gerekli bir zaman dilimi olarak algılanması, kentlerin toplam yaşamının bir parçası olmayı zorlaştırmaktadır.

Üçüncü olarak, göçmen yığınların ideolojik-politik biçimlenmesi ve örgütlülüğü kentlerle genelde bütünleşmeyi değil ayrılığı ya da en azından mesafeli bir duruşu yaratmaktadır. Okullarda yurtsever gençliğin öğrenci hareketiyle, metropollerdeki aktif Kürt kitlesinin genel olarak işçi, kamu çalışanı ve varoş-yoksul kitle hareketiyle ilişkileri oldukça dar ve zayıftır. Tüm bunlar aynı kitlelere yansıyan mesafeli duruşun farklı görünümleridir. Ulusal hareketin önderliğinin ideolojik biçimlenmesi,

En ağır koşullarda sömürülüp baskılanan, kapitalist ücretli kölelik düzeninin yarattığı sefalet ve şehirler merkezli diğer yığın hareketlerinin pratik eylemlğine doğrudan tanık olan Kürt gençliğinin, enternasyonalist bir bakış açısıyla yapılacak devrimci müdahaleye yanıt vermemesi düşünülemez.

Metropollerdeki mücadele için devrimci imkanlar ve komünistlerin görevleri

Göçmen Kürt yığınlarının devrimci bir mücadele açısından önemli bölümünü Kürt gençleri oluşturmaktadır. Başlangıçta da söylendiği gibi,

metropollerdeki Kürt gençliği, devletin tüm baskı ve zulmünün odağında bulunmakta ve ulusal mücadelenin asıl yükünü taşımaktadır. Yine aynı kesim, köken olarak ağırlıkla yoksul köylü-emekçi, yeni durumuyla ise ya işsiz ya da işçi-emekçilerin en çok sömürülüp-ezilen bölümünün bir parçasıdır. Bu nesnel konumu, onu yaşadığı varoşlardaki yoksul emekçi hareketinin potansiyel ve kısmen de fiili olarak önemli bir bileşeni haline getirmektedir. Bu nedenle bu gençlik kesimi, tüm muhalif çıkışları devrimci bir işçi hareketinin sosyalizm kavgası altında birleştirmeye çalışan komünist hareketin gençliğinin temel bir ilgi alanı olmalıdır.

Şüphesiz ki, ulusal hareketi genel sınıflar mücadelesinin devrimci bir bileşeni olarak yeni bir düzeye yükselebilmesi, işçi sınıfının devrimci bilinç ve örgütlenme alanında alacağı mesafeye bağlıdır. Ancak bu temel perspektif, Kürt gençliğinin, sermayenin topyekün saldırılarına karşı mücadeleye girişmiş kitlelerin hareketiyle daha ileri düzeyde bağ kurmayacağı, komünist gençliğin Kürt gençliğinin bir bölümünü hemen ve doğrudan örgütleyemeyeceği anlamına gelmemektedir. Kürt gençliğinin özellikle metropoldeki bölümü nesnel olarak böyle bir çabaya

açaktır. Metropollerde en ağır koşullarda sömürülüp baskılanan, sömürgeci sermaye iktidarının kendilerini aşıp çok daha geniş yığınlaraya yönelen saldırılarına, kapitalist ücretli kölelik düzeninin yarattığı sefalet ve şehirler merkezli diğer yığın hareketlerinin pratik eylemlğine doğrudan tanık olan Kürt gençliğinin, enternasyonalist bir bakış açısıyla yapılacak devrimci siyasal müdahaleye yanıt vermemesi düşünülemez.

Metropoldeki Kürt gençliğinin mevcut

politizasyonu, komünist gençliğin işini hem zorlaştıran hem de kolaylaştıran bir etkidir. Ulusal eksenli devrimci mücadele bu gençliği sermaye düzeniyle bir biçimde hesaplaşmak zorunda bırakmaktadır. Ne var ki, ulusal mücadelenin bugünkü durumu, bu hesaplaşmayı köklü ve topyekün bir düzeyden alıkoymakta, sınıfsal eksenli bir çarpışmaya mesafeli bir duruşu getirmektedir. Fakat diğer yandan, ulusal özgürlük eksenli de olsa yaşanan politizasyon, ayrılmış ve netleşmiş bir proleter devrimci politizasyon için elverişli bir eşiği de oluşturmaktadır.

Komünist gençliğin sorumluluğu asıl olarak yurtsever gençliğin bu eşiği aşabilmesine olanakları ölçüsünde yardım edebilmektir. Eşiği zorlayan bileşenlerin her birini özümseyip, sistemli bir siyasal çalışma yürütmek zorunludur. İşin bir yanı, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı komünist hareketin perspektifleriyle uyumlu olarak en samimi bir destek ve yardımlaşmayı örgütlemektir. Diğer yanı ise, nihai olarak bir sınıf mücadelesi olarak yaşanan ulusal özgürlük mücadelesinin sınıfsal özünün olduğu kadar metropollerdeki sınıfsal baskı ve sömürüyle karakterize olan yaşam üzerinden de güçlü bir propaganda ve ajitasyon çalışmasını yürütebilmektir.

Savaş esirleri kısmi ve koşullu af değil, ulusal özgürlük istiyor!

Sömürgeci devlet devrimci ve yurtseverlere yönelik bir tuzak daha hazırlıyor. Bugünlerde hükümetin her iki kanadında da kısmi ve koşullu bir "af"a dönük çalışmalar yürütülüyor. Bunun "iç barışa katkı" niteliğinde bir adım olduğunu ya da olacağını söylüyorlarsa da asıl amacı bu değil. Bir kısım Kürt yurtseverine koşullu bir af dayatılmaktadır. Bunun karşılığı ise PKK'den ve özgürlük mücadelesinden vazgeçmek olacaktır.

Hiç kuşku duyulmamalı, Kürt devrimcileri ve yurtseverler, tıpkı öncekiler gibi sömürgeci burjuvazinin, PKK'nın militan gücünü ve öte yandan özgürlük kavgasındaki toplumsal desteğini eritme amaçlı bu saldırıya da prim vermemelidir.

Dahası da sömürgeci burjuvaziye dönerek şunları söyleyeceklerdir: "Bizler tek tek bireyler değiliz, bir ulusuz. Bize tek tek bireyler olarak sözde bir özgürlük bahşederek(!), asıl şeyi, zora dayanarak gaspettiğiniz tüm haklarımızı, en önemlisi de ulus olarak özgürlükten yoksunluğumuzu bize unutturamazsınız. İster dışarıda ister içeride olalım bu en meşru hakkımız için mücadeleye devam edeceğiz. Af ve özgürlükten söz ediyorsunuz. Sizler, siz sömürgeciler, tamamıyla haklı ve meşru bir hak olan kendi kaderimizi tayin hakkımızı bize verebilir misiniz? Biliyoruz ki buna 'asla ve hayır' diyeceksiniz. Ulus olarak, özgürlüğümüzü sizden zorla koparıp alacağız"

Metropollerdeki Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Dönemin ihtiyaçlarını karşılamak için yeni bir tempo, yeni bir düzey!

"Gerek yayın çizgisiyle, gerek hedef kitleleriyle, gerekse de kendisi etrafında şekillenen komünist militan çalışma tarzıyla Kızıl Bayrak, çıkışından bu yana özel bir iddia taşımıştır. Bu iddia somut ifadesini, işçi sınıfının ileri unsurlarını devrime kazanmak ve proletaryanın ihtilalci partisinin yaratılması sürecinin aktif bir unsuruna dönüştürmekte bulmuştur. Kızıl Bayrak işçi sınıfının ve onun bağımsız ideolojisinin bir temsilcisidir. Bu çerçevede hedef olarak önüne, herşeyden önce, sınıfın ileri kesimlerine ve komünist işçi partisinin tüm diğer potansiyeline ulaşmak hedefini koymuştur. (...)

Ancak bugün olayların geçmişe göre çok daha hızlı aktığı bir dönemdeyiz. Düzenin hızla yıprandığı, yeni bir kitle hareketinin yükselmekte olduğu, işçi ve emekçi kesimlerdeki tepki ve öfkelerin henüz geri ve örgütsüz de olsa devlete yöneldiği bir süreçten geçmekteyiz. Bugünün temel görevi, siyasal gelişmelerin ve yeni kitle hareketinin ortaya çıkardığı olanakları işçi sınıfını politiklaştırmek doğrultusunda kullanabilmektir. Bu çabayı, sınıf hareketinin bağımsız, devrimci bir çizgide ilerlemesinin önündeki engellere karşı etkin bir mücadeleyle birleştirebilmektir.

Bu ise herşeyden önce gelişmelere yetişmeyi, onların içinde ve önünde olmayı zorunlu kullmaktadır. Siyasal gelişmelerin hızına uygun yeni bir tempoyu ve geçmişten çok daha etkin bir faaliyet kapasitesini gerektirmektedir."

Yukarıdaki satırlar, haftalık Kızıl Bayrak'ın tanıtım broşüründen alınmıştır. En temel hatlarıyla, haftalık Kızıl Bayrak'ın ve onun etrafında şekillenen komünist açık alan çalışmasının hedeflerinin ve yüklendiği sorumlulukların altı burada çizilmiştir. "Dönemin ihtiyaçlarını karşılamak için yeni bir tempo, yeni bir düzey!", işte bu şiar yeni dönemde rehberimizdir.

Bu yeni tempo ve düzey, Kızıl Bayrak çalışmasının bugüne dek biriktirdiği güçler ve ulaştığı siyasal kapasite üzerinden anlam kazanacaktır.

Haftalık gazete sadece yayıncılık alanında bir atılımın değil, aynı zamanda açık alan faaliyetimizde de bir sıçramanın ifadesidir. Bu sıçrama,

kendisini, siyasal çalışmanın her türlü pratik ayağındaki başarımızdan tutun da, çalışmanın genişliği ve derinliğinde yakaladığımız yeni düzeyle de gösterecektir, göstermektedir.

Haftalık Kızıl Bayrak atılımını önceleyen Mart sürecini tam da bu bakışla, "yeni bir tempo ve yeni bir düzey" hedefiyle planladık. Son bir kaç ay içerisinde Susurluk'un harekete geçirdiği emekçi kitle hareketi çalışmalarımızın yoğunluğunu artıran bir faktör olurken, oluşan politik atmosfer ve devrimci politikaya açık zemin etkinliğimizin gücünü yükseltti.

Aralık ve Ocak aylarında sendikaların merkezi mitinglerini, Şubat ayında semtlerde 21.00 eylemleri izledi. Açık alan çalışmamız bu döneme komünist hareketin politik öngörülerinin gücüyle, ancak yetersiz bir ön hazırlık süreci ile girdi. Merkezi mitinglere katılım düzeyimizde bu hazırlıksızlığın etkileri görülebiliyordu. 5 Ocak Ankara Türk-İş mitingi bu zayıflığın kırıldığı eylemlerden biri oldu. Bu mitinge, Ankara büromuz bir gün önce basılmış ve bir çok yoldaşımız gözaltına alınmış olmasına rağmen, belli bir kitlelilikle katıldık. Ama asıl başarımız Çukobirlik grevci işçileri ve Mutlu Akü'den atılan direnişçi işçilerle oluşturduğumuz iki ayrı kortej üzerinden anlam kazandı. Bu, siyasal sınıf çalışmamızın ulaştığı düzeyin bir göstergesi oldu.

Şubat ayı içerisinde ise, "Sürekli Aydınlik İçin Bir Dakika Karanlık" çağrısı çerçevesinde gelişen sokak eylemlerinin içinde, örgütleyicilerinden biri olarak yer aldık. Emekçi semtlerinde, çağrının pasif sınırları aşarak her akşam saat 21.00'de sokak gösterileri düzenlendi. Kızıl Bayrak çalışan ve okurları İstanbul'da, hemen hemen eylemlerin gerçekleştiği tüm semtlerde, eylem komitelerinde yer aldılar. Bir çoğunda yönlendirici bir misyon üstlendiler. Bu yoğun dönemi 28 Şubat'ta Taksim ve Kadıköy İskele Meydan'larında gerçekleştirdiğimiz iki merkezi gösteri ile bir üst boyuta sıçrattık. Bu eylemlerle ilgili değerlendirmeler daha önce Kızıl Bayrak sayfalarında yer aldı.

Mart süreci

Mart ayı, kitle hareketi için, kendini önceleyen döneme oranla farklı dinamiklere sahipti. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 12 Mart Gazi Şehitleri anması, 15 Mart 1 Mayıs Mahallesi Şehitleri anması, 16 Mart Halepçe ve Beyazıt katliamlarının anması, 21 Mart Newroz kutlamaları; birbirini izleyen ve devrimci mücadelemizde önemli mevzileri temsilleyen eden bu günler onbinlerin alanlara çıktığı eylemli bir sürecin

ayakları oldular.

Öte yandan, yine Mart ayı işçi hareketinin de görece sessiz geçirdiği bir dönemin ardından "Özelleştirmeye Hayır!" eylemleri ile hareketlenmeye başladığı bir evre oldu. Taşra merkezli gelişen özelleştirme karşıtı eylemler, yer yer fabrika işgallerine varacak derecede militan biçimlere kavuştu. Özelleştirme saldırısına karşı, sınıfın tabanından yükselmeye başlayan mücadele, süren TİS görüşmeleri ile daha da önem kazanmış durumdadır.

Mart ayı, bu toplamdan bakıldığında, devrimci hareket ile sınıf hareketinin gündemlerinin ortaklanabileceği, Susurluk gündeminin sınıfa taşınabileceği bir fırsattı.

Mart ayında bu perspektifle çalışmalarımıza yön verdik. Hazırladığımız bildiri, afiş, pul, broşür vb. materyallerimizle işçi ve emekçilere ulaştık. Kısa bir süre içerisinde "8 Mart, Dünya Emekçi Kadınların Kapitalizme Karşı Mücadele Çağrısıdır!" başlıklı bildirimizden 5.000 adet, "Eller Şaltere!" başlıklı bildirimizden 12.000 adet, TİS görüşmelerine dönük hazırladığımız broşürden 10.000 adet, "Çürüyen düzene, çeteleşen devlete karşı genel grev-genel direniş" yazılı afişlerimizden 1000 adet fabrikalara, işyerlerine, işçi ve emekçi semtlerine ulaştırıldı. Zonguldak'ta maden ocaklarından İstanbul'da tersanelere, Bursa Organize Sanayi'nden Adana'da Çukobirlik'e, İzmir'de Sümerbank'a kadar bir çok fabrika ve işletmeye materyallerimiz götürüldü.

Mart ayı aynı zamanda haftalık gazete hazırlıklarının iyice yoğunlaştığı bir dönem oldu. Gazetenin tanıtım kampanyası çerçevesinde hedef kitlemize tanıtım materyallerimizle ulaştık. Bu kampanya çerçevesinde bir tanıtım bildirisi, bir tanıtım broşürü, iki adet afiş, altı çeşit pul, çeşitli kuşlar kullandığımız merkezi araçlar oldular. 22 Mart'ı önceleyen kısa bir süre içinde onbinlerce materyal kavga alanlarına ulaştırıldı. Toplam 50.000 civarında bildiri ve broşür fabrikalara, işçi ve emekçi semtlerine götürüldü. Dört bin kadar afiş duvarları süsledi. Afiş çalışmamız devletin yasal engellemeleri sonucu hedeflediğimiz rakamların çok altında kaldı. Neredeyse tamamen gizli çalışarak, kısa sürede ulaşılan 4000 rakamı yine de anlamlı bir sonucu ifade etmektedir.

Tanıtım kampanyamız İstanbul, Adana, İzmir, Ankara, Zonguldak ve Bursa illerinde belli bir yoğunlukla gerçekleşti. Bu dönem içinde İzmir, Zonguldak, Ankara bürolarımıza ve çalışanlarımıza dönük polis operasyonları ve provokasyonları, faaliyetimize geçici zararlar verdiyse de, önüne geçemedi.

Sorumluluklarımız ve görevlerimiz

"Kızıl Bayrak, ilk çıktığı andan itibaren üretim alanlarında, direnişlerde, işçi-emekçi mahallelerinde, eylem ve gösterilerde, kısacası sınıf mücadelesinin sürdüğü her yerde yerini almıştır. Bulunduğu her alanda ise proletaryanın bağımsız çıkarlarının savunuculuğunu üstlenmiş, işçi sınıfı davasının bayrağı olmuştur."

Kızıl Bayrak'ın ilk çıktığı Haziran 1994 tarihinden bu yana temsil ettiği değerler ve hedefler bu alanda tanımlanmıştır. Bu çerçevede haftalık gazete atılımı ile genişlemiş ve daha da önem kazanmış durumdadır.

Mart ayı çalışmalarımız bunun bir ilk göstergesi olmuştur. Bu çalışmanın anlamı, dağıtılan bildiri-broşür ya da asılan afiş sayısının kabarıklığında değil, hangi perspektifler doğrultusunda, nasıl bir çalışmayla, hangi hedef kitleye ulaştığında yatmaktadır. Bu sorulara İstanbul çalışmamızdan örneklerle yanıt vermek anlamlı olacaktır: Haliç Tersanesi, Taşkızak Tersanesi, Pendik Tersanesi, Cevizli Tekel, Paşabahçe Cam, Küçükçekmece Belediyesi, İkitelli Organize Sanayii Bölgesi, Erenko ulaşılan fabrika ve işletmelerden sadece bir kısmı. Esenyurt, Soğanlı, Küçükçekmece, İnönü Mah., Alibeyköy, Şirinevler, Y. Bosna, İkitelli, Bayramtepe, Bağcılar, Esenler, Kartal, Ümraniye, Şihli, Kurtköy ve daha bir çok işçi-emekçi semti ise çalışmamızın diğer bir önemli ayağını oluşturdular. *"Kızıl Bayrak'ın esas işlevi, partiye doğru büyüyen komünist hareketin temel perspektiflerini, taktik ve şiarlarını öncü işçilere, devrimciler ve emekçi yığınlarına ulaştırmak"* görevinin pratikteki ifadesi bu alanların seçiminde anlam kazanmaktadır.

Bu kampanyanın kısa bir süre içerisinde ve devletin bize dönük özel yoğunlaşmalarına rağmen, sadece sınırlı sayıdaki açık alan çalışanlarıyla gerçekleştirilmiş olması ayrıca önemlidir. Komünist hareketin açık ve gizli çalışmaya dönük ilkesel yaklaşımının titizlikle yaşam bulduğu Kızıl Bayrak çalışması, bu açıdan da diğer devrimci güçlerin önünü açacak bir pratik sergilemektedir.

Sonuç yerine

Yukarıdaki tabloya genel olarak bakıldığında, komünist açık alan çalışmasının ulaştığı düzey ve tempo görülecektir. Ayrıca, bu yazıya konu edemediğimiz, siyasal sınıf çalışmasının diğer bazı önemli ayakları olan çeşitli fabrika ve işyerlerinde sürdürdüğümüz özgün faaliyetlerimiz, sektör çalışmalarımız, sendika ve kitle örgütlerine dönük çalışmalarımız bu toplama dahil edilmelidir.

Ancak hemen şunu belirtmeliyiz ki; bu tablo yine de hedeflerimizi ve gücümüzü yansıtmaktan uzak durumdadır. Çalışmalarımıza daha da hız katmak, daha etkin ve kapsayıcı bir konumda olmak zorunda olduğumuzu biliyoruz. Mart süreci "yeni bir tempo, yeni bir düzey" için bir ilk adım sayılmalıdır.

Bursa'da Kızıl Bayrak broşürleri; BOSCH'ta TİS süreci ve bir dağıtımın etkileri

Bursa Organize Sanayii'nde kurulu Bosch fabrikasına, bir iş çıkışında TİS broşürlerimiz ulaştırılmıştı. Dağıtım sırasında olumlu ya da olumsuz bir tepki alamadığımız bu çalışmanın etkisini ancak bir hafta sonra işçilerden öğrenebildik.

Dağıtımın yapıldığı servislerden birisinde, "bunlar bizim başımızı belaya sokacak" söylemleriyle broşürler işçilerin elinden toplanmıştı. Bunu yapan büyük ihtimalle ya satılmış bir sendikacı, ya da sermaye uşağı bir faşist olmalıydı. Çünkü hiç bir işçi (eğer gönüllü olarak sermayenin hizmetine giren bir hain değilse), TİS üzerine kaleme alınmış, kendi çıkarlarından sözeden bir broşürle başının derde gireceğini düşünmez. Böyle bir korkuyla arkadaşlarının elindeki broşürleri toplamaya hiç kalkışmaz. Kuşkusuz TİS broşürümüz ve benzeri yayınlar birilerinin başını belaya sokacaktır. Fakat bu işçiler değil, kan emici patronlar ve hain sendikacılar olacaktır. Broşürleri toplayanın asıl sorunu da bu olmalı. Çünkü broşürümüz, Türk Metal'in TİS ihanetinden de söz etmekte, işçileri patronlara ve onlara uşaklık yapan sendika bürokratlarına karşı mücadeleye çağırıyordu.

Ama onların çabası boş bir çırpınmadan başka bir şey değildir. Nihayet, servisin birinde işçilerin elinden broşürleri toplamak, bu çalışmanın ve broşürde anlatılanların işçiler arasında ağızdan ağıza yayılmasını engelleyemedi. Özellikle, Türk-Metal'in TİS ihanetinden ve gruplandırma-puanlandırma sisteminden söz eden bölüm, Bosch'taki rahatsızlıklara da birebir işaret ettiği için daha fazla ilgi çekti. Üç vardiya çalışan fabrikada sadece tek vardiya dağıtım yapılmış olmasına rağmen, tüm

vardiyalarda çalışmamız ve broşürün içeriği tartışılmaya başlandı.

Bosch işçileri, fabrikadaki koşulları, rahatsızlıkları, sorunları bu kadar yakından bilmemize şaşıyorlar. Çünkü onlar bu durumun kendi fabrikalarına özgü olduğunu sanıyorlar. Oysa sermaye sınıfı sadece Bosch'ta, sadece Bursa'da, sadece Türkiye'de de değil, aynı saldırı yöntemlerini tüm dünyada uyguluyor. Ve Türk-Metal, bu sözleşmeyle sadece Bosch işçisini değil, onlarca işletmede çalışan binlerce üyesini satmış bulunuyor. Ama bugün işçi sendikalarının büyük çoğunluğu, satılmış bürokratların elinde, emeğin sermayeye peşkeş çekilmesinin aracı haline getirilmiş durumdadır.

Bizler, işçi sınıfı devrimcileri olarak, Bosch'ta veya Renault'da, Vilvorde'da veya Gaziantep'te, yani tüm dünyada sınıfımıza yönelik saldırıları takip ettiğimiz, patronların oyunlarını, hilelerini izlediğimiz için elbette Bosch işçilerinin sorunlarına yabancı değiliz. Elbette sanki o fabrikada çalışıyormuşçasına yakından biliyoruz sıkıntıları. Nasıl ki Bosch işçilerinin, Renault-Tofaş vb. işçilerinin durumunu yakından biliyorsak...

Bosch işçilerine bu ilk seslenişimiz oldu. Fakat son olmayacak. Sadece Bosch'un değil, fakat tüm sanayiinin, Türkiye ve dünya işçilerinin genel sorunlarıyla da gitmeye devam edeceğiz Bosch'a, Renault'a, ASF'ye, Yeşime... Ta ki, patronların cenneti, işçilerin cehennemi haline getirilen Yeşil Bursa'yı kapitalistlere dar edene kadar. Ta ki, Bursa işçi sınıfı, üstündeki bu ölü toprağını atıp, baskı ve sömürüye karşı tek yumruk, tek barikat oluncaya kadar. Taa ki... Bu sömürü ve zulüm düzeni yıkıluncaya kadar.

Kızıl Bayrak / BURSA

Adana'da Mart Kampanyası

Komünist hareketin partiye büyüdüğü bir dönemde, ortaya konulacak politik faaliyet kapasitesinin, çok daha özel ve belirleyici bir önemi var. "Tüm sorun bu tarihi önemdeki adımı, koşulların el verdiği en güçlü bir politik çıkışa dönüştürmeyi başarabilmektir." Bizler, merkezi olarak örgütlediğimiz haftalık Kızıl Bayrak'ı tanıma kampanyası faaliyetine, tam da bu görevin ışığında yaklaşmaya çalıştık. Kampanya çerçevesinde yoğun ve yaygın bir pratik faaliyet örgütledik. Kızıl Bayrak imzalı tanıtım bildiri ve broşürleri, bunun yanı sıra TİS sürecine ilişkin olarak kaleme alınmış broşürleri en yaygın bir şekilde Adana'nın emekçi semtlerinde ve fabrikalarında tüketildi. (4000 bildiri, 6000 kadar da iki ayrı broşür dağıtıldı, ayrıca yayınevimizin çıkarmış olduğu Belediye İşçileri Bülteni ile Tekstil İşçileri Bülteni'nin dağıtımı örgütlendi) Şakirpaşa, Dumlupınar, Yenibey, Gülbahçesi, Dağlioğlu, Afetevleri, Yeşiloba, Fevzipaşa çalışmamızın yoğunlaştığı emekçi semtleri oldular. Her iki broşürümüze ise Sasa, Özbucak, Bossa, Tekel, Belediye işçilerine fabrikalardan ve semtlerden ulaştık. Ayrıca sendikalar üzerinden sınıf kitlelerine materyallerimizi taşıdık. Son olarak da 300 kadar tanıtım afişimizi tükettik. Adana açık alan çalışmamızın temel zaafı durumunda bulunan ve yeni yıla girişle gittikçe kırılan sınıf çalışmasındaki zayıflık biraz daha aşıldı.

Tüm bu çalışmaları kısa sayılabilecek bir zamana sığdırmış olmamız, gerek açık alan çalışmamızın ulaştığı güç ve olanakların, gerekse de pratik organizasyondaki başarının sonucudur. Adana gibi, sermaye devletin baskı ve terörünün had safhada bulunduğu bir alan üzerinden düşünüldüğünde, bunun anlamı çok daha iyi anlaşılacaktır. Faaliyet süresince düşmana tek bir kayıp verilmemiş olması, ayrı bir başarıdır.

Önümüzdeki dönem hem komünist hareket, hem de sınıf ve kitle hareketi açısından kritik bir önem taşıyor. Sorun bu dönemeci komünist bir yırtıcılık ve yorulmak bilmez bir çalışma temposuyla karşılayıp, karşılamamakta. Süreci kazanmak istiyorsak, kampanyaları sıradan bir faaliyet haline getirmek, komünist kitle çalışmasını yaratmak zorundayız. Burada katedeceğimiz mesafe, geleceğin partili yürüyüşünde bize önemli olanaklar sunacaktır.

Herşey Parti için!
Herşey Devrim
ve Sosyalizm için!

Kızıl Bayrak / ADANA

BM Arnavutluk'a emperyalist müdahaleyi onayladı!

**TC Arnavutluk'a asker
göndermeye hazırlanıyor
Çete devleti Berişa
çetesinin yardımına
koşuyor...**

Emperyalist müdahale çerçevesinde daha önce Somali ve Bosna'ya asker gönderen Türk devleti şimdi de Arnavutluk'a asker göndermeye hazırlanıyor. Karar son MGK toplantısında alındı.

Başka bir ülkeye asker gönderilmesi normal koşullarda parlamentoda tartışılıp karara bağlanır. Türkiye'de böyle olmuyor. Türkiye'de herşey MGK'da kararlaştırılıyor.

Arnavutluk'a asker gönderme fikri Türk Genelkurmayı'na aittir. Bu yöndeki karar MGK'da alınmış ve hükümete bildirilmiştir. Türkiye'nin yalın gerçeği şudur: Devlet MGK'dır. Artık hem iç siyaseti ve hem de dış siyaseti MGK ve Türk Genel Kurmayı belirleyip yönlendirmektedir. Türkiye'de tüm hükümetler yalnızca MGK'nın noteri konumundadırlar.

Türk devletinin, Kuzey Kürdistan'daki somut işgalci varlığıyla, Güney Kürdistan'daki Musul ve Kerkük üzerinde hak iddia etmesiyle sömürgeci karakteri bilinmektedir. Ancak o Somali'ye, Bosna'ya ve şimdi de Arnavutluk'a asker göndererek ortaya koyduğu gibi, aynı zamanda emperyalist emelleri de olan bir devlettir. Uluslararası hiyerarşi içinde kendisine düşen taşeronluk rolü olsa da, emperyalist emellerinden bir türlü vazgeçmiyor. TC de tıpkı ağababası emperyalistler gibi Arnavutluk halkının tümüyle haklı ve meşru direnişini bastırmak için Arnavutluk'a asker gönderiyor. Kendisi gibi çürümüş ve kokuşmuş türedi bir tefeci düzeni ayakta tutmaya, kendisi gibi çeteleşmiş gayri meşru bir rejime "askeri polislik" yapmaya gidiyor.

Türk devleti emperyalistlerden arta kalan kırıntılar peşindedir. Ayaklanmanın ilk günlerinde apar topar Türkiye'ye kaçırdığı resmi-sivil casus ve ticaret erbabını yeniden Arnavutluk'a yerleştirmek, yeni bazı çıkarlar elde etmek, ve doğruysa eğer, Arnavut bankerlerinin Türkiye'deki bankalara yatırdığı söylenen paralardan kendisine düşen payı "iç etmek" istemektedir.

TC Arnavutluk'taki gelişmelere dahil olmakla, aynı zamanda dikkatleri iç sorunlardan uzaklaştırmak istiyor. Bir önemli amacı da budur.

Türk devleti Arnavutluk halkının dostu değil, düşmanıdır. O sefil bazı çıkarlar karşılığında kokuşmuş Berişa rejiminin yardımına koşarak bunu kanıtlamış oluyor.

Arnavutluk halkının gerçek dostu Türkiye işçi sınıfı ve emekçileridir. Emperyalistlere karşı mücadelesinde Arnavutluk halkıyla aynı saflarda yer alacak Türkiye'li komünistler ve devrimcilerdir. Kendisi gibi özgürlüğü ve bağımsızlığı için elde silah sömürgeci Türk devletine karşı savaşan Kürt halkı ve yurtseverleridir. Bu nedenle Türkiye'nin Arnavutluk'a asker göndermesine kesinlikle karşıdır ve karşı duracaklardır. Zafer yiğit Arnavutluk halkının olacaktır.

Vlora limanında mülteci adaylarının ilk sıradan refleksleri binemedikleri gemilere benzin döküp yakmak olmaktadır. Bu refleks kurtuluşu kaçmakta arayanlarındır. Acaba direnmeyi seçenlerin ülkelerine dış askeri bir müdahaleye karşı tavrı ne olacaktır?!

Birleşmiş Milletler Örgütü
Güvenlik Konseyi, 29 Mart '97
tarihli oturumunda, 24 saatlik yoğun
bir pazarlık ve tartışmanın ardından,
Arnavutluk'a askeri kuvvet
sevkedilmesine izin verdi. Çin bu
kararda çekimser kaldı.

Gazetemizin 22 Mart tarihli sayısında emperyalist merkezlerin Arnavutluk'a askeri müdahalede bulunmaya cesaret etmediklerini ifade etmiştik. Güvenlik Konseyi'nde sözkonusu kararın alınmasında çekilen sancılar bu gerçeği doğrulamaktadır. Bu kadar hummalı bir diplomasi teatisinin ardından çıkan kararda kullanılan terimlerin cımbızla seçilmiş olduğu hemen göze çarpmakta, Arnavutluk'a askeri müdahalenin güçlüklerinden duyulan rahatsızlığı dışa vurmaktadır.

1101 sayılı kararıyla Güvenlik Konseyi “üye bazı devletlerin” katılımı ile “sayıda sınırlı” ve “güvenliği sağlayacak çok uluslu bir gücün” Arnavutluk’a “geçici” olarak gönderilmesine sadece “izin” vermiştir. Görülüyor ki Somali’ye birer Rambo gibi dalan emperyalist güçler Arnavutluk için her şeyi sarraf gibi inceden inceye tartıyorlar. Bu terminolojinin diploması dili ile ilgisi yoktur. Güvenlik Konseyi kararında kullanılan dil dahi Arnavut isyanının emperyalist dünyada yarattığı rahatsızlığı ve bunalımı yansıtmaktadır.

Emperyalist güçler Arnavutluk'a müdahale ederler mi? Etmezler mi? Günün sorusu budur. Arnavutluk 28.748 km kareli yüzölçümü olan ve 1989 sayımına göre 3,4 milyon nüfusa sahip oldukça mütevazı bir ülke. Başka örneklerde de görüldüğü gibi, dev bir savaş gücüne sahip emperyalist güçler, tepik olarak bir ülkeye müdahale etme ve fiili işgal	Uluslararası Arnavutluk alınımasında bulunulması yürüten güç gelmektedir. açıktır. Kriz Adriyatik'i etkileyecek bir mülteci fena
---	--

altına alma olanaklarına fazlasıyla sahiptirler. Ancak askeri müdahalede sırf ateş gücü, asker sayısı kıstas alınamaz. Arnavutluk Fransız emperyalizminin güñübirlik deneme tahtası olarak kullandığı, başkentte bir kaç kişiyi infaz etmekle hükmettiğı bir Zaire, bir Orta Afrika Cumhuriyeti değildir. Vlora limanında mülteci adaylarının ilk sıradan refleksleri binemedikleri gemilere benzin döküp yakmak olmaktadır. Bu refleks kurtuluşu kaçırmakta arayanlarındır. Acaba direnmeyi seçenlerin ülkelerine dış askeri bir müdahaleye karşı tavrı ne olacaktır?!

Örnek vermek için pek uzaklara gitmeye gerek yoktur. Dört kıtaya aynı anda dehşet saçan Osmanlı ordusunun Arnavutluk halkından neler çektiği TC arşivlerinde saklıdır. Bu gerçeği bilmeyen ve kabul etmeyen yoktur, bazıları da yakından yaşamışlardır.

Örneğin ABD, tıpkı eski Yugoslavya'ya karşı takındığı tavra sığınıyor ve tek bir asker dahi gönderemeyeceğini belirtiyor. Yani önce İtalya, Fransa vb. gibi büyüklük taslayan “cücüler” mayın tarlasına bir dalsınlar, işin içinden çıkamaz konuma düşsünler. Ardından da ABD'ye daha elverişli koşullarda müdahale ortamı doğsun. ABD'nin hesabı böyle. Bosna-Hersek'te aynı senaryo oynanmadı mı?!

Uluslararası bağlamda Arnavutluk krizine karşı önlem alınmasında ve askeri müdahalede bulunulmasında en hareketli çabayı yürüten güçlerin başında İtalya gelmektedir. Bunun nedenleri açıktır. Krizin yan etkileri Adriyatik'i erken aşmaktadırlar. Bu etkilerin en fazla göze çarpanı mülteci fenomenidir. İtalya '91'de

Arnavutluk'ta yaşanan gelişmelerin ardından kabilen mltecil dalgalasın bir benzeri ile bugün yine karşı karşıyadır. Avrupa'da ırkçılığın, yabancı düşmanlığının at başı gittiğı, göçmen işçilerin en temel haklarına en uç düzeyde yasal saldırıların örgtlendiğı bir ortamda İtalyan burjuvazisinin eteklerinin tutuşması ve imdat çığlıkları atması hiç de şaşırtıcı olmamaktadır. İtalya Arnavutluk halkına karşı uygulamayı planladığı yaptırımları hayata geçirmek için suç ortağı aramaktadır. Arnavut halkının yardımına koşma adı altında yürüttüğü kampanyanın arka planını kin ve nefret süslemektedir. Geçen cuma günü İtalyan Deniz Kuvvetleri mltecil taşıyan bir gemiyi kasten batırdı ve onlarca masum insanın yaşamlarını kaybetmelerine neden oldu.

Soruna bu ülkenin tarihsel gerçekleri ve kriz karşısında gözetilen ihtiyatlılık dikkate alarak bakıldığında, emperyalizmin Arnavutluk'a müdahalesinin esas halkasının farklı kılıflar altında yürütüleceği de görülecektir. Emperyalistler bir yandan bu ülkeye askeri güçlerini konuşlandıracak, öte yandan ise Arnavut toplumundaki gelişmelere müdahale etmek ve yön vermek için sözümona insani yardım kolileri arkasına saklanarak Arnavutluk'a girmeye çalışacaklardır. Geri kitleler nezdinde epeyce aşınmış da olsa, bu kılıf ve bahane emperyalist müdahaleye manevi bir meşruluk kazandırmaya dönüktür.

Emperyalizmin kaba bir askeri müdahalesinin Arnavut toplumu açısından güçlükleri açıktır. Bunun yanı sıra bu ülkedeki anti-kapitalist isyanın dünyada yarattığı sempatinin etkisini de hesaba katmak gerekiyor. Arnavut halkının maruz kaldığı büyük ölçekli soygun operasyonuna karşı gösterdiği tavrı onaylamayan, sempati ile karşılamayan insan sayısı azdır. Emperyalist metropollerin ekonomik başarıda örnek gösterdikleri bu rejimin gerçek yüzünün, uluslararası destekli organize bir yankesici ve suç şebekesi olduğu tüm iğrençliği ile ortaya çıkmıştır. Ancak emekçi kitlelerin duyduğu bu anlayış ve sempati pasif bir destekten öte gitmemiş, anti kapitalist isyanı başlatan Arnavut halkına aktif bir dayanışmaya malesef dönüşmemiştir. Arnavut halkı mücadelesinde yalnız bırakılmamalıdır! Ezilen emekçi halklar dayanışma bayrağını yükseltmelidir!

MRTA gerillalarının Japonya büyükelçiliği işgali kararlılıkla sürüyor!

JW- Japonya dışişleri bakanının Peru ziyaretinden sonra başkan Alberto Fujimori'nin MRTA gerillalarının bazı taleplerini kabul edeceği, tutsakların bir bölümünü serbest bırakacağı yönünde haberler yayınlandı. Aracı komisyonu da geçtiğimiz hafta sonu buna uygun bir öneri paketi sundu. Pazarlıklar yeni bir dönemece mi girmiş bulunuyor?

N.M.- Askeri baskın girişiminin (gerillalar tarafından tünelin bulunması ile) boşa çıkartılmasından sonra Fujimori'nin de bir anlaşma çözümünü kabullenmek zorunda kalması mümkündür. Fakat pazarlık görüşmelerinde olumlu bir dönemeç, ancak siyasi tutsakların serbest bırakılmasının taahhüt edilmesiyle mümkün olabilir. Bunun dışındaki herşey karşı tarafın spekülasyonu ve propagandasıdır.

JW- Büyükelçilikte de tansiyonun yükseldiği belirtiliyor. Bazı rehinelere hasta olduğu ...

N.M.- Medyada sık sık büyükelçilikteki savaş tutuklularının bazılarının kanser, TBC gibi ağır hastalıkları olduğu ve acil tıbbi yardıma muhtaç oldukları doğrultusunda haberler yer alıyor. Ancak Peru zindanlarındaki hasta MRTA tutsaklarından hiç bahsedilmemektedir. Cantogrande Cezaevi'nde Aralık 1995'de silahlı çatışma sonucu tutsak edilen 4 gerilla bulunmaktadır. Kurşunlar hala vücutlarında saplı duruyor ve herhangi bir tıbbi müdahaleye izin verilmiyor. Cajamarca Cezaevi'nde tutsak bulunan Teodora Valentina Rodriguez Mota rahim kanserinin ilerlemiş bir evresinde olmasına rağmen Lima'ya nakli kabul edilmemektedir. Bunlar yıllardır teşhir ettiğimiz kötü zindan koşullarına sadece iki örnektir.

JW- Yani, MRTA tüm tutsaklarının serbest bırakılması talebindeki ısrarını korumaktadır?

N.M.- MRTA Büyükelçilikten yaşlıları, kadınları ve hastaları serbest bırakarak iyi niyetini sergilemiştir. Bu salıverilenlerin arasında muhaliflere uygulanan işkencenin sorumluları da vardı. MRTA militanlarını kabul etmeye hazır ülkeler bulunmaktadır. Şimdi hükümet hasta tutsakları serbest bırakmaya hazır olduğunu göstermek zorundadır. Bu pazarlık sürecinde olumlu bir dönüm noktası olurdu.

JW- Peru gizli servisinin MRTA eyleminden önceden haberdar olduğu yönünde yayınlanan haberler hakkında ne düşünüyorsunuz?

N.M.- Bu haber bizzat Fujimori tarafından, gizli servis içinde bir temizlik hareketinin zeminini hazırlamak amacıyla etrafa yayıldı. Gizli servis ve çeşitli kurumları bütçenin büyük bir bölümünü siyasal muhalefete karşı eylemliklere harcıyor. Örneğin telefonların dinlenmesi, muhalif güçlerin takibi ve onlara karşı düzenlenen

operasyonlar. Gerekçe olarak da tüm eylemliliklerden haberdar olmaları gerektiği gösterilmektedir. Böylece önceden haberdar olmadıkları bir eylemlik karşısında sorumlulukları gündeme getirilmektedir. Bunu şimdi alt düzeydeki görevlilerin toplanmış istihbaratları üstte iletmedikleri aldatmacasıyla açıklamaya çalışıyorlar. Kısacası Fujimori ve gizli servis kendileri için pek hoş olmayan durumdan siyasal ve ekonomik bir menfaat sağlamaya çalışıyorlar.

JW- Varsayalım ki Fujimori ile bir uzlaşmaya varıldı. O zaman MRTA nasıl bir çizgi izleyecek?

N.M.-Tutsaklarımız serbest bırakılırsa ve kaybedilenler ortaya çıkartılırsa, sendikalar, köy kolektifleri, şehirdeki mahalle komiteleri ve üniversitelerin yanında tartışma sürecindeki yerimizi alacağız. Siyasal-askeri hareketi sürdüreceğiz. Ancak siyasal yönü ön plana çıkartacağız ve ancak anlaşmanın ihlali veya sendikalar, halk meclisleri gibi halkın siyasi örgütlenmelerine saldırılar durumunda askeri eylemlere döneceğiz.

Eski gerilla hareketinin seçimlerdeki görece başarısı

El Salvador: Seçimler ve sorunlar

11 yıldan bu yana ilk defa geleneksel oligarşinin temsilcisi Cumhuriyetçi Ulusal Birlik Partisi (ARENA) 16 Mart'ta yapılan parlamento seçimleri kaybetti. Sonuçlara göre, bir çok büyük kent de dahil olmak üzere başkent San Salvador'da Ulusal Kurtuluş Örgütü Farabundo Marti (FMLN) adayları seçimleri kazandı. 12 yıl süren iç savaş sonrasında 1994 yılında silahları bırakıp legal bir parti olarak seçimlere katılan FMLN oyların %25'ini aldı. Sözü edilen başarının sınırlarını doğru değerlendirebilmek için, seçmenlerin %60'ının oy kullanmadığını önemle belirtmeliyiz. ARENA adayı Armanda Colderon, seçimlerde eski gerilla hareketini savaş koşullarıyla özdeşleştiren bir propaganda çizgisi izlediysen de, bu hesabında başarılı olamadı. Zira eski gerilla hareketi artık sistemin içinde çalışan bir parti olduğunu yeterince kanıtlamıştı. FMLN'nin bu seçimlere sol liberal Demokrat Parti (CD) ve Hristiyan Birleşik Hareketi (MU) ile ittifak içinde girmesi bunun bir başka kanıtıydı.

FMLN'in seçim başarısının gerisindeki etkenlerden biri de, siyasal bir parti olduktan sonra geleneksel oligarşi dışında kalan burjuva kesimlerin desteğini kazanmış olmasıdır. Ayrıca legalleştikten sonra yaşanan bölünmüşlüğü daha sonra yer yer aşabildi. Eski gerilla hareketi seçimlerde bütün bir ulusun temsilcisi olarak hareket etti. 1992'deki barış antlaşmasında gündeme getirilen sorunlar, yani siyasal reformlar, hukuk, polis ve ordu ve diğer kurumlarda yapılması gereken yeni düzenlemeler seçim konusu yapılmadı. Seçim propagandasının klasik konuları sayılan yoksulluk, işsizlik, rüşvet, hava kirliliği, çevre sorunu esas problemler olarak gündeme getirildi.

Politik gözlemciler eski gerilla hareketinin seçim başarısını "gerçekçi" politika çizgisine borçlu olduğunu söylemektedirler. Ayrıca ARENA izlediği politikayla egemen oligarşinin sadece bir kesiminin palazlanmasına çalışması ve bu nedenle diğer kesimlerin tepkisini çekmesi de bu başarıyı kolaylaştırdı.

El Salvador toplumunun bugünkü gerçekleri, 25 yıl önce gerilla hareketinin oluşmasına neden olan toplumsal sorunların varlığını hala koruduğunu göstermektedir. Halkın yarısından fazlası işsiz durumdadır. Mülkiyet ilişkilerinde herhangi bir değişiklik yoktur. Vaadedilen ve barış antlaşmasına konu edilen siyasal reformlar, gerillanın legal bir parti olarak örgütlenmesi ve düzen içinde meşrulaşması dışında gerçekleşmedi. Seçmenlerin %60'ının seçimlere katılmamasını da bu çerçevede değerlendirmek gerekir.

Eski gerilla hareketinin hükümetteki başarısı, uzun dönemde, eskiden temsil ettiği yoksul sınıfların çıkarlarına ne ölçüde cevap vereceğine bağlıdır. Bu da kolay olmayacaktır. Zira oligarşi eskiden olduğu gibi bugün de ekonomik ve siyasal gücü elinde tutuyor ve ABD emperyalizminin tam desteğinde hareket ediyor.

Rusya'da büyük protesto eylemi Grev ve gösterilere milyonlarca işçi ve emekçi katıldı

27 Mart günü Rusya çapında, Moskova'dan Uzakdoğu'ya kadar milyonlarca işçi ve emekçi iş, sosyal güvence ve ücret talepleriyle dev bir eylem gerçekleştirdi. Bağımsız Sendikalar Federasyonu'nun çağrısına milyonlarca işçi ve emekçi cevap verdi.

Bir yılı aşkın bir süredir birikmiş ücretlerin ve emekli aylıklarının ödenmemesi nedeniyle gerçekleşen eylemler siyasal gösterilere dönüştü. Eylemlerde esas olarak Yeltsin hükümeti hedef alındı. Zira Rusya işçi ve emekçileri sözde reformlarla gerçekleşeceği vaad edilen refah yerine vahşi kapitalist saldırı olgusu ile yüzyüze kaldılar. Mafya yöntemleriyle toplumun yarattığı değerler yağmalanarak, üretim komplekslerine burjuva klikler tarafından el konularak, emekçiler açlık ve sefalet girdabına itildiler.

Bugün Rusya'daki işçi ve diğer emekçilerin 60 trilyon Ruble tutarındaki ücret ve emekli aylığı ödenmemiş durumdadır. Bu nedenle eylemin esas merkezini Kuznezka maden ocakları bölgesi oluşturdu ve 230 bin emekçi Yeltsin hükümetinin "defol"ması talepleriyle yürüdü. Leningrad ve Moskova'da ise yüzbinlerce emekçi sosyalizmin sembolü kızıl bayrakların yanısıra pankartlar, Lenin ve Stalin posterleri taşıdılar. Sosyalizme olan özlemlerini değişik sloganlarla ifade ettiler. Başından itibaren siyasal bir protesto karakteri taşıyan gösterilere Rusya genelinde binlerce işletmenin üretimi tamamen durdurması eşlik etti.

Hükümet, diğer devlet kurumları ve sendikalar kitlelerin tepkisini denetim altına almanın ne denli güç olduğunu gördükleri için eylem öncesinde büyük bir tedirginlik içindeydiler. Özellikle Arnavutluk halkının silahlı ayaklanmasından sonra Rusya'daki bu "protesto günü"nın de ayaklanmalar zincirinin yeni bir halkasını oluşturabileceği, Rusya emekçileriyle hakim sınıflar arasında açık bir hesaplaşmanın başlayabileceği korkusu hakimdi. Bundan dolayıdır ki sendikalar "protesto günü"nü ekonomik taleplerle sınırlandırabilmek için yoğun bir çaba harcadılar. Bu çabalarında yalnız da kalmadılar. Diğer burjuva muhalefet partileri, faşist Jirinovski, sendikaların bu tutumuna açık destek sundular. Züganov'un Duma'daki "Komünist Fraksiyon"u dahi eyleme açık çağrı yapmaktan çekindi. Yeltsin, eylemcileri anlayışla karşıladığını belirterek sükunete çağırıırken, Çernomirdin eylem öncesinde 12 aydır ödenmemiş ücret ve emekli aylıklarının ödeneceğini duyurdu.

Eylem öncesinde bütün devlet kurumları harekete geçirildi. KGB şefleri sendikacıları bürolarına çağırarak, çıkacak olaylardan sorumlu tutulacakları tehditlerini savurdular. Eylemlerin silah depoların uzağında yapılacağı doğrultusunda sendikalardan güvence istediler. Bu konuda verilmiş sözlerle güvenilmemiş olmalı ki, eylem günü sadece Kremlin'de 160 bin polis konuşlandırıldı. Silah depolarının çevresi özel korumaya alındı. Estirilen propaganda ve histeriye rağmen milyonlarca emekçinin eyleme geçmesi engellenemedi. İşçiler "burjuva egemen sınıfla genel bir hesaplaşmanın ilk uyarılarını yapıyoruz" biçiminde açıklamalar yaptılar. "Somut taleplerimiz cevap bulmazsa 1 Mayıs gerçek bir gösteriye, yani Yeltsin hükümetinin düşürülmesine sahne olacaktır" dediler.

Rusya'da 27 Mart gösterilerinin çatışmasız bitmesi, sadece Yeltsin ve etrafında palazlanmış kastı değil, Duma'da Yeltsin'e muhalefet eden Nomenklatura'yı da rahatlatmıştı.

Bugün Rusya emekçilerinin yeni burjuva iktidarla genel bir hesaplaşması kaçınılmaz bir hale gelmiş bulunuyor. Açlık sınırında yaşayan milyonlarca emekçi, yüzyüze kaldıkları ekonomik ve sosyal sorunların tek sorumlusunun Yeltsin etrafında odaklanmış yeni burjuva sınıf olduğunun bilincindedir. Geline yerde bunalım toplumun bütün kesimlerini kapsamış ve genel bir çıkmazın içerisine sokmuştur. Bir çok dev sanayi kompleksi tamamen kapatılmış ya da mafya yöntemleriyle tahrip edilmiştir. Sanayi üretimi % 50'nin altına düşmüştür. Ruble konvertibilitesini yitirmiş ve genel mali sistem bir çöküşün eşiğine gelmiştir. Nüfusun neredeyse 2/3'ü açlıkla yüzyüzedir. İşçilerin ücretleri ödenmemekte, emekliler sokaklarda ev eşyalarını satarak günlük yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadır. Bir çok kesimin bankadaki hesapları fiilen gaspedilmiştir. Sosyalizmden kalan sosyal kazanımlar (sosyal fon vb.) tümüyle tasfiye edilmiştir. Ülkenin önemli geçim kaynaklarından biri olan tarım sektörü tahrip olmuştur. Tarım ürünleri düşük fiyatlarla ihraç edilmiş, her türlü destekten yoksun bırakılan kolhozlar üretim yapamaz duruma getirilmiştir. Bir çok tarım kooperatifi, kolhoz ve diğer kuruluşların varlığı, Rusya dönemi aratmayan tefeci ve

Rusya'daki mücadelenin bugünkü evresi

Yığınlar kapitalizmin sonuçlarıyla hesaplaşıyorlar

tüccarların, mafya gruplarının inisiyatifine bırakılmıştır.

Rusya halkı bugün sadece açlık sorunuyla yüzyüze değil. Bugüne kadar tanımadıkları kitlelil kriminalleşme, yaygın fuhuş, uyuşturucu kullanımı, insan ilişkilerindeki dejenerasyon, mafya ölüm mangalarının terörü, ulusal ve etnik çatışmalar, vb. - kapitalizme özgü tüm bu kötülükler emekçi sınıfları derinden sarsmaktadır. Her defasında genel toplumsal durumu düzelterekleri popülist propagandalarıyla ortaya çıkan farklı burjuva grupların (Jirinovski, Liberaller, Lebed, Züganov vs.) hiçbirisine emekçi kitleler artık güvenmiyor. Bu kliklerden herhangi birinin genel toplumsal çöküşün önüne geçeceğine, toplumun sorunlarına çözüm bulacağına inanmıyor.

Dün Gorbacov sosyalizmi reformlarla mükemmelleştirmek iddiasıyla yola çıkmış, fakat sonuç Cumhuriyetler Birliği'nin yıkımı olmuştu. Ardından "hukuk devleti", "serbest pazar ekonomisi" ve "sosyal refah" propagandasıyla sahneye çıkan Yeltsin ve şürekası ise, Rusya emekçilerini vahşi kapitalizmin

sömürü mekanizmalarına teslim etti. Yeni burjuva sınıf açısından asıl sorun da bu. Yeni burjuvalar eskileri gibi "sosyalizm" adını kullanarak kitleleri yanıltmak olanağına sahip değiller. Gorbacov başta olmak üzere birçok yeni burjuva ihanet çetesi, sosyalizmi açıktan tasfiye etme cesaretini bulamamışlardı. Hümanist ve demokratik bir sosyalizm kuracaklarını savundular. Emekçi kitleler bu ihanetçi grupların taktıkları sosyalizm maskesinin altındaki gerçek yüzü görmekte zorlandılar.

Fakat bugün durum farklıdır. Yeltsin yönetimi Rusya'da işçi ve emekçiler nezdinde vahşi kapitalizmin temsilcisidir. Tepkileri bu bağlamda ilk etapta Yeltsin hükümetine yönelse de, esas olarak kapitalist restorasyona karşıdır. Ortaya konulan tepkilerin içeriği, büyük Ekim Devrimi'nin yarattığı toplumsal dönüşümün ve sosyalizmin inşasıyla elde edilen köklü kazanımların tarihsel ağırlığı tarafından biçimlenmektedir. Mevcut gelişmeler işçi ve emekçilerin güvenini yeniden kazanıp yeni bir sosyalist cumhuriyetler birliğini yaratacak bir bolşevik partinin yeniden tarih sahnesine çıkmasının koşullarının olgunlaşmakta olduğunu anlatmaktadır. Nitekim "burjuva karşı-devrimine karşı mücadele" son eylemde atılan en önemli sloganlardan biridir. Sınıf tutumu 1 Mayıs'ta kendini daha da net ifade edecektir. Bu dev işçi sınıfının vahşi kapitalizme teslim olması düşünülebilir mi?!

Dünyada "Yeni Düzen"
ve
Ortadoğu

Onbinler anti-faşist şiarlarla Strasbourg'a aktı!

Kısa süre önce Renault'un Vilvorde'daki üretim ünitesini kapatma kararı alması, emekçilerin Avrupa düzeyinde ilk grevi örgütlemelerine neden olmuştu. Bu karar somutta, dev bir tekelin küçük bir kentin sakinlerini elinin tersi ile sefaletin içine itmesi anlamına geliyordu. Kapitalist saldırılarda pervasızlığın dozunun bu kadar kaçırılmış olması kitlelerde bir karşı çıkma ve direniş refleksini doğurdu.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki Renault işçilerini hareketlendiren ve ortak bir mücadeleye sevkeden de bu tepki oldu. Emekçiler arası dayanışma duygularının kendisini uluslararası düzeyde mütevazı bir tarzda da olsa ifade etmesi Avrupa'da gelecekteki mücadeleler için bir çığır açmıştır. Bu açıdan Vilvorde bir başlangıç noktasıdır. Avrupa düzeyinde kapitalizme tokat atmak, ancak Vilvorde'dan açılan yoldan gidilerek başarılabilir. Emekçi kitleler pratiğin kanıtladığı, somut etkilerinin görülebildiği bu gerçeğin bilincine varmaya başladılar.

Bu bakımdan 29 Mart günü Strasbourg'da düzenlenen gösteri Vilvorde'da açılan çığırın bir uzantısı ve devamıdır. Avrupa'nın başkenti sayılan Strasbourg'da Fransız faşist partisi Front National'ın 10. kongresini toplamış olmasının sembolik mesajı kitlelerde dehşet duyguları uyandırdı. Onları harekete geçmeye zorladı. 1945 yılından, yani Nazi işgalinden kurtuluşundan bu yana Strasbourg, katılım bakımından en güçlü kitle gösterisine sahne oldu. Bu gösteriye yalnız Fransa'nın diğer kentlerinden değil, Avrupa'nın değişik ülkelerinden de delegasyonların katılmış olması eyleme ayrı bir içerik vermektedir. Tıpkı Vilvorde emekçileri ile dayanışma amacıyla bir çok Avrupa ülkesinden binlerce emekçinin Brüksel'e gelmiş olması gibi, Strasbourg da benzer bir anti-faşist kitle akımına sahne oldu.

Gösteriye gölge düşüren tek şey Sosyalist Partisi gibi, Front National'ın gelişip güçlenmesinde aktif rol oynayan bir burjuva partinin temsilcilerinin kortejde yer alması ve televizyon kameralarına maymun gibi sırtımlarıydı. Bilindiği gibi, Sosyalist Partisi Fransa'da hükümet etmeye devam etmek ve Mitterrand'ın devlet başkanlığını mümkün güvence altına almak için Lepenist faşist partinin güçlenmesine açıktan destek

vermiştir. Ne var ki, kitle hareketinin üzerine çöreklenmekte fırsat kaçırmayan burjuva politikacılar Strasbourg sokaklarında yuhlandılar, adım başı "ne işiniz var burada?" sorusuyla karşılaştılar.

Onbinlerce insan faşist akımın düzenli bir gelişme ve güçlenme seyri izlemesinden ne denli rahatsız olduklarını ve bu gelişmenin yarın nereye varacağını düşünerek harekete geçme gereği duymuşlardır. Faşist tırmanışa karşı düne kadar bu denli hassasiyet gösterilmiyordu. Politik ve tarihsel bilinçleri köreltilmiş kitlelere faşist parti sıradan bir politik akım olarak kabul ettirilmeye çalışılıyordu. Sınırlı sayıdaki Arap ya da Zaire'li mültecinin milyonlarca insanın işsiz kaldığı, sefaletin kol gezdiği büyük ölçekli iktisadi bunalımına neden olabileceklerine insanlar kısmen inandılar. Bunda yalnız Sosyalist Partisi değil, FKP'de dahil, geleneksel Fransız solunun yüzkızcırtıcı büyük bir sorumluluğu söz konusudur.

Kitleler Lepenist Partinin Toulon, Orange, Marignane ve Vitrolles belediyelerini ardarda ele geçirilmesinin Elysée'ye (Cumhurbaşkanlığı sarayı) giden yolda atılmış önemli adımlar olduğunu nihayet kavramaya başlamıştır. Ayrıca bu kentlerde faşist belediye başkanlarının pratik icraatlarına tanık olmaktadır. Belediye kütüphanelerinde kitap ve dergi ayıklamak, sansür uygulamak bunların ilk işi oldu. Kültürel derneklere, ülke çapında ün yapmış tiyatro gruplarına vs. sosyal ve kültürel etkinliklere on yıllardır tanzim kamu yardımlarını kesmekdeğer bazı icraatlarıdır. Bu tür uygulamalar bazı tarihsel çağrışımlar, hatırlatmalar yapmaktadır. Toulon'da kamu kütüphanesinde bir kitabın ya da yayının içeriği faşist partinin görüşü ile çeliştiği için raftan çıkartılıp atılması ile Almanya'da Nazilerin kitap

yakma töreni arasındaki fark hiç de büyük değildir.

Belirtilmesi gereken diğer bir konu da şudur. Strasbourg gösterisinin örgütlenmesinde sendikaların ve siyasi partilerin kayda değer bir fonksiyonları olmamıştır. Onlar hareket etmiş olan trenin son vagonuna son anda binmişlerdir. Milli Cephe'nin Kongresi'ni bu kentte yapacağı önceden biliniyordu. Bu güne kadar faşist partinin her aktivitesi bir tepki doğurmakta ve karşı eylem örgütlenmesini gündeme getirmektedir. Bu geleneğe uyan anti-faşist kitle dernekleri Strasbourg gösterisi için bir çağırışı çoktan yapmışlardır.

Geçmişte buna benzer eylemlerde en fazla bir kaç bin kişinin bir araya getirilebildiği düşünüldüğünde, 50 bini aşan kitleselliğiyle Strasbourg gösterisinin özel anlamı daha iyi anlaşılacaktır. Strasbourg kentinin sembolik değeri ile Le Pen'in provokasyonlarının katılım üzerindeki etkisini hesaba katsak dahi, bu faktörler tek başına eylemin başarısını ve gücünü açıklamaya yetmemektedir. Bu gösterinin geçmiş dönemdekilerden farkı kitlelerde yeni bir mücadele refleksinin, dinamizminin yavaş yavaş belirmeye başlamış olmasıdır. İnsanların kendiliğinden bir itkiyle Avrupa'nın dört bir yanından, Fransa'da faşist partinin güçlenmesine karşı duydukları rahatsızlığı ifade etmek için Strasbourg'a gelmesi kitle hareketinde yeni bir gelişmedir. Bir yeniden bilinçlenme ve politikleşme sürecinin başlamış olduğunun işaretidir. Vilvorde eylemi bu süreçte ivme katmış ve değerli bir katkıda bulunmuştur.

Nasıl ki Vilvorde Avrupa'daki ilk euro-grevle eşanlamı anılıyor ve bu bakımdan bir kilometre taşı oluşturuyorsa, Strasbourg eylemi de Avrupa düzeyinde anti faşist kitle hareketi için benzer bir değere sahiptir.

AET'nin 40. Kuruluş Yıldönümü'nde;

Avrupa Birliği çıkmazda

25 Mart 1957'de, Belçika, Batı Almanya, Fransa, İtalya, Luxemburg ve Hollanda tarafından imzalanarak kuruluşu ilan edilen AET bugün tam bir çelişkiler yumağı durumunda. İkinci emperyalist savaş sonrasında, Avrupalı tekellerin güçlenmesinin koşullarını yaratacak bir yeni blokun yaratılması, kapitalist-emperyalist rekabetin önemli bir sorunu. Avrupa emperyalizmi kendi çıkarlarına uygun yeni bir bileşim gündeme getirdi. Görünürdeki hedef Avrupalı emperyalistlerin kendi iç entegrasyonuydu. Gerçekte ise bu emperyalist bloklaşmanın iç entegrasyonun ötesinde çok yönlü amaç ve hedefleri vardı. Bir yandan Avrupalı emperyalistlerin dünya emperyalizminin hegemonik gücü ABD'ye karşı görece bir bağımsızlaşmayı hedeflerken, öte yandan Sovyetler Birliği önderliğindeki sosyalist kampa karşı Avrupa'da birleşik bir gerici blok anlamına geliyordu. Elbetteki bu aynı zamanda Avrupa tekellerinin Avrupa işçi sınıfına karşı birleşik bir konumlanması demekti.

Ancak bugün geline nokta entegrasyon bir kavram olmaktan öteye gidemiyor. 15 üye ülkeyle bir iç pazar oluşturulmasına rağmen, Avrupa Birliği genel bir bunalım yaşıyor. 1993'te uygulamaya konulan ve ekonomik, mali, politik bir birliğin yaratılmasını öngören Maastricht Antlaşması iflasın eşiğinde. Büyük tekeller kendi "rasyonel" planlarını hayata geçiriyorlar. Avrupa Birliği yerine "serbest ticaret bölgeleri" yaratılıyor. Ucuz işgücü yaratma kitlesel işsizliği gündeme getirdi. Tekellerin kârlarını sürekli katlamalarına rağmen işsizlik çıkı gibi büyüyor. İspanya'da %22, İtalya'da %12, Belçika'da %13.6, Fransa'da %12.7 ve Almanya'da %11.3 oranlarıyla işsizlik rekor düzeyde.

Maastricht Anlaşması'yla girilen handikapın içinden çıkılamıyor. Tek para birimine geçmek için öngörülen koşulları (bütçe açığının giderilmesi vb.) Luxemburg dışındaki hiçbir ülke yerine getiremiyor. 1998 yılı için öngörülen tek para birimi gündemden çıkarılmak zorunda.

Avrupa Birliği politikasının merkezinde tekellerin çıkarları için en verimli kâr koşullarının yaratılması yer alıyor. Buna uygun olarak çalışanların geleceği pazar ekonomisinin mekanizmalarına terk edildi. Avrupa çapında kitlesel işten atmalar, ücretlere ve sosyal haklara saldırı vb. yoğunlaşıyor. Bu planları engellemek için işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimler büyük bir aktivite içine girdiler. Avrupa Birliği ülkelerinin hemen hepsinde radikal-kitlesel işçi eylemleri geliyor. Bu emekçi hareketliliği, tekellerin bu birliği kendi çıkarlarına uygun biçimlendirmesinin önündeki en önemli engeldir. İşçi sınıfının önemli kesimleri bu "proje" için kazanılmadan Avrupa Birliği öngörülen biçimde gerçekleştiremeyecektir. Zira bugün bütün ülkelerde emekçilerin çoğunluğu tekellerin diktası altında oluşturulacak bir Avrupa Birliği'ne karşıdır.

Tekellerin Avrupa'sına karşı işçilerin Avrupa çapında geliştirecekleri mücadele ve direniş birliği günümüzün en önemli olgusudur. Dolayısıyla 40. yıldönümü nedeniyle gerçekleştirilecek Avrupa Birliği kutlamaları, bir şov gösterisinden, içinde bulundukları çelişki ve krizin üstünü örtmek çabasıyla başka bir şey ifade etmeyecektir.

Marxizm ve Sanat Üzerine Düşünceler...

Sanat; bir toplumsal bilinç biçimi mi? Gerçekliğin imgeler düzeyinde yeniden üretimi mi? İletişim mi? Bir bilgi üretim tarzı mı? Bu tanımlamaların hiçbirisi bir diğerini dışılamaz aslında. Sanat, bu işlevin hepsini görür.

Asıl tartışılması gereken noktalar; sanatın etik (ahlak), estetik anlayışı, bilim, felsefe ve ideolojiyle bağları ve sınıfsal niteliğidir. Fakat bu kavramlarla birlikte sanatı tartışırken ve yargılar belirlerken son derece dikkatli olmak zorundayız. Bir toplumsal bilinç biçimi olarak bilimle ortak yanlarının çok olduğu gibi sanatta soyutlama ve imgeleme de çok önemlidir. Her sanat eseri kendi biricikliği, bütünselliği ve anlatım tarzıyla değerlendirilmelidir. Örneğin; mağara duvarlarına çizilen her bakımdan eksiksiz olan hayvan figürlerinde, bizim tek doğru biçim saydığımız betimleme biçimine gidilmemiştir; sözelimi ayakları aşağı, sırtları da yukarı dönük çizim zorunlu bulunmamıştır. Biz buradan yola çıkarak, mağara resimlerinin gerçeği yansıtmadığını söyleyemeyiz. Şüphesiz sanat eserinin ortaya çıkarılışında tek bir biçim yoktur ve olamaz da. Sanat eserinin ortaya çıkarılmasında sosyalist ve etik anlayış belki önem taşımaktadır, fakat bu önem hiçbir zaman kesin çizgilerle belirlenmemiştir.

Üzeri örtülü olanı edimsellik düzeyine çıkarmak, gerçekte sessiz, dilsiz kalanı açıkça, uyandırıcı ve anlaşılır biçimde dile getirmek, sanatın dünya tarihi açısından en büyük işlevidir. Sömürücü, iktidar olan grup ve sınıflar tarih sahnesine çıkmadan önce sanat daha çok iletişim görevi yapıyordu. Mağaraya çizilen resimle, yapılan danslarla bir dil oluşturuluyor ve bu dil kullanılıyordu. Özel mülkiyetin ortaya çıkışı yeni bir sürecin yolunu açtı. Ezilenler sanatı farklı yorumlamaya başladılar. İşte bunun için geçmişin tüm sanatı bugün siyasal bir sorun olarak karşımızdadır. Bunlar çoğu zaman dengeli gibi sanatı ilgilendiren sınırlı sorunlardan biri değildir. Çok önemlidir. Şimdi sanatta bir imgeler dili oluşmuştur ve önemli olan bu dili kimin ne amaçla kullandığıdır. Kendi geçmişinden kopmuş bir halk ya da sınıf, seçmede ve eyleme geçmede tarih içinde kendi yerini bulmuş bir sınıf ya da halktan çok daha az özgürdür. Sanatın, aynı zamanda insanlığın özbilincinin en uygun ve en yüksek düzeyde dile geliş biçimi olması sebebiyle bellek açısından özel bir önem taşımaktadır. Sınıfsız topluma ulaşmada belleğimizi canlı tutmak her zaman için ileri, itici bir güç olacaktır, bu unutulmamalı...

Bu noktada estetiğin önemi ortaya çıkıyor. Avner Ziss; "Estetik, gerçekliğin sanatsal özümsemesinin bilimidir"(1) diyor. Estetik, bir bilim olarak sanatın özünü ve genel yasalarını, sanatsal yaratıyı inceler.

Sanatın toplumu değiştirmede etkin olabilmesi, sanat yapısının estetik düzeyine bağlıdır. Sanat eseri hedef kitleye mümkün olduğu kadar iyi ulaşmalıdır. Bertolt Brecht şöyle diyor; "tiyatro oyununu öyle iyi sergilemelisiniz ki; seyirci ondan etkilenmekle kalmamalı, oyun alanını terk ettiğinde dünyayı değiştirme eylemine başlamalıdır."(2) Şüphesiz bu sanat eserinden beklenen en üst düzeyde bir işlevdir. Fakat başarılabilir değildir.

Sanatın istenilen düzeyde etkili, ajitatif olabilmesinin belli koşulları vardır.

Sanatta biçim-içerik ilişkisi

Marx'ın estetik anlayışında içerik birincidir, diğer bir deyişle içerik biçimi belirler. Fakat bu burjuva ideolojisinin belirttiği gibi hiçbir zaman "içerik önemlidir, biçim önemsizdir" anlamına gelmez. Olumlu ve olgun bir içerik kendi biçimini, en uygun ortaya çıkış formunu belirler, anlamına gelir. Bu estetik anlayış, sanatçıya, kurgusal olarak belirlenmiş, sanat pratiğiyle hiçbir ilgisi olmayan yasa ve kurallar bildirmekten uzak durur. Gerçekte o bunları sanatın kendi evrim sürecinden çıkarır. "İçerik, sanatçı tarafından estetik açıdan yorumlanmış ve değerlendirilmiş gerçeklikteki kimi olayların sanat imgeleriyle yansıması diye tanımlanabilir."(3) İçerik, son çözümlemede fikrin, temanın ve değerlendirmenin organik birliği olarak, bunların sıkı bir biçimde birbirini etkilemeleri olarak ortaya çıkar. Biçim ise; kompozisyon, konu ile uyumlu birliğine dayanır. Biçimin temel öğeleri müzikte melodi, resimde renk ve desen, tiyatrodaki jest vs. dir. Lenin'e göre öz ile biçim ilişkisi şöyle tanımlanır; "doğa hem somut hem soyuttur; hem görüngü hem de özdür, hem etken hem de ilişkindir" Burada öz ile görüntü arasındaki diyalektik anlatılmaya çalışılır. "Özden olmayan, yalnız görünüşte, yüzeyde varolan, derinde 'öz' 'sağlam' değildir, sık sık yitip gider. Bir akarsuyun devinimini örnek alırsak, köpük yukarda, derin akıntılar ise alttadır. Ama köpük de öz'ün bir anlatımıdır."(4) Bilimsel yöntemde diyalektik bakış temeldir. "Öz ile görüntü arasında perde olmasaydı, bilim yapmaya gerek kalmazdı" der Marx. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kitaparsivi.org>

Felsefe-bilim-sanat ilişkisi

Felsefeyle özünde bağlı olmayan, belli bir felsefi anlam taşımayan ve belli bir toplumsal ideali dile getirmeyen tek bir sanat eseri yoktur. Çünkü; sanat eserini ortaya çıkaran her sanatçının ya da bilim adamının kendiliğinden bir felsefesi vardır zaten. Sanatçı ister istemez bir felsefenin etkisi altındadır. Önemli olan hangi felsefenin etkisi altında olduğudur. Metaryalist felsefenin etkisi altındaysa sanatçı, sanatı için ilerletici bir durumdur. Bir yapının felsefi içeriği büyük bir kesimiyle yaratıcısının bütünsel olarak dünyayı algılayışına bağlıdır. Sanatın felsefe ve bilimle olan bağları onun bilimsel işlevini etkileyecektir. Bilim ve felsefeyle, bilinçli bir yöntemle sanatçı, zenginliğinde üst düzeyde bir soyutlamaya ulaşabilecektir. Sanat eserinin gerçekçi olabilmesi ve derinlik kazanması buna bağlıdır. Toplumsal bilincin iki farklı biçimidir bilim ve sanat. Bu iki alan arasındaki bütün farklara karşın, sanat tıpkı bilim gibi yaşam deneyimlerini kısaltıp özetler, insanın ufkunu genişletir, başka dönemlere ve ülkelere ilişkin bilgilerimizi çoğaltır, gerçeklikteki görüngülerin özünü kavrayıp, günlük yaşantıda her varlığın kavrayamayacağı yanları gösterir.

Sanat ve ideoloji

İdealist sanata göre; sanatçı ancak sınıfların üstünde kaldığı ve siyasal savaşımın dışında yerini aldığı zaman gerçek sanata kendini adayabilir. Ama bu imkansızdır. Hiç kimse sınıflar üstü değildir ve olamaz da. Farkında olarak veya olmadan burjuvazinin hizmetinde olan sanatçılar, hep toplumcu sanatçıların sloganı olduğundan dem vururlar. Fakat kendileri kapitalizmin iğrenç kültürünü bıkıp usanmadan sloganlaştırırlar. Ben yaparsam iyi sen yaparsan kötü. Ayrıca slogan başlı başına kötü bir anlam içermez. Bu denli bir karşı duruş asıl tutuculuktur aslında. Eleştirilmesi gereken sloganın kendisi değil, sloganın nasıl bir estetik bütünsellik içerisinde sunulduğu olmalıdır. Toplumcu (sosyalist) gerçekçi sanatın gelecek toplum hedefi vardır ve bu toplumsal formasyonu imgeleyen sloganları da olacaktır elbette. Burjuva kalemşörlerinin asıl korkusu; kendi deyimiyle sanatın basitçe, ilave olarak, yoksul işçi sınıfının gelecek topluma olan özlem, coşku ve

mücadelesinin estetize edilmesi midir? "Her imgede bir görme biçimi yatar. Fotoğraflarda bile"(5) Sanatı gerçekliğin imgeler aracılığıyla yeniden üretimi olarak algıladığımızda sanatçının imgelem düzeyini görme biçimini belirleyen ne olduğu sorusuyla karşılaşırız. Sanatçının bu yetilerini temelde belirleyen, onun ideolojisidir. Bu da son tahlilde sınıfsal kimliğe ve yaşam koşullarına bağlıdır. Onun yaşam koşullarıyla oluşan bilinci büyük oranda eserinde kendini hissettirir. Her pratik bir ideoloji içerir ve sanatçının pratiği de bu bağlamda ele alınmalıdır. Sanatın bilimsel, ideolojik ve estetik yönü bir kenara bırakılırsa bir meta üretimi derecesine indirgenmiş olur.

Kapitalizm gelinen noktada sanatı şeyleştirmiştir. "Biricik olan sanat yapısı fotoğrafı veya türlü yöntemlerle çoğaltılabilmektedir. İşte bu noktada özgün yapının değeri onun biricik olarak söylediklerinde değil biricik oluşundadır artık. Yapının bu biricik olan varlığı, içinde bulunduğumuz düzende nasıl değerlendirilmekte, nasıl tanımlanmaktadır. Bu değer pazarda biçilen fiyata göre kararlaştırılır ve onunla ölçülür. Yani artık sanat yeni bir metadır, şeyleşmiştir." (6) Bu noktadan sonra sanat eseri, bireyin tüketimi için değil, pazar için üretilir. Kısaca, sanatçı artık eserini estetik kaygılarla değil, piyasada çok satıp satmayacağı ölçüsüne göre hazırlar. Oysa sanat bilim ve felsefenin yardımıyla yükselen bir estetik düzey yakalayabilir ve fetişleştirilmiş olguların yapmacıksız bir doğallığa dönüştürülmesi çabasında çağdaş bilime veya felsefeye oranla çok daha ileri gidebilir. Andersen'in masallarında, kralın üzerinde hiç giysi yok, diye bağırarak çocuk buna iyi bir örnektir. Yani bu, gerçek sanatın davranış biçiminin bir simgesidir.

Proletaryanın ruhunu kavrayamayan bir sanatçı, proletaryanın sanatını üretemez. Her alanda gibi sanatta da işçi sınıfı ideolojisini içselleştirebilirsek ancak sınıfın sanatını üretebilir ve gelecek güzel toplumun nüvelerini oluşturabiliriz.

"Karanlık zamanlarda şarkı söylemek mi?/Elbette, şarkı da da söylenecek,/karanlık zamanları anlatan" Bertolt Brecht.

Erol Malçok
(Kızıl Bayrak Ankara Büro Çalışanı)
Çorlu Askeri Cezaevi

Kaynaklar:

- (1) A. Ziss Estetik Syf: 32
- (2) Yalçın Küçük Bilim ve Edebiyat Syf: 374
- (3) A. Ziss Estetik Syf: 122
- (4) Gorg Lukacs Estetik I. cilt syf:189
- (5) John Berger Görme Biçimleri Syf: 10
- (6) John Berger Gökke Biçimleri Syf: 21

Komünistlere Malatya'dan Bin Selam!...

Bu mektubu devrim toprağımızın önemli merkezlerinden sizlere yazıyoruz. Amacımız buranın toplumsal havasını bir nebze olsun siz sevgili dostlara ulaştırmak.

Türkiye ve dünyadaki mevcut tüm gelişmeler birbirlerini derinden etkilemektedir. Üzerinde yaşadığımız coğrafya ve onun toprağı günden güne daha bir ısınmaktadır. Yeni dünya düzeni denilen rezaletin ortaya çıkardığı gerçekler ve emekçi katmanları içine sürüklediği derin bunalım ve yozlaşma beyinlerimize her gün yeni bir çivi gibi çakılmaktadır. İşte tüm bunları bilince çıkaracak, ona şekil verip devrim lehine sonuçlar yaratacak bir örgütlenme ihtiyacı ortaya çıkıyor.

Malatya Türkiye ile Kürdistan arasında önemli bir kavşak kentidir. Nüfusun büyük çoğunluğunun Kürt ve Alevi olması, sanayileşmede kısmen ileri bir il olması, sosyal sınıfların gelişkin olması, geçmişte devrim ile karşı devrim güçlerinin sağ-sol olarak bölünmüşlüğü, radikal dinciliğin Türkiye'deki en önemli merkezi olması vs. Malatya'da göze çarpan özelliklerdir.

Malatya'daki emekçi katmanlar ulusal soruna duyarsız olmamakla beraber, onun ulusal ölçekteki değerlerini tam olarak benimsememiştir. Ulusal sorunun elbisesi gelişkin emekçi katmanlara dar gelmişti. Bunu giymeye pek niyetli de görünmemektedir. Kimilerinin iddia ettikleri gibi bunun insanların kaypak oluşuyla da pek bir ilgisi bulunmamaktadır. Malatya devrimci örgütlerin hala en büyük kadro merkezlerindendir. Geçmişin yenilgisini halk, devrimcilerden daha çok yaşıyor bu merkezde. Birbirlerini nasıl boğazladıklarını, kimlerin nasıl kolay harcandığını, işkenceden geçtiğini, geriye kalan bir kısmının nasıl da zenginleştiğini, yere atılan kendilerinin ne tür zorlarla yüzyüze bırakıldığını her gün yeniden yaşıyorlar.

Kemalizmin en güçlü olduğu kalelerden, CHP'nin en güçlü olduğu on ilden birisidir Malatya. 24 Ocak kararları kırsalı hızla çözdü. Sol örgütlerin kadro kaynağı kentlere yığılıp burada farklı ilişkiler ve sorunlarla yüzyüze kaldılar. Bunlar olurken sol örgütler darbenin pençeleri arasında ezilmişlerdi. Bunu kucaklayacak bir yapı olsaydı şimdi her şey çok daha farklı olurdu. Kemalizm küçük burjuva sol ile birlikte zaten '90'lı yıllarda tamamen iflas etmiştir. Sivas olayları ve Gazi direnişi herkesi çok sarstı. İnsanlar CHP'ye bakıyor "yok bunlardan hiç bir şey olmaz" diyorlar. Sola bakıyorlar güven verici bulmuyorlar. PKK'ye bakıyorlar kısmen aferin diyorlar, ama onların giysisi kendilerine tam uymuyor. İşte durum şu an tam budur.

Televizyonda coplanan eğitim emekçileri ve öğrencileri görüp düzene sövüp sayıyorlar. Sadece bu kadar. Silahlanmak gerektiğini söyleyenler az değil. İşin belki de en ilginç yanı insanlar çok duyarlı. Herkesle her yerde her şeyi tartışıp konuşuyor. Düzenin polisini çoğu lanetliyor. RP'nin kışkırtıcılığına papuç bırakmıyor. MHP'lilerin semtlerindeki her türlü tahriğine rağmen kendilerini harcatmıyor.

Emekçi katmanlar olarak tamamen örgütsüzüz. Fazla bir dostumuz yok. Hiçbir sol örgüt burada başarılı bir çıkış sağlayamıyor. Geçmişte bir dizi örgüt burda kök salmıştı. Dev Sol, Dev Yol, Halkın Kurtuluşu, Emekğin Birliği (TKEP) bunlardan birkaçıdır. 12 Eylül askeri darbesi bunları yerle bir etti. Bunlar genarallerden çok ideolojilerine ve kendi ufuksuzluklarına yenildiler.

Süreç bunların tekrar sağlıklı bir tarzda dirilmesine izin vermedi. Günümüzde Atılım, Alınteri, Kurtuluş'un belli bir çabası vardır. Daha çok öğrenci gençlik örgütlenmesi şeklinde örgütlenen bu yapılar düzenin saldırıları karşısında güçlenerek çıkamıyorlar.

Kızıl Bayrak iddia ettiği gibi bir devrim programı ve önderlik ise, dünya devriminin ve geçmiş tüm birikimlerin mirasçısı ise, yeni bir yaşam ve yeni bir kültür ise bir an önce Malatya'da örgütlenmelidir.

Yalnız değilsin Kızıl Bayrak, yalnız değilsin dünya devrimi için Türkiye devriminin savunucusu. Emekçilerin alınteri neredeyse orada olmalısın. Biz de sizinleyiz, Kızıl Bayrak ile Paris Komünü'nde, Ekim Devrimi'nde, oradan yeni Ekimlere... Yalnız değilsin. Uzat bize ellerini. Oğulların ve kızların var halaylarla seni bekleyen. Kaysının sarısı, buğdayın bereketi gibi çoğalsın güzel yarınların savaşçıları.

Hiç kuşukumuz yok. Kızıl Bayrak davası mutlaka mutlaka başarıya ulaşacaktır.

**Ekim Devrimi Yaşıyor! Sosyalizm Kazanacak!
Malatya'dan bir grup Kızıl Bayrak okuru**

Proletaryanın Kızıl Bayrak'ını göndere çekmek için şimdi daha bilinçli, daha sorumlu, daha inatçıyız!

Sermaye sınıfı bugün ekonomik, sosyal, siyasal krizinin en ağırını yaşıyor. Kendi yarattığı krizin faturasını işçi-emekçi tüm ezilenlere vahşice saldırılarla ödetmek istiyor.

Kana bulanmış sermaye devletinin bütün saldırı politikasına rağmen işçi sınıfı ve tüm ezilenlerden yana militan tavrını koyan ve bu alanda kararlılığını gösteren Kızıl Bayrak, bugün ücretli kölelik düzenine karşı işçi sınıfının yürüttüğü savaşımın akışını hızlandırma görevini önüne koymuştur.

Daha güçlü olarak girdiği yeni yayın döneminde başarılar diliyoruz. Yoldaşca selamlar.

**Sınıfa Karşı Sınıf, Düzene Karşı Devrim,
Kapitalizme Karşı Sosyalizm!**

Bir Kızıl Bayrak Okuru / İzmir

"Kavganız Kavgamızdır!"

Sermaye kendi çöküşünü durdurmanın çaresini işçi-emekçi tüm ezilenler üzerinde siyasal ve ideolojik olarak her cepheden yürüttüğü saldırılarda görüyor.

Sermayeye karşı işçi sınıfının mücadelesinde emekten, özgürlükten yana yerini alan Kızıl Bayrak'ın haftalık olması ezilenler için umut, ezenler için ise korkudur.

Kavganız kavgamızdır!

Kızıl Bayrak Okuru Bir Kültür Emekçisi

Sınıf savaşı hayatın her alanında sürüyor...

Biz komünist devrimci tutsaklara göre zindanlar bir fabrika misali direnişin, mücadelenin odaklaştığı bir mevzidir. Bizim için dışarı, içerisi hemen hemen hiç farketmiyor. Çünkü sınıf savaşı hayatın her alanında devam ettiği gibi zindanlarda da bütün hızıyla sürüyor. Elbette ki biz de dışarda mücadelenin sıcaklığında, fabrikalarda, grevlerde, alanlarda, varoşlarda, siperlerin arkasında mücadele vermek isteriz. Ne var ki, düşman bizi sermaye iktidarının bir tehditi olarak gördüğü için zindanlarına hapsetmeyi uygun görmüştür.

Mücadelenin yolunu sürekli açan, ışık tutan, devrimci müdahaleleriyle ilerleten komünistler sermaye sınıfı ve onun uşakları için daima bir tehlikedir. Komünistler komünizm davasını zindanlara kilitlemez. Zorunlu olarak tutsak düştüklerinde ise bu alanda da yaratılan devrimci mevzileri korumaya ve genişletmeye, burayı devrim ve sosyalizm propagandasının bir odağı haline getirmeye çalışırlar. Devrimci değerleri korumak ve yaymak için hiç bir fedakarlıktan kaçınmazlar. Ve tam da bu aynı nedenle düşmanın bizi esir aldığı duvarlar bize vız gelir vız!

İsmail Temizyürek / Ankara Kalecik Cezaevi

Köhnemiş kapitalist sistemin her hücreesine çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğun hakim olduğu bir evrede...

Manisalı liseliler "silahlı çete kurmaktan" yargılanırken, Metin Göktepe davası il il süründürülürken, yüzlerce düşünce suçlusu, muhalif gazeteci DGM'lerde ağır hapis cezalarına çarptırılırken, hak ve özgürlükleri için mücadele yükseltenler "terörist" olarak yargılanırken, özgürlük ve sosyalizm davasını savunan devrimciler yargısız infazlarla cezalandırılırken,

Susurluk Komisyonu, Çiller ve onun gibi 20 kilit çete başı için soruşturmaya gerek olmadığına kanaat getirdi!

Ağar ve Bucak'ın dokunulmazlıklarının kaldırılmasını isteyen fezleke sümenaltı edildi!

İstanbul 6. Nolu DGM Susurluk'la bağlantılı çete dosyasına bakmayacağını ilan etti!

TBMM Adalet Komisyonu, çete üyelerine af getiren yasa tasarısını kabul etti! İbrahim Şahin gibi teslim olan özel tim şefi ve kontr-gerilla tetikçileri ceza almayacak, hatta yargılanmadan serbest bırakılacak!

**Burjuvazinin faşist yargı ve ceza organlarının
hiç bir meşruluğu yoktur! Tanınmamalıdır!**

DGM'YE HAYIR!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete